

Od autorky *Kniha nepokoja*
a *Návrat*

Alica Bartková

PIKOVÁ SEDMA

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve **Martinus.sk**

Meno a priezvisko kupujúceho: **info@slovtatran.sk**

E-mail: **Kópia pre majiteľa práv**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese eknihy@martinus.sk

TATRAN

PIKOVÁ SEDMA

Alica Bartková

PIKOVÁ SEDMA

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2015
ako 5037. publikácia a 122. zväzok edície Slovenská tvorba.

Prvé vydanie

Obálku navrhol VRANART, Peter Hrevuš.

Zodpovedná redaktorka Lucia Žáryová

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila tlačiareň Alfa print, s.r.o.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Alica Bartková 2015

Cover design © VRANART, Peter Hrevuš 2015

© Vydavateľstvo TATRAN 2015

ISBN 978-80-222-0733-1

1.

JE JESENNÉ RÁNO, slnečné lúče dopadajú cez farebné listy stromu pred domom, cez záclonu s bodkovaným vzorom, až na tvár jeho pána. V takomto čase cítiť v dome vôňu kávy a dym z rannej cigarety. Teraz všade cítiť čudný zápach. Pán mu už dlho nedal granule, ani nič iné. Aj voda v miske sa mu už dávno minula. Ťahá ho za nevládnú ruku, trhá košeľou, nohavicami, pokúša sa odtriahnuť ho o kus ďalej, no márne. Striedavo ťahá a breše. Olizuje mu tvár, trhá, breše, nič nepomáha. Jeho pán leží na zemi, má prázdny pohľad, nehýbe sa, nereaguje. Cíti niečo nedobré. Vyšpinil sa pred dverami, na ktoré predtým húževnato, no márne škriabal. Pobehuje sem a tam, z kuchyne do chodby, aj do obývačky, kam ho pán inak púš-

ťa len málo, potom zase naspäť, aby sa o to pokúsil znova. Prebrať ho alebo privolať nejakú pomoc.

* * *

Chcel zanádať, ale zarazil sa. Keď sa pozrel na svojich kolegov a na celú situáciu, zdalo sa mu to nevhodné. Aj keď v duchu nadáva už od rána. Vlastne v poslednom čase sa mu v mysli nijaké iné slová neobjavujú tak často ako nadávky. Inšpektor Jablonský zase dostal prípad, kde nie je jasné takmer nič. Dom v okrajovej časti mesta, susedných domov napočítal šesť, asi o kilometer je už len hustý les. Stojí nad mužom, ležiacim na boku medzi stolom a kuchynskou linkou. Suseda, ktorá privola la políciu, pretože muž jej už dva dni neotváral a jeho pes vo vnútri štekal ostošesť, tvrdí, že bol bezproblémový, milý, a netuší, kto by ho mohol zabiť. Ako inak. Že ho niekto zabil, je jednou z mála vecí, ktorá je jasná, pretože rana na hlave mu zdeformovala lebku. Zostala po nej malá priehlbina a veľký hematóm. Ale ani stopy po krvi. Našťastie. Na mláky zaschnutej či čerstvej krvi si už zvykol, ale stále na ne nerád pozerá. Tak to už bude vždy. Telo značne cítiť, čo tiež nie je príjemné. Lekár predpokladá, že tu môže ležať zo dva-tri dni. Zo-

brali odtlačky z dverí, z okna, z pohárov na kuchynskej linke... staví sa, že budú patriť iba obeti. Všetko vyfotografovali, zaistili jeho telefón, ktorý sa medzičasom vybil, a telo už čaká zabalené v čiernom igelite, aby ho previezli na patológiu. Od susedy vedia, že mŕtvy muž má päťdesiatdeväť rokov, žije sám, rodinu vraj nemá. Na to by sa však veľmi nespoliechal, pretože v takýchto prípadoch sa zvykne ukázať, že obeť má nejakého vzdialeného príbuzného, ktorý sa časom prihlási s nádejou, že niečo zdedí. Vek a meno, Samuel Lichý, sa potvrdili aj z dokladov, ktoré našli v jeho bunde zavesenej na vešiaku v chodbe. V interiéri nevidieť známky zápasu ani vlámania. Kuchyňa prevažne zo svetlého dreva je vo vidieckom štýle, ale už vynovená, obývačke v zemitých farbách kraľuje plastový televízor pred modernou sivou sedačkou, spálňa je neutrálna, obyčajná, manželská posteľ, vstavaná skriňa, nočný stolík... nič výnimočné, všade je čisto, o svoj príbytok sa staral. Nijaké zhodené stoličky, rozhádzané a rozsypané veci, ani vybrakované šuplíky a skrine. Suseda tiež potvrdila, že tu asi nič nechýba. Lúpežné prepadnutie to teda nebolo. Ten, kto ho zabil, sem musel vniknúť nenásilne, takže Samuel buď nezatvoril dvere a vrah ho prekvapil, alebo vraha poznal a pustil ho sám. A išlo mu iba o to, aby

ho zabil. Vražedná zbraň sa, samozrejme, nenašla. Možno budú múdrejší, keď zapnú jeho mobil, preveria posledné volané čísla, posledné napísané esemesky... No možno aj nie. Ak sa nenájdu nejaké odtlačky, ktoré už majú v databáze, alebo ak neexistia, s kým mal nejaký konflikt, skrátka aspoň niečo podozrivé, nemajú sa čoho chytiť. Peter Jablonský neznáša nekonfliktných, milých a mŕtvych ľudí.

Z okolitých domov sa už začínajú schádzať susedia. Aspoň mu uľahčujú prácu, pretože ich musí aj tak jedného po druhom vypočuť, či nezaregistrovali niečo podozrivé. Za policajnou páskou sa tlačia piati ľudia, tri ženy a dvaja muži, jeden pár zavesený do seba. Keď kráčaľ k nim, všetci nahodili takmer rovnaký výraz, aký videl už najmenej stokrát. Sčasti ustarostené, nechápavé, šokované a sčasti zvedavé tváre naňho hľadeli a on stále nevedel, či to iba hrajú, lebo si myslia, že sa taký postoj od nich očakáva, alebo sa tak naozaj cítia.

„Inšpektor Jablonský,“ povedal a vytiahol odznak. To gesto sa mu vždy zdalo trochu zbytočné, pretože sa na odznak aj tak nikto nepozrie. „Vy ste susedia?“

Postupne sa všetci ozvú: „Hej.“ „Sme susedia.“

„Čo sa stalo Samovi?“ Prvý sa ozval muž, ktorého sa za rameno držala žena.

„Žiaľ, je mŕtvy.“

„To už vieme. Ale čo sa mu stalo?“

„To zatiaľ nemôžeme povedať s istotou, ale zdá sa, že bol zavraždený.“

„Čo?!“ Ozvalo sa takmer zborovo. Žena naľavo si už predtým zakrývala ústa rukou, no zdvihla k nim aj tú druhú. „To nemôže byť pravda. Kto by ho zabil?“

„To sa snažíme zistiť. Nevšimli ste si v poslednom čase niečo podozrivé?“

Najprv vyzerali, že sa snažia loviť v pamäti, potom sa pozerali jeden na druhého, aby napokon svorne povedali, že nie. Nevideli, nepočuli. Pretože vedel, že z nich teraz nič nedostane, a pravdepodobne ani inokedy, rozhodol sa, že sa ešte vráti do domu prezrieť povalu, ktorá často prezrádza o človeku viac ako priestor, ktorý bežne obýva.

„Dám vám svoje číslo. Ak si na niečo spomeniete, dajte mi vedieť. Hocikedy. Aj o polnoci.“ Rozdá im kartičky so svojím menom a číslom, ktoré si dal vyrobiť na vlastné náklady. Uľahčuje to prácu. Už dávno prosil šéfa o vizitky, no ten o tom nechcel ani počuť. Vraj ako by ich oddelenie dopadlo, keby také veci chceli všetci?! Už dlho nemajú ani na opravu záchodov! Teraz teda rozdáva jednoduché biele kartičky, ktoré si sám navrhol vo fotošope a dal vytlačiť na tvrdom papieri za niekoľko centov.

Jediný otvor na povalu je v strope na chodbe za

kuchyňou. Vedie k nemu úzky skladací rebrík, ktorý rozložil, neistým krokom po ňom vystúpil, zaprel sa do drevených dvierok a odklopil ich. Nahliadne dnu, hlavu mu zahalí tma a jemná zatuchlina. Takéto priestory odmalička neznáša. Vlastne sa tmy trochu bojí. Nikdy to nikomu nepovedal, veď by sa mu smiali – hlavný vyšetrovateľ, a bojí sa tmy! Nikomu to na nos vešať nebude.

Keď mal asi sedem rokov, strávil na podobnom mieste takmer celý deň. To všetko kvôli jeho sprostému bratrancovi, ktorého doteraz považuje za idiota. Všetci boli na návšteve u akýchsi známych v obrovskom starom dome, pripomínajúcom kaštieľ. Obrovské priestory zívajúce prázdnotou vždy vábili malých chlapcov k husárskym kúskom. Marek, jeho hyperaktívny bratranec, rýchlo našiel schody na povalu, ktorú tvoril veľký priestor plný prachu, pavučín, starých harabúrd, drevených dosiek a trámov. Vo dverách bol kľúč, čo Marek hneď využil, a zamkol ho tam. Mohol búchať na dvere koľko chcel, nik ho nepočul. Celú miestnosť osvetľovali iba dve malé stropné okná, pokúšal sa nahmatať zapínač svetla kdesi na stene, ale nikde nič nenašiel. Všetky tie haraburdy hádzali čudné tieň, vyvolávali v ňom neistotu, strach, že spoza nich niekto alebo niečo vybehne a ublíži mu. Pamätá si,

že ho každé ťuknutie, šuchot či zaškrípanie drevenej dosky pod nohami vystrašilo takmer na smrť. Slabé zvuky odkiaľsi z diaľky, ktoré ani nedokázal definovať, samovoľné pohyby všetkých tých rokmi nahromadených vecí, možno myši, možno vtáky hopsajúce po streche... Vo svojom živote už videl rozsekané mŕtvol y ľudí, oddelené hlavy, nafúknuté sivomodré telá po vytiahnutí z vody, telá po týždňoch rozkladu, krvavé jatky, červy lezúce z úst či z nosa obetí, v hlave sa mu doteraz ozýva nárek pozostalých píliaci uši, ale to vymknutie na povale v detstve považuje za najhorší zážitok svojho života. Nakoniec sa krčil v kúte celé hodiny, bol už takmer presvedčený, že tam zahynie, keď sa otvorili dvere a uslzená mama ho odtiaľ zobrala. Marek za to vtedy poriadne schytil, pretože povedal, že kamsi odbehol, že netuší, kde je. Po hodinách hľadania a vykrikovania jeho mena po záhrade a okolí a po rozhodnutí otca zavolať políciu, sa Marek priznal. Od toho dňa sa ich cesty rozišli.

Vyšiel na povalu, ktorú osvetľuje iba jedno stropné okno, rozsvieti svetlo, ktoré najprv zabliká, a potom osvieti kopu harabúrd. To sa dalo predpokladať. Nový nábytok dole nahradil starý nábytok, ktorý je tu. Všetok. Sedačka a kreslá, stôl, skrine... dokonca umývadlo a kúpeľňová skrinka so zrkadlom. Po-

zrel sa do zaprášeného zrkadla a uvidel svoj obraz, s ktorým je čoraz nespokojnejší. Kedysi čierne vlasy pomerne rýchlo striedajú šediny, predtým jasný pohľad je čoraz unavenejší, a ani nevie, kedy sa mu pod očami objavili tmavé kruhy, ktoré predtým nemal. Zišla by sa mu dovolenka.

Jemne sa prehrabe vo veciach, zasvieti baterkou do tmavých kútov, či tam náhodou nezazrie náznak niečoho nezvyčajného, ale nič také tam nevidí. Aj tak to tu dá vyfotiť. Zíde dole, ešte raz prezrie spálňu, budík na nočnom stolíku ukazuje 13.37, mal by už ísť na stanicu spísať zápisnicu. Vráti sa do kuchyne, zrak mu spadne na nedojedený sendvič – dva krajce chleba, z prostriedku trčí syr, šunka a akási zelenina. Uvedomí si, že je dosť hladný. Poberie sa na odchod, keď vtom z diaľky zbadá pod tanierom čosi zastrčené. Najprv si myslí, že je to smet', kus chleba alebo syra, ale niečo ho nabáda, aby sa na to lepšie pozrel. Odsunie tanier, pod ktorým leží karta. V kartách sa veľmi nevyzná, ale marí sa mu, že karta, na ktorú práve pozerá, je piková sedma.

* * *

Nevie, čo to má znamenať, ani či to má niečo znamenať. Nikde sa však nenašli nijaké iné karty. Iba piková sedma zastrčená pod tanierom. Hneď ju dal

na rozbor. Samozrejme, nenašli sa cudzie odtlačky ani nijaké zvláštne chemické látky. Niekoľko si teda dal záležať, aby tam neboli. Nová karta, priamo zo škatuľky. Ide o význam. Na internete sa dočítal, že táto karta znamená neprijemné prekvapenie, telesnú bolesť, ktorá nepochádza z choroby, je to skôr trest. Trest za čo? Mŕtvy bol podľa všetkého nekonfliktný typ, ale už veľakrát sa ukázalo, že aj keď to tvrdila rodina a priatelia zosnulého, potajomky žil iný život, skrýval istú svoju časť, o ktorej ani netušili a ktorá ho v určitom čase dobehla. Pravdepodobne to tak je aj teraz. Ale bolesť? Tak veľmi zase netrpel. Už má správu z pitvy. Patológ nenašiel nijaké iné zranenia či známky zápasu. Vrah ho jednoducho tresol po hlave neznámym tupým predmetom, a bolo rýchlo po ňom. V telefóne našli niekoľko esemesiek, písal si s nejakou Zuzkou, Ondrom a ktoviekým ešte. Nijaké intímnosti, ani zvláštne veci. Na posledný, odchádzajúci hovor, adresovaný akejsi Alene, zavolať ihneď. Ozvala sa mu nahnevaná žena, vraj prečo jej tak dlho nedvíha telefón. Keď jej oznámil, že nie je Samuel, že Samuel Lichý je mŕtvy, dostala hysterický záchvat, a keď bola trochu schopná opäť rozumne uvažovať, dohodol si s ňou stretnutie. Zrejme to bude jeho milienka. Aj keď je čudné, že niekoho mal, pri tom ako samotársky žil,

to od neho nečakal. Nasúkal do seba bagetu z bufetu, posledný, suchý kus mu zostal v krku, pokúšal sa ho zapíť, no akosi to nejde. Cíti sa ako hus, ktorú chcel niekto naštopať. Dá si ešte hlt hnusnej horúcej kávy, ktorú robil jeho kolega, vždy ju spraví slabú a nik ju nemá rád. Kus bagety mu vycestoval krkom späť a skoro ho vdýchol. Rozkašle sa ako už dávno nie. Ako malé dieťa, ktoré si zo sebou nevie rady. V tvári celý červený striedavo lapá po dychu a kašle, až kým ten kus nevykašle do servítky. Vtom mu zazvoní telefón. Peter. Jeho syn. Nechcel, aby sa volal rovnako ako on. Je to čudné. Ale chcela to tak jeho žena. Mal si vtedy presadiť svoje. Boli spolu desať rokov, teraz sú už vyše desať rokov rozvedení. Nikdy im to nefungovalo, aj vďaka nemu, no hlavne vďaka jeho práci. Nikdy nebol doma, nemal na nich čas. Nebol dobrým otcom. Vlastne sa čuduje, že to vydržali až desať rokov.

„Ahoj.“

„Ahoj. Prečo tak fučíš?“

„Niečo mi zabehlo.“

„A ja som si už myslel, že si naháňal nejakého zločinca,“ povie uštipačne. Tú iróniu má po ňom.

„Ako sa máš?“ Túto otázku zo srdca neznáša, ale teraz sa celkom hodí, pretože svojho syna nevidel už asi dva mesiace. Odkedy sa presťahovali s ma-

mou do iného mesta, vídajú sa čoraz menej, na to si už zvykol, ale čím je starší, tým viac mu chýba.

„Dobre. A ty? Napadlo mi, že by som mohol prísť na víkend.“

„To je super nápad. Potom sa ozvi.“

„Oci, zajtra je piatok.“

Zase stratil pojem o čase. Keby mu Peter neza-
volal, ani nevie, aký je deň. „Aha, dobre teda. Bu-
dem ťa čakať.“

„Tak ako minule?“

Je pravda, že minule naňho celkom zabudol, pra-
coval do neskorej noci, a keď prišiel domov, čakal
ho tam nazlostný syn s pohárom vína v ruke. Malo
to byť naopak. On mal predsa čakávať na svojho
syna, keď bol v puberte a večer si vyšiel von. Ako-
si to prepásol, rovnako ako kopu iných rodičov-
ských povinností. Tie boli všetky na jeho žene. Se-
dela s ním nad domácimi úlohami, chodila na
všetky jeho basketbalové zápasy, naučila ho šoféro-
vať, dokonca strieľať z kuše, pretože dakedy sa ve-
novala športovej streľbe. On ho vlastne, okrem ho-
lenia, nenaučil skoro nič. Ale to, že naňho minule
zabudol, by mu už nemusel pripomínať.

„Budem na teba čakať,“ povie rozhodne a zloží.
Dnes má ešte veľa práce.

* * *

O niekoľko hodín, podvečer, sedí v obývačke u Aleny Podzámskej, ktorá má napuchnuté očné viečka a červený nos od plaču. Je jasné, v akom vzťahu boli, ale aj tak sa jej na to musí spýtať.

„Pani Podzámska, poznali ste pána Lichého dobre?“

„Áno.“

„Je mi to nepríjemné, ale musím sa vás spýtať: mali ste s ním pomer?“

„Áno,“ povie bez okolkov.

„Dlhodobý?“

„Asi päť rokov.“

Dosť čudné. Mal s ňou pomer päť rokov a očividne sa s ňou nechystal bývať. Ľudia, zvlášť v jeho veku, nechcú zostať v starobe sami. Tak to predsa býva, či nie? Na druhej strane je fakt, že čím viac sa rýpe v ľudských životoch, tým má intenzívnejší pocit, že ľudí pozná čoraz menej.

„Dialo sa s ním v poslednom čase niečo nezvyčajné?“

„Nie.“

„Ste si istá, že ste si nič nevšimli?“

Žena sa zamyslí, vyzerá, že chce naozaj pomôcť, ale napokon záporne pokrúti hlavou.

„Ako často ste sa stretávali?“

„Tak často, ako to išlo. Asi raz za týždeň.“

„Prepáčte, že to hovorím, ale ak sa nemýlim, bol už dva roky na predčasnom dôchodku. Čo také robil, že si na vás našiel čas iba raz za týždeň?“

„To neviem.“

„Vy neviete?“

Žena znervózne, vidieť, že sú jej otázky nepríjemné. Sú nepríjemné aj jemu, a to aj po všetkých tých rokoch. Už trochu otupel, to áno, veľakrát kládol tie najnepríjemnejšie otázky, aké si človek dokáže predstaviť, a dostalo sa mu široké spektrum reakcií od všelijakých ľudí, ale toto je stále jedna z najnepríjemnejších častí jeho povolania.

„Nie.“

„Mal aj iné ženy?“

„Prosím?!“

„Stretával sa aj s inými ženami tak ako s vami?“

„Ja...“ žena sa rozplače.

„Prepáčte, ale musel som sa spýtať.“

„Pokiaľ viem...“ pokračuje cez vzlyky. „...tak nie. Myslím, že nie,“ napokon sa upokojí. „Určite nie.“

Sila sebaklamu je veľká. Človek si dokáže nahovoriť aj tie najabsurdnejšie veci, len aby mohol žiť v ilúzii bezpečia či lásky, aj keď podvedome vie, že to nie je pravda. Dokáže zničiť a zastierať aj vraždu, sexuálne zneužívanie, incest, a všetky možné

podlosti, aké svet videl, aj nevidel. A to len z pohodlnosti, lenivosti, pýchy, slabošstva... Teraz už vie, že ten mŕtvy chlap určite nebol až také neviniatko.

„A Bill?“ spýta sa odrazu žena.

„Aký Bill?“

„Jeho pes – Bill. Nestalo sa mu nič?“

„Nie, je v poriadku.“

„Čo je s ním? Kde je teraz?“

„Vlastne... ani neviem. Myslím, že si ho zobrala jeho suseda. Keď som odchádzal, držala ho na vôdzke.“

„Aha. Mohla by som si ho zobrat?“

„To neviem. Dohodnite sa s tou susedou. Myslím, že to nebude problém.“

Nechá jej vizitku pre prípad, že by si na niečo spomenula, a poberie sa preč. Cestou v aute mu príde na um, že aj keď je pes zavraždeného iba anglický kokeršpaniel a sotva by dokázal niekoho zastrašiť či uchrániť svojho pána, je možné, že páchatela aspoň pohrýzol, alebo poškriabal. Mal by mu dať zobrat odtlačky zubov a výtery spod pazúrov. Mal na to mysliet' hneď.

2.

JEDNOU RUKOU JEDOL hamburger, na druhú mu chlapík s piercingom v nose tetoval koleso života podľa tarotovej karty, ktorú našiel kedysi dávno – keď bol ešte dieťa – u babky. Až neskôr sa dozvedel, že táto karta má hlbší význam ako iba pekne nakreslený obrázok. Hoci o nej čítal už dosť a pokúšal sa pochopiť aj iné karty z tarotu, veľa toho aj tak nepochopil. Stále mal pocit, že všetky tie reči okolo kariet sú iba prázdne slová, ktoré sú mu k ničomu. Dokonca si prečítal každé slovo z *Kľúča k iniciácii* od Pierra Lasenica, aj keď ho to, až na niekoľko viet, nebavilo ani trochu, a výsledok bol taký, že po dočítaní sa mu v mysli vybavovalo iba bla, bla, bla, bla, bla, bla... Páčilo sa mu však, čo sa tam písalo o karte koleso života, a pamätá si to doteraz. *Koleso života je symbolom nekonečnosti*

času. Koleso, ktoré nemá konca a z ktorého neexistuje východ. Je to život, ktorý sa točí, pohyb vo všetkom. Ten, kto sa povyšuje, vydáva sa nebezpečenstvu byť ponížený, a poníženým je daná nádej vysokých cieľov. Všetci sme v kolese života, ktoré sa točí, či chceme, alebo nie. Nič nie je stále. Preto si netreba zvykať na žiaden stav. Keď sa mu darí, neznamená, že sa mu bude dariť stále, a v zlom období sa mu, naopak, môže začať blýskať na lepšie časy.

Unavene dojedol hamburger, ruku mal ešte masťnú od oleja, a pozrel sa na svoje ostatné tetovania. Thorovo kladivo na pravom predlaktí si dal vytetovať, keď mal šesťnásť. Vtedy ho lákala zdanlivá moc, ktorou oplývali jeho debilní kamaráti v skupine, čo sa hlásila k neonacistickým ideálom. Našťastie však rýchlo zistil, že sú iba ukričaní, tvrdohlaví a hlúpi magori, dokonca ešte viac ako on. Doteraz ľutuje, že sa s nimi vôbec dal dokopy, a tetovanie na ruke mu to ustavične pripomína. Minulosť však dobieha každého. Ďalej má na vnútornom predlaktí ozdobným písmom napísané Iva + Peter Forever, ktoré si dal spraviť v osemnástich spolu so svojou vtedajšou frajerkou. Bolo to spontánne a hlúpe rozhodnutie, ktoré doteraz ľutuje. Našťastie to písmo je také prehnane ozdobné, že

to aj tak nik nevie prečítať. Teraz má dvadsaťtri a muž, ktorého mu odporučil kamarát, mu tetuje na druhú ruku prvú z dvoch oblúd na kolese života. Hore na podstavci tróni sfinga, vpravo je už čiastočne vytetovaný Hermanubis, prichytený na kolese s hlavou nahor, a zostáva ešte Tyfón vľavo, s hlavou nadol. Nevie, čo tieto obludy predstavujú, iba si zapamätal, že sa tak volajú, čo sa týka jeho, mohli by tam byť trebárs iba šípky ukazujúce nadol a nahor, ale chcel, aby tetovanie bolo presne také ako obrázok na karte. Dúfa, že toto rozhodnutie nikdy nebude ľutovať. Keď to muž, ktorý sa mu predstavil ako Šrafo, dokončí, zakryje tetovanie rukávom a dúfa, že jeho otec cez víkend nič nezbadá, lebo by mal zase hlúpe poznámky. Aj tak mu do toho nemá čo hovoriť, keď ho nevychoval. Teraz je už na to neskoro. No nevyčíta mu to a vlastne ho má rád, aj keď mu to nikdy nepovedal do očí. Keby otec vedel, že vyskúšal takmer všetky možné drogy, že má na svedomí bitky a prepady, že sa stýka s ľuďmi, akých sa on snaží dostať za mreže... asi by nebol nadšený.

Šrafo dokončil prácu pomerne rýchlo, ani to nebolelo tak, ako si pamätal z minula, prekryl mu obrazec priesvitnou fóliou, do ruky strčil masť, dal mu všetky inštrukcie, ktoré už poznal, ale nikdy nedo-

držiaval, zaplatil mu, vyšiel von a zapálil si cigaretu. Mal ho tu čakať kamarát Milan, lenže ten chodí vždy neskoro. Stráca pojem o čase a mozgová činnosť mu sem-tam vypovedáva, lebo dost' fetuje. Akoby sa zasekával v určitých situáciách a časových úsekoch, z ktorých sa nie a nie vymotať. Napríklad už niekoľkokrát strávil takmer celý deň v nákupnom centre, myslel si, že uplynuli iba dve hodiny, a pritom zabudol, po čo tam išiel. Raz išiel na nejakú chatu na dva dni, vrátil sa až o týždeň, a myslel si, že je všetko v poriadku. Alebo raz vyliezol na strechu paneláka a strávil tam celý deň, pretože mal pocit, že je stále ráno. Nechápe, ako vôbec môže šoférovať. A tiež to, ako k takému magorovi môže nastúpiť do auta. Asi to bude iba zvyk, pretože vždy vozil všetkých z ich partie. A niektorí sú ešte menej zodpovední ako on.

Dofajčil cigaretu, zahasil ju na kovových schodoch, ktoré viedli do tejto diery, a zišiel nimi dole. Napriek tomu, že tento brloh je v riti sveta, Šrafo má dost' veľa zákazníkov, vraj od bankových manažérov až po robotníkov na stavbách. Pritom mu jedinú reklamu robia spokojní zákazníci, ktorí ho odporúčajú svojim známym. A to je dost' účinná reklama. No ak sem nejdete s niekým, kto tu už bol, máte problém sem vôbec trafiť. Spoza zákruty za-

halenej farebnými stromami sa vyrúti Milan. Zastane tak, že musí odskočiť, aby ho nezrazil.

„Čo robíš?! Vidíš dvojmo či čo?!“

„Len sa nezblázni!“

Nasadne do auta ako do jamy levovej, ktovie, čo Milan zase v sebe má. Uňho je to ťažké odhadnúť, pretože väčšinou je to podivná zmes všeličoho. Ak má však rozbité zrenice, je jasné, že má v sebe nejaké amfetamíny, čo by na druhej strane bolo lepšie, akoby mal byť opitý či zhúlený.

„Daj si dole okuliare!“

„Načo?!“

„Chcem ti vidieť zrenice.“

Na počudovanie si celkom poslušne zosunie slnečné okuliare na nos a zagáni naňho pomerne kalnými, ale príčetnými očami.

„Spokojný?“

„Ani nie, ale pod' už. Meškáme.“

Majú sa dostaviť na narodeninovú párty k ďalšiemu kamošovi, aj keď vlastne nik nevie, kedy tie narodeniny má. Možno ich ani nemá a je to len zámienka pre ich nezodpovedné drogové orgie. Aj sa mu zdá, že ich oslavujú akosi častejšie ako raz za rok. On sa však dnes rozbiť nemôže, pretože zajtra ide k otcovi. Milan položí ruky s tetovaniami, pripomínajúcimi obrázky zo škôlky (slnko a dve

ryby, pričom zistil, že ryby sú kresťanským znamením, až keď si ich dal vytetovať), na volant a o niekoľko sekúnd sú už za zákrutou. Do očí mu udrie zapadajúce slnko, v zrkadle zbadá svoju tvár. Vyzerá starší na svoj vek. Sám sebe by si tipoval tridsať. Mal by si aspoň oholiť týždňové strnisko, lebo otec ho ani nespozná. Milan vypečie *Strapping Young Lad* – AAA z albumu *City*, a už vie, že bude nasledovať aj jeho zvyšok. Kým prídu na párty, budú takí ohluchnutí, že im kecy známych aj neznámych budú úplne šumafuk.

* * *

Keď prišli na párty, tetovanie ho začalo bolieť. Nepamätá si, že by ho tie predošlé tak boleli. Je síce väčšie, ale aj tak... Zvláštne. Najprv vôbec nebolelo, teraz veľmi. Musí to zapíť. Vošli do bytu plného ľudí, odkiaľ sa až von ozývala hudba. Vyzeralo to tam tak, ako predpokladal. Hamer už leží natiahnutý na gauči, veľmi nevníma, vlastne ako vždy, Dask na druhom konci s jeho babou Ninou, s ktorou sa rozchádzajú a dávajú dokopy už zopár rokov, Igor sa už stráca vpadnutý v kresle s fajkou v ruke, v druhom kresle je Stela. Aj tá má už dosť, tak to robí vždy – príde na žúrku, odrovná sa ako prvá,

potom sa vyspí a preberie sa, až keď sú už odrovananí všetci ostatní. Potom všetkých preberá a kričí, že sú prasatá. Ostatní postávajú, fajčia, dym by sa dal pomaly krájať, hostiteľa počuť z kuchyne, ako sa na niečom hurónsky rehoce. Ten jeho smiech by spoznal aj na dva kilometre. Zamieri tam, nájde ho rozlievať vodku do plastových pohárov. Cez dym a alkohol tam cítiť aj akúsi spáleninu. Žeby žrádlo?!

„Čau, všetko najlepšie, ty magor!“ Vtisne mu do rúk fľašu whiskey. Vždy mu donesie fľašu, pretože na iný darček by neprišiel.

„Dík, ukáž to!“

„Čo?“

„Tú kérku.“

Vysunie si rukáv, strhne fóliu a natiahne ruku pred Stana. Okraje tetovania sú podozrivo červené, ale obrázok sa mu páči. Šrafo má vážne talent, len dúfa, že mal aj sterilnú ihlu, tak ako tvrdil.

„Dobré... ale nie je to nejaké červené?“

„Aj mne sa zdá.“

„Neboj sa, to prejde. Ak nie, tak máš smolu,“ povie a zase spustí svoj hurónsky rehot.

„Čo to tu smrdí?“

„Piekol som kura.“

„Ty si piekol?!“

„Zhorelo na kosť.“

Nad rúrou sú okrem niekoľkých fliaš alkoholu pekne naukladané aj ampulky s nejakými liekmi. Stano si ich občas pichá. Ani vlastne nevie, čo to je. Napriek tomu, že je tento byt celkom normálne zariadený, pôsobí ako drogová diera. Je to malými detailmi, ako napríklad handry pohodené na zemi, záclona visiaca akosi nakrivo, kopa plastových pohárov, dym či smrad. Je to skrátka domov Stana, pri ktorom má pocit, že sa mu nikdy nevybijú baterky.

„Raz zhoríme všetci.“

„Čo?“

„Aáááale nič.“

„A Milan je kde?“

„Neviem... prišiel som s ním. Pred chvíľou tu niekde bol. Idem ho nájsť.“

„Najprv si daj!“ Strčí mu pred nos plastový pohár takmer plný vodky.

„Na ex!“

„Šibe ti?!“

„No a...?! Narodky mám iba raz za rok!“

„Ty ich máš aj trikrát za rok!“

„To mám, ale nikomu to nehovor.“

Odpije si z pohára, Stano ho vypije do dna a hneď si naleje ďalší. Obzrie sa za seba, dym hustne, čoskoro nebudú vidieť ani na meter pred seba, po Milanovi ani stopy, ide sa vyšťať, otvorí dvere na

vécku, a, samozrejme, nájde tam Milana, ako šuká nejakú babu.

„Kristepane! Môžete sa aspoň zatvorit’?!“ Zatrese a zostáva mu len čakať, kým to dokončia. Čuduje sa. Milan vždy zbalí raketovou rýchlosťou babu, akú chce, aj keď vyzerá ako troska, aj keď vlastne je troska, a aj keď nemá ktovieaké rozumové schopnosti. Nechápe, čím to je. On mal naposledy babu, ktorá mala asi dve promile, a na to nie je hrdý ani on, a určite ani ona. Odvtedy sa už nevideli.

Dopije vodku, položenú na stolíku v chodbe, pri nej sú ďalšie tri poháre, vlastne všetok voľný priestor je tu obložený pohárikmi a fľašami. Vníma rachtot nazvaný hudba, ani nevie, čo to je, vravu ľudí, väčšinou si s nimi sotva má čo povedať, zapáli si cigaretu, dotkne sa tetovania, ktoré ho zaštípe, a rozmýšľa, čo tu vlastne robí. Všetko, celý jeho život sa mu v takýchto chvíľach zdá úplne zbytočný. Ešte raz si potiahne z cigarety a zahasí ju v pohári s vodkou, pretože sa práve otvoria dvere a konečne sa stade vytrepe Milan s tou babou. Oči už majú obaja nepričetné, ani nechce vedieť, čo si vlastne dali.

„Sorýýý!“ zavesí sa naňho Milan.

„Daj mi pokoj!“ odsotí ho, až skoro spadne. Ne-

znáša, keď sa ho dotýka, a len pred chvíľou strkal vtáka do nejakej kundy. Zatrese dvere na vécku a zamkne ich. Cez dvere počuť iba dunenie hudby, pripomína mu to vlastné telesné procesy. Tlkot srdca, dýchanie, pohyby v črevách... Všetko sú mechanizmy, ktoré sa raz pokazia. Nič nie je stále. Všetko je relatívne. Koleso života sa točí a on začína štať. V záchodovej mise pláva použitý kondóm a špak. Pohyblivé zátišie z dôkazov primitívnych ľudských potrieb. Pozrie sa radšej inde. Hore v kúte pod stropom je malý pavúk. Má takú malú pavučinu, že ju sotva vidieť. Napriek tomu tam nehybne a vytrvalo čaká na svoju obeť.

3.

PETER JABLONSKÝ sa pozerá na nástenku obvešanú fotkami z miesta činu. Kuchyňa, stôl, stolička, celá postava, preliačená hlava... Celok a detaily. Detaily a celok. Občas takéto fotografie vidí aj v snoch. Nieкто by to mohol považovať za nočnú moru, ale on nie. Každému sa predsa občas sníva o práci. Pokladničke za pásom sa občas určite sníva o produktoch masovej kultúry, tak ako sa jemu sníva o mŕtvolách alebo ich fotkách.

Stále nevedia nič, čo by ich prípad posunulo ďalej. Samuel Lichý viedol pomerne monotónny život, bol programátorom v akejsi firme, jedným z prvých, pretože programátorov v jeho veku bolo kedysi pramálo, zato teraz je ich všade ako maku. Potom dostal infarkt a išiel na invalidný dôchodok. Do smrti sa liečil na srdce, v polici pri chladničke našli ška-

tuľu plnú liekov. To ešte netušil, že ho zabije úder do hlavy. Patológ povedal, že smrteľný úder zodpovedá čomusi ako bejzbalová páľka alebo niečomu podobnému. Netuší však, kto by na Slovensku hrával taký výsostne americký šport, ako je bejzbal, a navyše vraždil takou páľkou. Muselo to byť iba niečo podobné. Na výtery spod pazúrov psa si ešte počká. Niekedy získajú stopu či spojitosť tam, kde sa to dá očakávať najmenej. Zahľadí sa na tvár obeť z profilu, oko má trochu vypúlené, čo spôsobil pretlak v lebke. Stačil by ešte o trochu silnejší úder a „vytieklo“ by mu oko. Devastačné úrazy hlavy sú najhoršie. Otvorené zlomeniny či rozpárané črevá sú nechutné, ale poškodené hlavy sú najhoršie. Človek bez hlavy skrátka fungovať nedokáže. To je hneď každému jasné. Zrakom prechádza od fotiek cez zoznam mien susedov a známych až na rozpísanú správu v počítači. Fajčiť prestal už pred desiatimi rokmi, ale v poslednom čase má chuť si zapáliť. Do kancelárie vojde kolegyňa Tamara. Keď prišla na ich oddelenie, nevedel ju dlhý čas zaradiť. Vyvolávala v ňom neistotu, pretože už dlho nestretol ženu, ktorá nedbá o svoj zovňajšok. Jej dlhé svetle, strapaté vlasy, zopnuté iba gumičkou a žiaden mejkap, nijaké zbytočné reči, ani úsmevy... na to všetko si musel zvyknúť. Najprv mal podozrenie,

že má Aspergerov syndróm alebo niečo podobné, ale postupne zistil, že je úplne normálna, iba sa nezaťažuje zbytočnými vecami, že je možno normálnejšia ako všetci jeho kolegovia dokopy. A je najlepšia vyšetrovatel'ka, akú kedy stretol. Všimne si aj najmenšie detaily, a keď sa raz do niečoho pustí, neprestane, kým to nevyrieši, alebo kým neodpadne od únavy. Aj keď o nej veľa nevie – kde býva, s kým, ani či s niekým chodí – vie o nej to podstatné, že sa na ňu môže vo všetkom spoľahnúť. To mu stačí.

„Ahoj, zistil si niečo?“

„Okrem tej karty, netuším, čoho sa chytiť.“

„Piková sedma znamená trest.“

„Odkiaľ to vieš?“

„Neviem odkiaľ. Proste to viem. Mali by sme sa zamerať na to. Určite nebol neviniatko. Lúpežná vražda to nebola. Nieкто sa mu za niečo pomstil,“ povie sucho Tamara, akoby hlásila odchody a príchody vlakov. „Už mám jeho výpisy z účtu. Mal dosť veľa peňazí na to, že nezarábal až tak veľa. Ani dôchodok nemal vysoký,“ pokračuje, zatiaľ čo sa pozerá na fotky. Tento jej pohľad pozná, vyzerá ako zhyponotizovaná, akoby bola duchom neprítomná. Zažil už veľakrát, že takto mlčky pozerala na všetky obrazce z miesta činu, a napokon prišla na neja-

kú súvislosť, ktorú si nik iný nevšimol. No teraz nič neprichádza.

„Koľko?“

„Skoro päťdesiatisíc eur.“

„Možno niečo zdedil.“

„Rodičia mu zomreli pomerne mladí a nezanechali mu takmer nič. A nikoho iného nemal. Okrem toho vysoké sumy mu boli pripisované na účet zhruba pred piatimi rokmi.“

„Od koho?“

„Priamo na účet. Anonymne.“

„Doriti!“

„Záznamy z kamier možno ešte bude mať banka, v ktorej boli peniaze vložené na účet.“

„Dopredu viem, že to nikam nevedie. Ale urob, čo môžeš.“

Tamara sa bez slova zvrtila a odišla. Znovu sa zamyslel nad tým, že pôsobí ako z filmových detektívok, kde sa ľudia nezdravia vždy, keď niekam prídu alebo odídu, aby to na diváka nepôsobilo otravne. Tamara je však skutočná.

Ešte raz sa zadíva na nástenku. Medzi všetkými tými fotkami je aj fotografia celého domu zvonka. Aj on mal kedysi podobný dom. Na druhom konci mesta, v podobnej lokalite, v blízkosti lesa. So ženou si mysleli, že je to dobré prostredie pre výcho-

vu ich syna. Pre Peťovu výchovu by však bolo oveľa prospešnejšie, keby s ním trávil viac času. Doteraz si to vyčíta, ale už s tým nič nespraví. Na to obdobie má aj tak najkrajšie spomienky. Pamätá si jesenné popoludnia, presne také, aké by mohli byť v tomto období – pil kávu na verande, jeho žena sa hojdala v sieti pred domom a malý Peter sa hral na trávniku, alebo si staval hrad na malom pieskovisku. Dal by všetko za to, keby sa to mohlo vrátiť. Kristína, jeho bývalá, tam s Peťom po rozvode ešte chvíľu bývala, potom sa presťahovali do iného mesta, kde dostala lepšiu prácu ako manažérka v nejakej počítačovej firme. On sa presťahoval do panelákového bytu, kde býva doteraz.

Trochu sťažka sa postavil zo starej, rozheganej stoličky, na ktorej sedáva, odkedy sem prišiel. Oprel sa rukami o stôl, zahľadel na otvorený dokument, vytlačil ho a počítač konečne vypol. Pozrel si protokol. Zdá sa, že napísal všetko správne. Po toľkých rokoch by mu to už nemalo robiť problém. Označenie udalosti, dátum, miesto, hodina obhliadnutia, označenie osôb, ktoré sa na obhliadke zúčastnili, podmienky obhliadky, presný popis obhliadnutého objektu, postup pri obhliadke a výsledky. Ďalej zoznam zistených stôp, predmetov, dokumentov... Zaistené stopy a vecné dôkazy sú označené

číslami. Ešte to dá podpísať všetkým, ktorí sa na obhliadke zúčastnili. A ďalej?

Za sumou na Samuelovom účte sa môže skrývať motív, ale aj nemusí. Možno si ako programátor len čosi privyrobil, a na dane sa vykašlal. Aj tak ho však zaujíma, za čo presne tie peniaze mal. Neznáša tieto úvodné dohady, rozmazané príčiny a dôvody. Najhoršie je, že to rozmazané a nedoriešené môže zostať navždy, rovnako ako niekoľko jeho predošlých prípadov. Nedoriešené prípady mu zostávajú v mysli ako navždy otvorené rany, ktorých sa nie je schopný zbaviť. Stále má pocit, že niečo zanedbal, prehliadol, že neurobil svoju prácu ako mal, aj keď urobil všetko, čo mohol. Niekedy to tak býva, že aj keď vyvíja akékoľvek úsilie, venuje tomu celý svoj čas, na nič nepríde. Neznámy motív, neznámy páchatel'. A niekedy zase, že sa prípad vyrieši akosi sám od seba, ani preň nemusí nič urobiť, nestihne sa do toho ani poriadne ponoriť, a už je prípad vyriešený. Páchatel' sa príde priznať pod tiažou svedomia, alebo bol natoľko hlúpy, že po sebe nechal dostatok svedkov či dôkazov. Ktovie, ako to bude s touto vraždou. Nijaké stopy a karta pod taniерom, ktorá necháva jasný odkaz, znamenajú, že páchatel' nie je hlúpy a že jeho dolapenie nebude také jednoduché.

Hodiny ukazujú pol siedmej. Vlastne ani nevie, kedy išiel domov rovno po pracovnom čase. Ostatné miestnosti v budove sa už čiastočne vyprázdnilo, časť pracovníkov oddelenia kriminálnej polície je už doma s vyloženými nohami a pivom v ruke, alebo vysedáva za barovým pultom. Väčšinu svojich kolegov neznáša, pretože sú leniví a iba brzdia prípady. Za to, že počas celého svojho pracovného času sedia vo svojich kanceláriách, poberajú rizikový príplatok, ktorý majú poberať policajti vzhľadom na mieru zvýšeného rizika. A Tamara, ktorá s ním chodí na miesto vraždy bezprostredne po čine, nepoberá nijaký príplatok. Administratívna mašinéria je nespravodlivá, rovnako ako zákony. Zbytočne vyriešia prípad, keď neplnoletý vrah, násilník či lupič zostane prakticky nepotrestaný, alebo keď zločinca najhrubšieho zrna konečne dostanú za mreže, odsúdia ho na dvadsať rokov, a on ho už o niekoľko rokov vidí spokojne sa prechádzať na slobode. A to vďaka legislatíve.

Pred vchodom a na parkovisku už videl novinárov. Stále tie isté tváre. Kolegovi, ktorý funguje ako hovorca, ani vlastne nemá čo povedať. O pikovej sedme sa zatiaľ nezmieni. Všetko, čo zatiaľ môže povedať, je iba to, že našli dvojďňovú mŕtvolu muža, ktorý bol zavraždený tupým úde-

rom do hlavy. To zatiaľ napísal aj do správy o vyšetrení.

Vyjde na chodbu, kde sa mu takmer zatočí hlava z ostrého pachu zaparených zadkov svojich kolegov, ktoré sa aj celý deň neodlepia od starých čalúnení na stoličkách. Udržiava sa to tu ako jedovatý plyn. Preboha, to nik nevie otvoriť okno?! Prišlo mu zle viac ako zo železito-sladkastého pachu krvi na miestach činu. Rýchlym krokom prejde k oknu na konci dlhej chodby, sem-tam sa ešte ozýva ťukanie do počítača či vrava, dokorán ho otvorí a vystrčí hlavu. Zapadajúce slnko mu udrie do očí, zavrie ich a zhlboka sa nadýchne. Opäť dostane chuť zapáliť si. Možno by mu urobil dobre aj pohár vína či whiskey, nepil už ani nepamätá, jedinou jeho nerestou je káva. Litre kávy. Zazvoní mu telefón. Rita. Nikdy si navzájom nič nesľubovali, ani od seba neočakávali. Je to asi najúprimnejší vzťah, aký kedy mal. Našla ho osamelého a vyčerpaného v suteréne hotela, kde pracuje ako čašníčka. Asi pred dvoma rokmi tam vyšetrol vraždu matky dvoch detí, nakoniec to aj vyriešil, bolo to tak, ako predpokladal od začiatku – dal ju zabiť manžel, pretože sa chcela rozviesť, a to by znamenalo polovicu majetku a vysoké alimenty. Najal si na to nejakého dementa, ktorý jej prestrelil hlavu, a celé to zmrvil, pretože nechal priveľa stôp.

Vtedy pracoval takmer tri dni bez prestania a vôbec nespál. Pil kávu v kaviarni hotela, kofeín mu už vôbec nezaberal, takmer zaspal s hlavou v dlaniach, opretý o stôl. Vtedy sa mu prihovorila Rita. Vraj či si nechce ísť odpočinúť. Namiesto odpočinku sa s ňou rozprával takmer hodinu. Je od neho o šesťnásť rokov mladšia, najprv sa mu zdala primladá, ale vysvitlo, že rozumovo a citovo je možno staršia ako on. Niekedy si pri nej pripadá ako dieťa. Majú dohodu, o ktorej sa nezmienil ani jeden z nich, napriek tomu vedia, že platí. Ozvú sa, keď majú jeden na druhého náladu, a keď nie, nezatážujú sa zbytočnými telefonátmi či esemeskami. Ani nevie, či s niekým okrem neho chodí. Načase, aby jej zdvihol.

„Ahoj, Rita.“

„Ahoj. Neprídeš večer ku mne?“

Rita býva neďaleko hotela, kde pracuje. Keby nemal plnú hlavu kadečoho iného a nemal zajtra prísť jeho syn, asi by za ňou išiel. Ibaže jediný, čo teraz chce, je spánok.

„Prepáč, dnes nie. Som uťahovaný a zajtra má prísť ku mne syn. Nechcem vyzerat' ako zombie, keď ma po dlhom čase uvidí.“

„Aha. Chápem. Niekedy by si ma s ním mohol zoznámiť, čo povieš?“

„S kým?“

„S tvojím synom.“

Na jazyku má otázku: „Prečo?“, ale povie: „Nie-
kedy možno.“

„Tak teda ozvi sa, keď budeš mať čas.“

„Ozvem. Maj sa.“

Nevie si predstaviť, že by ju zoznámil s Peťom. Vlastne nezoznámil ho s nijakou ženou, s ktorou spával, odkedy sa rozviedol s jeho mamou. Pripadalo by mu to čudné. Znechutene vložil telefón späť do vrečka, ešte raz sa zhlboka nadýchol a pobral sa domov.

4.

STOJÍ NA TREŤOM POSCHODÍ nemocnice v Las Vegas a rozmýšľa, či skočiť. Práve mu lekár indického pôvodu potvrdil, že má rakovinu pľúc. Fajčil iba ako tínedžer, potom to nechal. Odvtedy ubehlo zo pätnásť rokov, najprv začal iba trochu kašľať, potom mierne pokašliavanie prerástlo do záchvatov, až nakoniec začal pociťovať bolesť. Myslel si však, že je to alergia alebo zápal pľúc, alebo čokoľvek, len nie rakovina. Vraj mu v lepšom prípade zostáva aj pri chemoterapii asi rok života. Ale akého?! Liečiť sa nebude. Aj tak čoskoro zomrie. Za tých pätnásť rokov, odkedy bol tínedžer, dokázal toho pomerne veľa. Z chudobných pomerov, z rodiny alkoholikov, narkomanov a hazardných hráčov, sa vypracoval na šéfa stavebnej firmy, veľmi rýchlo na jej spolumajiteľa, a keď sa rozšírila pred piatimi

rokmi do Nevady, presťahoval sa sem. Išlo mu to v živote až podozrivo ľahko. Preto o tom niekedy pochyboval, a občas sa ho zmocnil strach, že to takto nebude navždy, že ho jeho minulosť dobehne, že jeho dávka šťastia je už vyčerpaná. Až teraz sa ukázalo, že ten strach bol oprávnený.

Všetko, čo videl, keď bol malý, sa točilo okolo kariet. Jeho otec hral hazard, na dennom poriadku bol alkohol, bitky, krik a karty. Rozsypané po zemi, po stole, všade. Keď otec so svojimi známymi prehral, nasledovala bitka, keď vyhral, nasledovala bitka tiež, pretože im sa to nepáčilo. Hazard je aj preto hazardom.

Jediné, čo ho v detstve tešilo, bol jeho brat Boris. Bol o rok mladší, mama ho ťažko rodila, a po ňom už viac detí nemala. Vytvorili si s bratom vlastný svet, do ktorého nemohol vstúpiť nik iný. Ako nejaký obranný mechanizmus pred tým, čo skutočne videli, počuli, čo prežívali. Mali imaginárnych kamarátov, ktorí im nahrádzali detskú spoločnosť, nahrádzali im vlastne aj spoločnosť rodičov, pretože tí im venovali pramálo pozornosti. Vedeli sa tešiť z vecí, ktoré ostatní považovali za úplne obyčajné, mali vlastný humor, ktorému nik iný nerozumel, dokonca mali aj vlastný slovník. Rozprávali sa rečou, ktorej rozumeli iba oni dvaja.

V podstate mal pekné detstvo, a to iba vďaka bratovi.

Cez všetok ten neporiadok, ohorky, fľaše, peniaze, dym, krik, nadávky a úzkosť, ktorú pocítoval, dokázal prejsť s bielo-červeno-čiernymi obrázkami kariet, natrvalo zafixovanými v podvedomí. Na počudovanie, vždy sa dobre učil, ako aj jeho brat, hoci sa každý deň vracali do takého prostredia, kde by normálny človek nevychovával ani psov, nieto ešte deti. Ale všetko zlé bolo v jeho prípade na niečo dobré – získal vytrvalosť, odolnosť a cieľavedomosť. Keby ho vychovávali v bezpečí bohatej rodiny, možno by teraz na Slovensku míňal peniaze svojich rodičov a poberal od štátu sociálne dávky. Ktovie. Jeho rodičia sú už dávno mŕtvi, mama zomrela na neliečený zápal pľúc ešte predtým, ako dokončil strednú. Vtedy sa v ňom niečo zlomilo, a húževnato išiel za svojím cieľom – dostať sa preč z domu, z tých zúfalých pomerov, zo života, akým dovtedy žil. Otec zomrel niekoľko rokov po nej – dal si zlý mix tabletiiek, pervitínu a chl'astu. Ani vlastne nevie, čoho všetkého presne. Na drogy a chl'ast mal iba preto, že on ako študent chodil na brigády na stavby cez víkendy, niekedy aj cez týždeň, po škole. Potom mu musel dávať časť z peňazí, ktoré zarobil, pretože jeho otec vlastne nikdy po-

riadne nezarábal, a už dlho ani nevyhrával v kartách, lebo mal mozog ako špongiu nasiaknutú chľasom. Vždy narobil iba dlhy, a potom sa mu kadekto vyhrážal. Raz im do ich starého, ošarpaného domu, ktorý sa sotva dá nazvať domovom, niekto dokonca hodil zápalnú fľašu. Vtedy zhorelo aj to málo nábytku, čo mali. To už mama, našťastie, nežila, ako ani vtedy, keď sa stalo to, čo ho poznačilo najviac zo všetkého. Vždy pracoval, koľko mohol, a nikdy sa na nič nestáľoval. Jeho šéf si ho rýchlo všimol, pretože napriek svojmu nízkemu veku a nízkemu vzrastu pracoval výkonnejšie ako najväčší svalovec, ktorého tam mal. Ešte predtým ako dokončil strednú, naučil sa o stavbách všetko a mal sľúbenú prácu na plný úväzok. Do dvoch rokov sa vo firme stal šéfom, a potom to už išlo hladko.

Teraz stojí pred otvoreným oknom v nemocnici, pád odtiaľ na tvrdý betón by mu zaručil smrť. Aj keď... človek nikdy nevie. Nie, to nemôže spraviť. Vlastne môže, ale nechce. V živote už preskákaval toľko vecí... neukončí ho predsa nejakým zbabelým skokom z okna.

V škole mu to tiež neľahčilo. Spolužiaci sa mu vysmievali, pretože dobre vedeli, z akých pomerov pochádza, navyše, jeho hygiena nebola ktovieaká,

pretože aj keď sa snažil, ako vedel, cigaretový dym, ktorý sa doma vznášal všade, sa mu do starého oblečenia zažral natrvalo. Rovesníci sa ho stránili, robili mu zle, dokonca ho bili. A jeho brata tiež. Vždy sa ho snažil chrániť, no nešlo to. To ho bolelo najviac. Ani len netušili, čo všetko s bratom museli robiť, aby boli aspoň takí, akí boli. Deti vedia byť kruté. Ale pochopenia sa nedočkal ani u učiteľov. Na základnej to ušlo, dokonca k nim boli učitelia milí, ale zvlášť zlé to bolo na strednej. Nevie, či mal smolu a dostal sa (vdďaka známkam) na gymnázium, kde boli traja učitelia posadnutí rómskou otázkou, alebo by to tak bolo všade. Má síce v žilách rómsku krv, ale jeho rodičia boli bieli. Róm bol iba starý otec z matkinej strany. Ten bol, ako si pamätá, zrejme najmúdrejší z celej rodiny a mal ho veľmi rád. Zomrel však skoro, takže má naňho len hmlisté spomienky. On má však celkom bielu pleť, svetlohnedé vlasy a zelené oči, takže ani vlastne nevie, podľa čoho usúdili, že je Róm, a tak ho budú šikanovať. Učiteľ informatiky sa potajomky hlásil k neonacistickým ideálom, dokonca vie, že bol vodcom akéhosi spolku, kde sa schádzali aj niektorí jeho študenti, a tých potom v známkach zvyhodňoval. Naopak, jeho sa pokúšal pri každom teste, pri každej skúške potopiť. Raz to už nevydržal a oznámil

to riaditeľovi. Ten si učiteľa zavolať na koberec a poriadne mu vyčistil žalúdok. O týždeň nato sa v noci zobudil na zvuk silného motora auta a ľudský krik. Prirútilo sa k nim na samotu, najbližšie pouličné osvetlenie bolo od nich asi dvesto metrov, takže šofér musel presne vedieť, kam ide. Brat, spiaci na vedľajšej posteli, sa zobudil tiež. Otec bol bohvie kde. Odrazu sa spustil rachot, do ich chatrného domu vpálili tri výstrely. Dva rozstrieľali okno, jeden policajti našli v stene. Auto zmizlo rovnako rýchlo, ako prišlo. A jeho štrnásťročný brat klesol na posteľ. Zasiahli ho rovno do srdca. Potom ho už nemohlo zastaviť nič. Sústredil sa iba na prácu a cieľ vypadnúť odtiaľ čo najďalej. Vedel, kto to urobil. Vedel, že smrť jeho brata má na svedomí ten hajzel, ale vyšetrovateľ nič nezistil. Neznáma zbraň, neznámy páchatel'. A vraj to nebol rasovo motivovaný útok, pretože sú bieli.

Zatrpkol, s chladom predátora takmer každý deň pozoroval učiteľa, ktorý sa tváril, že je ctihodný občan, ktorý by niečoho takého nikdy nebol schopný. On však vedel, že to bol on. A učiteľ zas vedel, že to vie. Do svojich chápadiel ešte zamotal aj telocvičára a skupinku študentov, ktorí naňho narafičili nechutný podraz. Znásilnili študentku jeden po druhom, pričom jej zaviazali oči, takže nevidela, kto to

bol, oslovovali sa jeho a ešte nejakými vymyslenými menami, a keď skončili, odbehli, potom zase pribehli a zahrali divadielko, akože ju zachraňujú. Policajtom povedali, že videli odtiaľ utekať jeho aj s nejakými cigánmi. Nikomu viac nebolo treba, podmiennečne ho na rok vylúčili zo školy, aj keď sa mu nikdy nič nedokázalo. S chladným povrchom, pod ktorým doteraz vrie žeravá láva, rok pracoval na stavbe, medzitým mu zomrela mama, potom dokončil školu a snažil sa na to zabudnúť. Ale teraz si uvedomil, že na to nikdy nezabudol a podvedome si vždy predstavoval pomstu. Jediné, čo ešte chce, je pomsta.

5.

OKOLO ŠIESTEJ ZAČAL VARIŤ. Nevaril už niekoľko rokov. Pre samého seba sa mu nechce, aj tak nemá na to čas. Ale teraz si ho našiel, odišiel z práce skôr, nakúpil zeleninu, mäso, špagety... všetko, čo treba na bolonské špagety. To mal Peťo rád ako malý, a má to určite rád aj teraz. Paradajková omáčka už rozvoniavala, keď začul zvonenie. Otvoril dvere, pred ktorými stojí jeho syn s taškou v jednej ruke, s novinami v druhej. Vyzerá oveľa starší, ako keď ho videl naposledy. Alebo nie? Ani nevie, kedy tak zmužnel.

„Čau!“

„Čau, vyzeráš hrozne.“

„To aj ty,“ povie svojmu synovi, aj keď to s ním, až na červené kruhy pod očami, nie je až také zlé.

Na zem položí tašku, vytiahne z nej fľašu vína a usadí sa v kuchyni za jeho chrbtom.

„Vedel si, že vyšetruješ vraždu môjho učiteľa zo strednej?“

Chvíľu mu trvá, kým si spojí súvislosti. Obráti sa, takmer varechou prevráti hrniec s vriacou omáčkou. „Myslíš tú terajšiu?!“

„Presne tú!“ povie syn a hodí na stôl niekoľko dnešných novín. Novinári tam už robia z vraždy dôchodcu senzáciu.

„To bol tvoj učiteľ?“

„Hej. Učil ma informatiku. Ale iba krátko. Prepustili ho, lebo mal vraj opletačky s nejakou študentkou.“

„Čo?“

„Ale ja si myslím, že to tak nebolo. Asi to bolo preto, že motal študentom hlavy s neonacizmom a vyhlasoval sa za samozvaného vodcu. Myslím, že mu už začínalo preskakovať, nejakou sa to dozvedelo vedenie a prepustili ho.“

„Nevieš, či bol v nejakej skupine?“

„Jednu viedol.“

„A kto v nej bol?“

„Bol som v nej aj ja.“

„Čo?!“ takmer zase prevrátil hrniec. Aj tak už stratil chuť do jedla. Je to vôbec možné?! Dva dni

zbiera informácie o tom chlapovi celé oddelenie, a jeho syn mu o ňom povie viac, ako sa dozvedeli. Ako to, že nezistili, že učil na škole?! Dokonca na škole, kde chodil jeho syn? Niet divu, že nespoznal jeho meno, veď nepoznal ani mená jeho triednych učiteliek. Potom, ako sa presťahovali, by do toho jeho gymnázia ani netrafil, nieto ešte aby poznal mená jeho učiteľov. Ale z toho, že bol jeho syn v nejakej nacistickej skupine, vedenej tým mŕtvym programátorom či učiteľom, či kto to vlastne bol, sa mu skrútili črevá. V bruchu ho tak pichlo, až si musel sadnúť.

„Oci, nie je ti nič?!“

„Vedel som, že si mal s tými myšlienkami problémy, ale nevedel som, že si bol v nejakej skupine,“ vycedí pomedzi zuby, ešte stále sa držiac za brucho.

„Bolo to len krátko. Mal som preto z informatiky samé jednotky. Ani som nemusel chodiť na testy. Bol to fakt magor.“

„Ešteže si na to prišiel.“

„Hm...“

„No teraz je to mŕtvy magor. Netušíš, kto ho chcel zabiť?“

„Všetci, ktorým ublížil.“

„Ako ublížil?“

„To neviem. Ale hovorilo sa, že dokonca niekoho zabil. Ešte dávno predtým, ako som na školu začal chodiť ja. Vraj nejakého cigána. Brata jedného svojho študenta.“

„A podrobnosti nevieš?“

„Neviem, ale môžem sa spýtať.“

Ani sa mu nesnívalo, že by mu jeho syn mohol pomôcť s vyšetrovaním. Je naozaj taký neschopný, sú neschopní všetci na oddelení, alebo je to iba priveľká zhoda náhod? „Spýtaj sa,“ povie a pozbiera sa naservírovať jedlo.

Naberie špagety do polievkových tanierov, poleje ich zeleninovou omáčkou a na vrch dá mäsové guľky. Keď vidí Peťove vychudnuté telo, má nutkanie mu pridať. Položí špagety na stôl, vyberie vychladenú fľašu vína a obom naleje. Sadne si za stôl, a stále mu pritom vrta v hlave, ako to, že bol zamestnaný v tej firme, a zároveň učil. Ak sa nemýli, ako programátor pracoval desaťročia, a učil ešte Peťa. Tie časové úseky sa predsa prekrývajú. To sa nedá stihnúť. Alebo dá?

„Samuel Lichý pracoval na plný úväzok?“ povie, ešte neokúsiac jedlo.

Peťo omotá špagety na vidličku a veľký hlt si vprace do úst. S plnými ústami povie: „Neviem. Mňa učil iba informatiku, vlastne si ani nespomí-

nam, že by učil niečo iné. Možno pracoval iba na polovičný úväzok.“

To by sedelo. Ale načo by niekde učil na polovičný úväzok za mizerný plat, keď ako programátor zarábala dosť? Možno mu nešlo o peniaze, ani o využitie záhadne voľného času, ale práve o to, aby motal deťom hlavy a dokazoval si akúsi pokrivenú silu.

Ako si Peťo naberá špagety, natáhuje ich do výšky, vyhrnie sa mu rukáv a naskytne sa mu pohľad na synove nové tetovanie.

„Preboha! Čo to tam zase máš?!“

„Novú kérku.“

„Ukáž to!“

Na ruke sa mu rysuje akési koleso, obrázok nie je zlý, ale nechápe, čo to má znamenať, a navyše, asi dva centimetre po okrajoch celého tetovania je koža nepekne ružová. „Mal by si s tým ísť k doktorovi!“

„Prestaň, to prejde.“

„Mne sa to nezdá. Ak to bude také zapálené aj zajtra, vezmem ťa na pohotovosť.“

„Ešte som nepočul, že by šiel niekto na pohotovosť s tetovaním!“

„Ak je to zápal, potrebuješ antibiotiká. A čo to vlastne je?“

„Koleso života.“

„To som už niekde počul.“

„Je to tarotová karta. Našiel som ju u babky ešte ako dieťa, a nechal som si ju. Ani som sa nepriznal, kde jej zmizla.“

„Hm...“

Jeho svokra sa venovala tým hlúpostiam okolo tarotu a veštenia a jemu to bolo vždy na smiech. Raz mu tie karty vykladala, ale povedala mu iba to, čo už vedel, a mohol by to povedať aj hocikto iný bez kariet. Nechápe, čo na tom ľudia vidia. Jemu sa to zdá iba strelené a zbytočné.

„Ty tomu veríš?“

„Čomu?“

„Tarotu.“

„Ani nie. Iba sa mi páči tá karta.“

„Ehm.“

Z kuchyne vidieť do obývačky, kde im kulisu robí akási kriminálka. Nejaká žena, asi detektívka, sa skláňa nad mŕtvolou muža ležiaceho na bruchu. Všade je kopec ľudí a blikajúce svetlá. U nich na oddelení na obhliadku toľko ľudí nechodí a nie je tam ani toľko svetiel. Načo sú tie blikajúce svetlá zapnuté, keď tam už dorazili? Asi pre efekt na diváka. Už viackrát pozeral tieto americké kriminálne seriály a vždy sa len zasmial tomu, ako sa tam ne-

prirodzene rozprávajú. Oni sa s kolegami nikdy nerozprávajú tak, že vysvetľujú všetko, čo robia, akoby to robili prvý raz. Divák si ani neuvedomuje, že sú to iba vysvetlivky preňho, a nie reálny dialóg dvoch vyšetrovateľov.

„Ako sa má mama?“ Z úst mu vyletela obyčajná otázka, aká sa kladie, keď už nie je čo povedať, ale naozaj ho zaujíma, ako sa má jeho bývalá. Posledné, čo o nej vie, je, že sa po asi troch rokoch rozišla s nejakým bankárom a nedávno bola na dovolenke kdesi vo Francúzsku.

„Čo ja viem? Spýtaj sa jej sám.“

„Akože... čo ja viem?“

„Vidam ju len večer, keď príde z práce, vtedy je rada, že žije a že má pokoj, tak sa vlastne ani nerozprávame. Niekedy príde z práce ešte neskôr ako ja a iba sa od únavy zvalí do postele.“

„Tak veľa pracuje v tej počítačovej firme?“

„Už dávno nepracuje v tej firme. Teraz robí manažérku v obchode s bytovým dizajnom.“

„Čo? Odkedy?“

„Niekoľko rokov.“

„Aha...“

Je to jeho chyba, že nič nevie. Vždy, keď sa s ňou rozprával, bolo to iba o Peťovi. Nikdy mu nenapadlo spýtať sa, ako sa má ona, čo vlastne robí, či je

šťastná... Ona sa ho na tie veci občas spýtala. Mal to robiť aj on. Pri rozvode mala pravdu – je sebec. Doleje Peťovi víno, on si tiež dá ďalší glg a opäť dostane chuť si zapáliť.

„Nemáš cigarety?“ spýta sa syna, aj keď dobre vie, že má. Platí u nich nepísané pravidlo, že aj keď vie, že jeho syn fajčí, pred ním to robiť nebude, a ani sa o tom nikdy nerozprávali. Tá otázka prekvapila aj Peťa.

„Čo?!“

„Viem, že ich máš. Nedal by si jednu svojmu otcovi?“

„Odkedy zase fajčíš?“

„Nefajčím. Len mám v poslednom čase strašnú chuť si potiahnuť.“

Peťo bez slova vyloví z vrecka bundy cigarety, jednu si dá do úst aj on, a obaja vyjdú na balkón. Mesto opäť zahaľuje zapadajúce slnko, v diaľke vidieť zelenomodré kopce, farebne vystupňované podľa vzdialenosti – najbližší je najtmavší, najvzdialenejší najsvetlejší. Ľudia prichádzajú z práce, pod nimi je parkovisko, odkiaľ počuť búchanie dvermi na autách, krik detí, ktoré zajtra nemusia ísť do školy, vidieť dvoch psíčkarov, jeden z nich je sused, ktorý býva nad ním, niekedy počuje, ako jeho pes obhrýza kosti.

„A čo dievča? Chodíš s niekým?“

Zavrtí hlavou a zhlboka si potiahne.

„A ty? Odkedy si sa rozviedol s mamou, o nijakej žene si nehovoril.“

„Nebolo veľmi o čom.“

„Ale tomu, že si s nijakou nič nemal, veľmi neverím.“

„Asi som nestretol takú, ktorú by som ti chcel predstaviť.“

Odklepe popol do prázdneho kvetináča, už si ani nepamätá, kedy naposledy pestoval kvety. Asi ani nepestoval, boli to iba byliny, ktoré zvädli skôr, ako ich stihol použiť. Aj keď býva na štvrtom poschodí, na tvár sa mu prílepí pavučina. Práve je babie leto, pavúky lietajú vo vetre pomocou svojich pavúčích vlákien, čuduje sa, že sa dostanú až tak vysoko. Vlákno, nalepené takmer cez celú tvár, ho zasvrbí, prejde si po nej rukou, no stále má pocit, že je tam. Kýchne.

„Čo... si alergický?“ pýta sa Peťo, pričom vyfúkne dym.

„Nie.“

„Teraz je alergik každý druhý.“

„A ty?“

„Asi nie.“

„Možno si alergický na tú tetováciu farbu.“

„Pri predošlých tetovaniach som takú podráždenú kožu nemal. Nie som na ňu alergický.“

„Možno je táto farba iná. Ak to také budeš mať aj zajtra, nechcem nič počuť, zoberiem ťa rovno k doktorovi.“

Dá si posledný ťah z cigarety, čakal, že sa mu z nej po toľkých rokoch zatočí hlava, ale nič také sa nestalo, dokonca mu padla celkom dobre. Zahasí ju, Peťo tiež, a poberú sa dokončiť začatý večer.

* * *

Ráno sa mu naskytol pohľad, akého sa obával. Jeho syn mal nielen červené kruhy pod očami, ale aj červené oči. Okraje tetovania boli stále tmavoružové, dokonca väčšie a vystúpené. Ani vytetovaný obraz už nevyzeral vábne a bola na ňom vrstva akéhosi slizu. Určite sa mu koža zapálila a musí dostať antibiotiká. Možno mu tetovanie budú musieť aj odstrániť.

„Musíme ísť rýchlo na pohotovosť!“

Peťo, napodiv, neprotestuje, asi mu je naozaj zle, a poslušne s ním nasadne do auta ešte pred raňajkami. Stihne si urobiť iba zalievanú kávu hustú ako omáčka, takže kým prídu na pohotovosť, je zle aj jemu. Na parkovisku je viac áut, ako čakal, v čakárni viac ľudí, ako si predstavoval. Na to, že je so-

botné ráno, je tu dosť ľudí, aj keď si domyslí, že polovica z nich iba sprevádza tých chorých či ubolených. Niektorí si držia ruky, iní nohy... sadnú si medzi muža s obviazanou hlavou a ženu s malým, uplakaným dievčaťom na rukách. Až neskôr pochopí, že je na dverách zavesený poradovník, tak sa naň zapíše aj on. Vyzerá to tak, že si tu ešte dlho posedia. Aj keď je ráno, dokonca jesenné, v čakárni je pomerne teplo a dusno, vydýchaný vzduch je to posledné, čo obaja potrebujú, pozrie na Peťa, ktorý sa opiera hlavou o stenu a vyzerá čoraz horšie. Do toho vydýchaného prostredia so slabým osvetlením, medzi ľuďmi nedočkavo sa vrtiacich na svojom mieste či apaticky čakajúcich na lekársku pomoc, za vrčania umelého osvetlenia, kašľania a vravy vtrhne dnu tím záchranárov s človekom na nosidlách. Vidieť tvár, je to žena, biely sveter má zakrvavený, spoza igelitu, do ktorého má obalené nohy aj trup, vyčnievajú hadičky privádzajúce krv. Nevyzerá to na bežné zranenie, nemusí byť ani inšpektorom, aby sa dovtípil, že tu ide o zločin. A ak tu ide o násilný čin, je dosť možné, že sa tento prípad dostane na ich oddelenie. Na chvíľu vstane, pozrie sa von, kde zbadá svojho kolegu z kriminálky. No jasné!

„Na chvíľu idem von,“ povie Peťovi, ktorý iba čosi zamrmle. Dúfa, že zatiaľ neodpadne.

Vonku stojí pred popolníkom kolega Krejc. Čaká na správu od lekára a potom sa zrejme postaví pred izbu obete, pretože vždy, keď sa stane násilný čin, je možné, že sa páchatel pokúsi čin dokonat'. Teda ak to obeť vôbec prežije.

„Čo sa stalo?“

„Prepad v dome. Muž mŕtvy, žena ešte stihla zavolať sanitku, potom stratila vedomie. Asi to neprežije.“

„Lúpež?“

„Zatiaľ sa nevie. Ale vyzerá to, že nie.“

Krejc odklepe popol do veľkého popolníka, prestúpi z nohy na nohu, vyzerá hrozne. Až potom si uvedomí, že mal nočnú službu.

„Odkedy si na nohách?“

„Od včerajšieho rána.“

„Dáš si kávu?“ Zdá sa mu, že niekde pri vchode videl automat.

„Bez cukru, bez mlieka.“

Aj keď sa instantná káva sotva dá nazvať kávou, poberie sa k automatu. Vhodí mince, stroj začne vrčať, a vtom mu zazvoní telefón. Tamara. Tá žena asi naozaj žije iba pre prácu.

„Čo je?“

„Našla sa piková sedma.“

„Čo?“

„Mŕtvy muž, zranená žena. V byte som našla kartu pod matracom.“

„Ženu previezli na pohotovosť? Išiel s ňou Krejc?“

„Hej, ale dosť dlho ju oživovali. Ktovie, či prežije.“

„Som na pohotovosti. Pred chvíľou som ju videl.“

„Čo?! Čo tam robíš? Máš byť doma.“

„Synovi je zle. Mimochodom, odkedy berieš nočné?“

„Iba občas.“

Už vie, víkend so synom by aj tak nevyšiel. „Tak teda... vidíme sa na mieste činu.“

* * *

Čakanie na pohotovosti urýchlil zamávaním policajným odznakom, aj keď mu to bolo trápne, aj keď cítil, ako sa mu pohľady pacientov zapichujú do chrbta. Lekár Peťovi pichol nejakú injekciu a povedal, že je to zápal spojený s alergiou na farbu, že si ho tam chvíľu nechajú a že ak infekcia neustúpi, tetovanie budú musieť odstrániť, čo znamená, že mu možno budú musieť dať kožný štep. Keď uložili syna na izbe, odišiel s vedomím, že je v bezpečí.

Teraz stojí v spálni, v panelákovom byte na druhom poschodí, na posteli leží mŕtvy muž s podrezaným krkom a dobodaným hrudníkom, všade plno krvi, aj vedľa neho, kde ležala jeho žena. Stalo sa to nedávno, železitá aróma čerstvej krvi, ktorá ostrie kala stenu aj nočný stolík, mu vsakuje do pľúc. Vedľa stojí Tamara, pozerá sa na ten výjav chladnými, cynickými očami.

„Ako ti napadlo pozrieť sa pod matrac?“

Aj on by tak uvažoval, pozrel by sa tam časom asi každý, ale nie tak rýchlo.

„Neviem.“

„Tomu sa hovorí dobrý inštinkt.“

„Keď myslíš...“

Poobzerá sa po byte. Stopy sú už zaistené, odtlačky z podlahy, dverí, stien a zo všetkého okolo sú už zobrať, môže sa teda voľne pohybovať. Kuchyňa je skromná, čajník (žiadna varná kanvica) a kukučkové hodiny naznačujú, že si nepotrpeli na nové veci. Obývačka je obložená víťaznými pohármi a medailami, pri nich sú fotky asi ich syna, ako v jednej ruke drží pohár alebo medailu a v druhej boxerské rukavice. Chlapec je teda dobrý v boxe. Stará čierna kožená sedačka je miestami popraskaná, koberec by sa tiež zišlo vymeniť. Nič nezvyčajné tu nevidí. Nič to tu zatiaľ nespojuje s neonacizmom. Pozrie sa na fot-

ku chlapca ešte raz. Na fotke je iba o niečo mladší od jeho syna. Ktovie, koľko rokov má teraz?

„Vie to už ich syn?“

„Asi nie,“ povie sucho Tamara. „Ich telefóny sú zaistené.“

„Už ich odviezli?“

„Asi ešte nie.“

Pozrie sa na meno vygravírované na cenách – Matúš Liepa. Uteká dole k policajnému autu, vyhrabe mobil uložený v plastovom vrecku, cez vrecko nájde jeho číslo. Matúš. Volá zo svojho mobilu. O niekoľko sekúnd to zdvihne.

„Pán Matúš Liepa?“

„Áno. Kto volá?“

„Tu je Peter Jablonský. Som policajný vyšetrovateľ. Je mi veľmi ľúto, ale váš otec je mŕtvy. Potrebujeme, aby ste prišli na policajné oddelenie.“

„Čo?!“

„Je mi to veľmi ľúto...“ Uvedomuje si, že jeho ľútosť mu môže byť ukradnutá, aj to, že takéto reči vyznievajú prázdne, ale naozaj je mu vždy pozostalých ľúto.

„To nie je možné! Musí ísť o nejaký omyl! Ved' včera som volal s mamou...“

„Ak chcete, prídem po vás. Kde ste?“

Nastane chvíľa ticha, takéto ticho nastane vždy,

keď ľudia spracúvajú, že nejde o omyl, že to naozaj môže byť realita. Potom nasleduje šok alebo hysterický záchvat, alebo oboje. Po chvíli sa ozve, pričom cítiť, ako sa premáha: „A mama?!“

„Vašu mamu previezli do nemocnice. Je v kritickom stave.“

„Idem do nemocnice.“

„Prídem za vami.“

Rýchlo ešte vybehne do bytu, spíše potrebné údaje vrátane totožnosti obetí, kolegovia ešte vypočúvajú susedov, ktorí, samozrejme, nič nevideli, nič nepočuli. Pred vchodom sa už objavujú novinári, pretože z panelákovkej vraždy sa stáva senzácia. Pozrie na hodinky. 10.15. Poberú sa s Tamarou do nemocnice.

* * *

Zatiaľ čo lekári bojujú o život jeho mamy, Matúš Liepa s hlavou v dlaniach čaká na chodbe. Aj keby Peter oslepol, vedel by, že sa nachádza v nemocnici. Kovový hrmot, hlasy ľudí ozývajúce sa na chodbách, kolieska lôžok či nechutný pach dezinfekcie, to všetko tvorí charakteristickú zmes.

„Je mi to veľmi ľúto, ale musím vám klásť tieto otázky a musím ich klásť teraz.“

Mladý muž má tridsaťjeden rokov, práve prišiel o jedného rodiča, a možno príde aj o druhého.

„Netušíte, kto by to mohol urobiť?“

„Nie,“ povie s hlavou v dlaniach, ani sa na nich nepozrie.

„Nemali vaši rodičia s niekým konflikt?“

„Nie.“

„A čo vy? Nemáte nejaké spory?“

Pokrúti hlavou. Tamarin pohľad sa mu zapichuje do temena hlavy.

„Ešte stále boxujete?“

Prvý raz zdvihne hlavu z dlaní. „Čo to má spoločné s tým, že boxujem?!“

„To neviem. Nemáte nejakého nepriateľa, urazeného súpera? Neublížili ste niekomu mimo ringu?“

„Box som vždy bral športovo. Nikdy som nemal problémy s tými, s ktorými som zápasil.“

„Ste si istý? Viete... niekedy sa stane, že urazené mužské ego...“ nestihne dopovedať, pretože na chodbu vyjde z operačnej miestnosti lekár. Jeho pohľad neveští nič dobré.

Matúš sa s nádejou postaví, ale po lekárovom „Je mi ľúto, robili sme, čo sme mohli,“ sa zosunie popri stene na zem.

Vraj ju dvakrát bodli do oblasti krku a pľúc. Ču- doval by sa, keby prežila. Aj keď už bol svedkom

všeličoho. Napríklad raz prežil muž, ktorého bodli priamo do srdca. To, žiaľ, nie je tento prípad.

Čo zmôžu v takejto situácii? Nič. Druhými dverami vtedy vtrhne akási žena, asi jeho priateľka, a uteká k nemu. Tamara sa otočí na odchod a on sa poberie za ňou.

* * *

V nemocnici ešte navštívil Peťa na jednotke intenzívnej starostlivosti. Mal vysokú teplotu. Báľ sa od neho odísť, ale aj tak by tam nebol nič platný. Aj tak si cestou na oddelenie vyčítal, že je nanič otec.

Teraz sa v kancelárii pozerá na ďalšie fotky z miesta činu. Už je ich toľko, že sa ani všetky na nástenku nezmestili. Prechádza zrakom od detailov k celistvejším záberom, okrem karty pod matracom nenachádza spojitosť medzi vraždami. Tupý úder do hlavy a podrezanie krčnej tepny sú veľmi rozdielne spôsoby. Úder do hlavy väčšinou naznačuje skratovú reakciu, nerozhodnosť, aj keď bol taký silný, že zabil dospelého muža. Podrezanie kombinované s bodaním je iná vec. Zvlášť v posteli, kde išiel vrah cielene. Prečo by ich, dofrasa, chcel zabiť?

Fotky, čo sa nezmestili na nástenku, poukladal na

stôl. Sú tam aj zábery vitríny s trofejami a fotkami ich syna. Zrazu si na jednej z nich všimne povedomé logo na jeho tričku. Odkiaľ ho len pozná?! Schmatne fotografiu, zaostrí zrak, a hneď sa rozpaľmätá. Rozlúštil malými písmenami napísaný názov gymnázia, kam chodil aj jeho Peťo. Syn obetí a predchádzajúca obeť, chodili do tej istej školy! Jeden ako učiteľ, druhý ako študent.

Už vyšetroval všelijaké vraždy či zabitia. V opitosti, v afekte, zo zúfalstva, z pomätenosti... hlúpe a chaotické, či premyslené a dôkladné. Ale za celú svoju kariéru sa ešte nestretol so sériovým vrahom.

6.

MÁ POCIT, AKOBY SA VYNORIL Z temného močiara, kde sa nedalo dýchať. Lapá po dychu, celé telo mu oťaželo, znevládnelo, zneistelo, má strašný smäd. Vie, že je v nemocnici, spomína si, ako sem išiel s otcom, aj na to, ako čakal na pohotovosti, no ďalej už na nič. Asi stratil vedomie. Pozrie sa na obviazanú ruku. Bolí ho a páli, akoby ju mal v ohni. Bolo mu to treba?! Kto však mohol vedieť, že na tetovanie bude tak reagovať, keď predtým sa mu nič také nestalo?! Aj tak sa cíti ako somár.

Kde je vlastne otec? A ako dlho tu už leží? Mobil má položený na stolíku pri posteli, vedľa neho spí alebo je v kóme nejaký starší muž. Do žily mu kvapká infúzia, tak ako jemu. Telefón ukazuje 13.37. Zmeškané hovory od mamy, od Milana, od kadekoho iného. Čo zase chceli? Najprv

zavolá otcovi. Zdvihne mobil hneď, akoby na to čakal.

„To ty si mi položil mobil vedľa hlavy?“

„Presne tak. Ako ti je?“

„Bolo mi už aj lepšie.“

„Čo hovoril lekár?“

„To sa chcem spýtať aj ja.“

„Mne povedal, že máš infekciu spojenú s alergiou na tetovanie. Že ho možno budú musieť odstrániť. A prečo mi vôbec voláš? Privolaj nejakú sestru alebo lekára. Tí ti povedia viac.“

„Ja neviem. Nik tu nie je.“

„Máš tam také tlačidlo, ktorým ich privoláš. Hneď vpravo.“

Od lampy vedie akýsi biely kábel so zeleným gombíkom. Že by to bolo ono? Stlačí ho.

„Kedy prídeš?“

„Len čo budem môcť.“

Jeho typická „otcovská“ starostlivosť nezmenila povahu. Čo také, doriti, môže robiť v sobotu?!

„Ešteže máš toho toľko na práci!“

„Máme ďalšiu vraždu.“

„Ako... ďalšiu?“

„Je spojená s vraždou tvojho učiteľa.“

„Čo?! A koho zabili?“

„Matúša Liepu. Poznáš to meno?“

„Nie.“

Do izby vojde sestrička. „Už ste sa prebrali?“

Keď sa hýbe a pozerá s telefónom nacapeným na uchu, je jasné, že sa prebral, ale sám nevie, čo iné by povedal. „Áno,“ kývne. „Musím končiť,“ povie ešte otcovi. „Ako dlho tu budem? Musím tu vôbec byť?“

„Kým vám neustúpi horúčka. Môžete odísť iba na vlastnú zodpovednosť.“

Sestrička, okolo štyridsiatky, s výraznými, ostrými črtami (tej by sa neodvážil odporovať), sa nakloní nad muža povedľa, akoby kontrolovala, či žije.

„Mali ste tu už prípady ako ten môj?“

„Ak myslíte, že by tu niekto ležal s infekciou po tetovaní... pokiaľ sa pamätám, tak nie.“

„Hm... Mám prvenstvo. To je super!“

Sestra naňho zagáni, uvedomí si, že ani nevie, prečo ju privolal. Napokon, asi je normálne, že keď sa pacient zobudí v nemocnici, chce vedieť, čo s ním bude ďalej.

„Nebojte sa, budete rýchlo v poriadku.“ Ktovie koľkokrát to už v živote povedala. Predtým, ako odíde, mu strčí pod pazuchu ortuťový teplomer. Ortuť je stále najistejšou cestou, ako zmerať teplotu. Myslí na Milana, na Stana, na všetkých svojich po-

sratých kamarátov. Ved' tu, doboha, každú chvíľu môžu skončiť všetci! A nie pre tetovanie. Nevie, či to bude týmto miestom, ktoré vyvoláva pocit, že smrť je za dverami s čerstvo nabrúsenou kosou, ale dochádza mu, že tie hlúposti, ktoré vkuse robia so svojimi telami, nie sú k ničomu, a navyše ich môžu priviesť do hrobu ľahšie, ako sa zdá. Tráva, piko, koks, éčka, dokonca herák prechádzajú ich telami, až sa čuduje, že z ich krvi už dávno nie je močiar sivej, kvasiacej sa žaburiny, presne taký, z akého sa iba pred chvíľou vynoril. Niežeby sa teraz dal na zdravý životný štýl, pil by zeleninové šťavy a jedol tofu alebo niečo také, ale cíti, že svoj život musí radikálne prehodnotiť. Je však možné, že keď opustí toto prostredie raziace dezinfekciou a ľudskou krehkosťou, na facku od reality rýchlo zabudne.

Zvoní mu telefón. Mama.

„Čau.“

„Volám ti už ani neviem koľkýkrát! Prečo mi nezdvíhaš?!“

„Prepáč.“

„Kde je otec? Si s ním?“

„Nie.“ Doriti! Vôbec sa mu nechce vysvetľovať, prečo je v nemocnici. Určite dostane záchvat paniky a bude schopná prísť sem predvádzať hysterické scény.

„Nehovor, že je zase v práci!“

„Rieši dôležitý prípad.“

„Zdá sa, že každý prípad je dôležitejší ako jeho syn!“

„Mami, nebuď taká.“

„Ešte sa ho zastávaj!“

„Čo robíš?“

„Nič.“

„Si doma?“

Zvláštne, že aj keď je u otca asi dvakrát za rok, a aj keď sa ona v jeho byte bola pozrieť iba raz, nazýva to jeho domovom.

„Hej.“ Naozaj nechce riskovať, že sa sem dotrepe. Ani nevie, že má ďalšie tetovanie. Šalela už vtedy, keď si dal urobiť predošlé. Jej reakcie vtedy považoval za smiešne, teraz sa mu nezdajú až tak od veci.

„Kedy prídeš?“

„Zajtra večer.“ Hádam ho do zajtra pustia.

„Daj vedieť, keď budeš vo vlaku.“

Nevie, prečo si myslí, že by išiel vlakom. Tým išiel naposledy, keď bol malý.

„Okej. Čau.“ Zloží.

Asi sú všetky mamy rovnaké. Vlastne môže byť rád, že sa oňho stará. Ale zdá sa mu, že odkedy sa rozišla s Filipom, upla sa naňho ešte viac. Drží ho

nakrátko, a to sa mu nepáči. Aj to, že sa pohybuje v takej spoločnosti, medzi kamarátmi, akých si vybral, svedčí možno o tom, že jej tým istým spôsobom vzdoruje. Oni sú totiž presne tie individua, pri ktorých rodič nechce vidieť svoje dieťa. Vždy však nebol taký. Bol poslušný, čisto oblečený, úctivý synáčik, ktorý sa dobre učil a nerobil nič, čo sa robiť nemá. Kedy vlastne nastal zvrat? Asi práve v tom období, keď sa rodičia rozviedli a s mamou sa presťahovali. Začal chodiť von v novom meste, s novými kamarátmi prežívať nové zážitky. Prvý raz okúsil trávu, keď mal dvanásť. Po škole, na kopci neďaleko mesta, so spolužiakom a jeho starším bratom. Mal podozrenie, vlastne doteraz ho má, že jeho brat je gej a chce ho dostať. Doteraz sa stretávajú, a vždy má pocit, že tak trochu po ňom slintá. Aj keď má nejakú babu. Aj keď sa s ňou stále olizuje. Len dúfa, že raz nebude natoľko mimo, že ho aj naozaj dostane. Vtedy z toho kopca prišiel domov neskoro večer vysmiaty, nedalo sa prehliadnuť, že je zhúlený. Mama to, na počudovanie, príliš nerozvádza, tuší, že iba povedala, aby sa to neopakovalo, a otcovi sa o tom asi nikdy nezmenila. Jasné, že sa to opakovalo. Jasné, že to pokračovalo aj inými drogami. Začal chodiť poza školu, peniaze na drogy sa míňali rýchlo, občas niečo ukradli, občas

niekoho prepadli. Vlastne sa čuduje, že ich nik nechytí. Milan chodil do vedľajšej triedy. Raz prepadol, tak bol o rok starší. Skúsil s ním všetko možné, dalo by sa povedať, že je jeho najlepší kamarát. Len nevie, či je ich vzťah taký pevný vďaka tomu, že si tak rozumejú, alebo vďaka spoločným zážitkom. Niekedy, vlastne v poslednom čase sa často stáva, že nevie, čo sa Milanovi odohráva v hlave. Vždy to preháňal so všetkými možnými drogami, ale teraz je to naozaj zlé. Drogy ho začínajú ovládať. Nikdy nebol úplne čistý, vlastne si ani nespomína, že by bol niekedy úplne triezvy. Ak človeka nepoznáte s triezvou hlavou, dá sa povedať, že ho poznáte? Keby raz vytriezvel (tá myšlienka mu pripadá totálne smiešna a absurdná), možno by bol úplne iný. Možno by ho ani nespoznával. Ktovie.

Pán na vedľajšej posteli vyzerá ako mŕtvy. Šedivé vlasy, bledá pleť, zatvorené oči... že žije, vidieť iba pri plnom sústredení na jeho mierne sa zdvíhajúci a klesajúci hrudník. Nik tu dnes za ním nebol. Možno pre jeho príbuzných (ak nejakých má) nebude veľký rozdiel v tom, či bude žiť, alebo bude mŕtvy.

Zavolá Milanovi. Nevie, či mu bude schopný porozprávať fámy o Lichom, nevie, či mu vôbec zdvihne. Už si zvykol, že musí vyzváňať strašne

dlho, pretože kým si Milan uvedomí, že niečo zvoní, a kým sa rozepamätá, ako zdvihnúť telefón, musí prejsť pomerne dosť času. Vie si ho predstaviť, ako svojimi spomalenými pohybmi, s nechápavým výrazom prikladá telefón k uchu. Po asi desiatich zazvoneniach mobil zdvihne.

„Čo je?“

„Čo vieš o Lichom?“

„O kom?“

„O našom učiteľovi zo strednej. Samovi Lichom.“

„Čo je to za drbnutá otázka?! A hneď zrána!“

„Sú skoro dve.“ Je mu jasné, že od včera paril, vlastne, že paril od predvčera, od tej Stanovej žúrky, ale žeby sa prebral až teraz...?

„Čo?!“

„Dve popoludní. Sobota.“

„Okej.“

„Tak... čo o ňom vieš?“

„To sa pýtaš ty mňa? Bol to kretén, ktorý mútil študentom mozgy. V neposlednom rade aj tebe.“

„Ale ako to bolo s tou vraždou?“

„Akou?“

„Vraj zabil brata nejakého študenta. Alebo je to blbosť?“

„Hovorilo sa, že zastrelil brata nejakého žiaka. Tuším sa volal Roman.“

„Kto? Ten zastrelený?“

„Nie. Ten jeho brat. Ale bola to iba fáma. Ved' vieš... Prečo sa vypytuješ také debiliny?“

„Samuel Lichý je mŕtvy.“

„Fakt? Čo sa mu stalo?“

„Nieкто ho zabil Vyšetruje to môj otec.“

„Aha...“

Milan sa nikdy nestretol s jeho otcom, no dopredu vie, že by ho nemal v láske. Vrchný policajný inšpektor a feťák... to skrátka nejde dokopy. Začul rachot, akoby Milanovi spadol telefón.

„Milan?“

Nič.

„Si tam?“

Žeby ten debil zaspal?!

„Milan?“

Je toto vôbec možné?! Už ho videl spať všelikde, ak človek parí tri dni vkuse, je možné, že pokojne zaspí aj na koľajniciach, ale ešte nikdy nezaspal pri telefonovaní. Na zoznam si môže pripísať ďalší dôvod, prečo nebrať drogy. S tým prípadom mu teda veľmi nepomohol. So spolužiakmi zo strednej už veľmi nekomunikuje, vlastne ani nevie, komu by zavolať. Navyše bolo by mega čudné, keby sa ozval po toľkých rokoch a vypytoval, či niečo nevedia o tom, že Lichý niekoho zabil. Nech si to otec vyrieši sám.

Koľkého vlastne je? Odrazu si spomenie, že vo štvrtok má skúšku z filozofie logického atomizmu. Vybaví sa mu Bertrand Russell, jeho antinómia a množiny. Bolo mu to treba?! Asi sa dočasne pomiatol, keď sa pred štyrmi rokmi rozhodol študovať filozofiu a dejepis. Pre život je to absolútne nepraktické, môže jedine zostať na škole, spraviť si doktórát a učiť ďalej. Nechce byť učiteľom. Nevie, čím chce byť, no určite nechce učiť ľudí. Je už načase, aby dal svojmu životu jasnejší smer. Keď sa pozrie sám na seba, ako tu leží so zapálenou rukou, pre rozmar, nerozvážnosť, hlúposť, keď si uvedomí, že jeho kamaráti sú neschopné, prefetované trosky, a že je na najlepšej ceste, aby sa takým stal aj on, keď si spomenie na skúšku, na ktorú hovno vie... pripadá si ako nula.

Pozrie von oknom. Z temných oblakov začína pršať. Odrazu pocíti nevysvetliteľnú potrebu vyjsť na dážď a zmoknúť.

7.

V LIETADLE TO PÁCHNE SYROM. Žena pri okienku pred ním nedojedla ementál a jeho pach sa teraz šíri po celej prvej triede. Určite to necíti iba on. Už veľakrát sa zamýšľal nad tým, či sú ľudia, ktorí vyzerajú slušní, schopní zabudnúť na tieto maličkosti, ktoré ostatným znepríjemňujú život. Či sú ich mozgové schopnosti pod vplyvom letu iba dočasne vyradené z prevádzky, alebo neboli slušní nikdy a vôbec im nedôjde, že tým nedojedeným syrom môžu niekoho obťažovať. Vždy vedel, ako rozpoznať slušného človeka. To by po istom čase vedela väčšina ľudí, ale on to vie bez toho, aby ten človek čokoľvek povedal. Vie rozpoznať jemné nuansy v pohyboch, pohľadoch, držaní tela... Hneď mu vždy došlo, s kým má dočinenia. Odrazu nastane to, čoho sa obával. Prichádza záchvat kašľa, uteká na

toaletu, len čo sa tam zavrie, div si nevykašle pľúca. Pozerá sa na seba v malom zrkadle na stene. Vyzerá zle. No na to, že čoskoro zomrie, vlastne celkom dobre. Odtiahne si od úst vreckovku a zbadá na nej krv. Čakal, že sa to stane. Že bude vykašliavať krv. Staromódny spôsob zomierania. Vlastne ani si nevie predstaviť, že by zomrel inak. Utrie si z tváre pot a slzy, ktoré mu pri kašli vždy vytečú. Vie však, že nezomrie skôr, ako sa pomstí. Nevie ako, ale prsto to vie. Kdesi počul, že zomierajúci ľudia majú sklon odpúšťať a sústrediť sa v živote už len na to dobré. To nie je jeho prípad. Tie svine, ktoré sú zodpovedné za jeho čierno-bielo-červené vnímanie sveta, si to odskáču. Tým si je istý. Z reproduktorov sa ozve, že sa majú pripútať, lietadlo bude pristávať. Ani nevie, ako dlho tu vlastne je a pozerá sa do zrkadla. Odhodí vreckovku, opláchne si tvár, osuší sa a ide si sadnúť. Vedľa neho sedia muž a žena, pár, držia sa za ruky, nehovoria nič. Je vlastne rád, že nikoho nemá, pretože by s ním musel prežívať jeho zomieranie. Nikdy si nijakú ženu nepustil príliš k telu. Pokusy tu boli, to si musí priznať, no napokon vždy hodil spiatocku. Nedôvera, strach, pocit nezmyselnosti? Nevie, prečo je to tak, ale teraz sa mu to – aký je a že nikoho nemá – celkom hodí. Oblaky za oknom vyzerajú ako cukrová vata. V živote ju mal iba raz, pretože s ro-

PIKOVÁ SEDMA

dičmi boli na jarmoku, kde ju predávali, iba raz. Doteraz si pamätá na jej chuť. Chcel ešte, no otec mu to nedovolil. Boris sa s ním vtedy podelil o tú svoju. Povedal, že už viac nechce, ale on vedel, že mu jeho brat iba chce urobiť radosť. Bol najlepším človekom, akého kedy poznal. Jeho smrť nemôže zostať nepotreštaná.

8.

MATÚŠ LIEPA na druhom konci telefónu mu práve potvrdil, že Lichého poznal, že ho učil informatiku, a po otázke, či sa s ním stretával aj mimo školy, zostalo v telefóne na chvíľu ticho.

„Ako to myslíte?“

Dobre vie, ako to myslí! „Hlásili ste sa k ideálom, aké vyznával?“

„Akým ideálom?“

Stále ho prekvapuje, ako sa ľudia dokážu zbytočne a zle hrať na sprostých.

„Samuel Lichý sa hlásil k neonacistickým ideálom, vraj sformoval aj nejakú skupinu, do ktorej patrili aj niektorí jeho študenti. Patrili ste k nim?“

„Čo to má spoločné so smrťou mojich rodičov?“

„Máme určité spoločné črty v prípade vraždy vašich rodičov a vraždy Samuela Lichého.“

„Čo?!“

„Je dosť možné, že ide o rovnakého vraha.“

„On je mŕtvy?!“

Je vôbec možné, aby pri všetkom tom humbuku, ktoré okolo toho spravili médiá, nezaregistroval Lichého smrť? Ak áno, je asi posledný človek, ktorý nečíta noviny a nepozera televízor.

„Bol zavraždený. Chcem sa Vás spýtať, či ste vy a pán Lichý nemali s niekým konflikt.“

„Nijaký konflikt sme nemali.“

„Ste si istý? Odpovedzte mi, prosím vás, pravdivo. Možno tu ide o život aj vám. Pošlem vám policajnú ochranu. Kde ste?“

„Ja... u priateľky.“

„Dajte mi adresu a pred vchodom tam bude stáť policajné auto.“

„To myslíte vážne?“

„Myslím. A teraz mi povedzte, čo ste komu s Lichým urobili.“

Opäť nastane ticho. V takýchto situáciách, keď to z ľudí ide ako z chlpatej deky, má chuť trespnúť ich kladivom po hlave. Vzápätí si pomyslí: ved' ten chlapec práve prišiel o oboch rodičov! Na druhej strane, vôbec nie je také neviniatko, ako sa mu snaží nahovoriť, a možno sú jeho rodičia mŕtvi aj kvôli nemu.

„Priznávam, bol som vtedy mladý a hlúpy. Mali sme s Lichým takpovediac spoločné názory. Bolo to už dávno.“

„Za to vás súdiť nechcem. Stalo sa však niečo, pre čo by sa niekto chcel pomstiť?“

„Nie, nič také.“

Až cez telefón cíti smrad klamstva. Ak vie, o čo tu ide, no aj tak mu to zbytočne zatajuje, sám sa ohrozuje. Pravdou je, že ak je vrah taký inteligentný, ako si myslí, policajt v aute pred vchodom do domu ho asi ťažko ochráni.

„Ešte niečo. Hovorí vám niečo karta piková sedma?“

„Nie. Prečo?“

„To neviem. Skúste porozmýšľať. Ak by ste si na niečo spomenuli, moje číslo máte.“ Zloží a usúdi, že najlepšie urobí, ak sa ešte raz pôjde pozrieť do Lichého domu. Možno nájde nejaké fotky, dokumenty, hocičo, čo by s tým mohlo súvisieť. Tá povala môže ukrývať viac, ako sa zdalo.

* * *

O hodinu už svieti baterkou po haraburdí na povale. Dole prezrel šuplíky, skriňu, všetko, kde by mohla byť nejaká drobnosť, ktorá by objasnila, čo

sa stalo. Nikde nič. Celý dom vyzerá ako práve vy-
menený za nový. Všetky veci, všetko. Až podozri-
vo uprataný život! Povala však nesie aj známky sta-
rého života. Slabé stropné svetlo a malé okienko
nestačí, bodové svetlo baterky dopadá na škatu-
le v rohu miestnosti. Prejde k nim po vŕzgajúcich
doskách, kýchne z prachu. Otvorí prvú škatuľu. Je
v nej plastové vrece so starým oblečením, prevráti
ho a na zem sa vysypú košele, tričká, nohavice...
nič zaujímavé. Otvorí druhú, naskytnie sa mu po-
hľad na otlčené bejzbalové loptičky. Hrával bej-
zbal? Že by bola pálka, ktorou dostal úder do hlavy,
jeho vlastná?! Tým by sa to vysvetľovalo. Možno
bola opretá niekde v kúte a vrah ju zvolil ako náhle
riešenie. A zobral ju so sebou. Ale prečo by ju bral
so sebou? Kto vie. No s najväčšou pravdepodobnos-
ťou pálka použitá ako zbraň, ktorou bol zavraždený
Samuel Lichý, bola jeho vlastná. Všetko odfoťil
a otvoril tretiu škatuľu. Zdá sa, že práve tu našiel to,
čo hľadal. Fotky. Papiere. Kniha *Mein Kampf* v ori-
gináli, staré vydanie, takže si ju musel zaobstarať
ešte dávno, nelegálne. Trápne rekvizity ľudskej nai-
vity. Papiere plné akýchsi manifestov, hlúpych vy-
hlásení a šovinistických kecov. Fotky. Väčšinou fo-
tené v tej istej miestnosti, z rôznych uhlov. Samuel
Lichý, Matúš Liepa a asi ďalší piati mladíci, zachy-

tení v rôznych pózach, gestách, v nič nenaznačujúcich postojoch. Stôl a police sú vždy plné fliaš od alkoholu, nepnoletí študenti majú v rukách fľaše piva, plastové poháre s bohviečím a cigarety. Väčšina z nich určite ani netušila, o čo vlastne Lichému ide, videli iba ľahkú možnosť, ako sa dostať k alkoholu a cigaretám, možno aj drogám. Celú škatuľu vezme a zide dole. Vtom mu zazvoní telefón. Tamara na druhom konci nezvykne bývať rozrušená, no tentoraz jej na hlase poznať vzrušenie a naliehavosť.

„Kde si?!“

„U Lichého v dome.“

„Je tu ďalšia vražda. V inom meste. Pri obeti sa našla karta.“

„Kto je mŕtvy?“

„Nejaké dievča.“

„Dievča? Ako?“

„Strelná rana priamo do hlavy.“

„Tipujem, že chodila na tú istú strednú ako Matúš Liepa.“

„Nie. Ale chodil tam jej brat.“

„Hneď idem na oddelenie. Potom so mnou pôjdeš na miesto činu.“

Dopredu vie, že brat zavraždenej bude niekde na fotkách v škatuli, ktorú práve drží v rukách. Ešte

nevie, ako to súvisí, no tuší, že je tu možnosť skóreho rozuzlenia. Chystá sa na odchod, keď do dverí vojde Bill. Zakňučí, zavrtí chvostom a smutne naňho pozrie. Akoby si aj on pýtal vysvetlenie, prečo je jeho pán mŕtvy.

„Ahoj,“ povie mu. Vzápätí je za ním suseda.

„Prepáčte, stále sem uteká hľadať svojho pána.“

„Aha... Chcela si ho k sebe zobrať priateľka pána Lichého. Ozvala sa vám?“

„Ani neviem, že s niekým chodil. Nik za mnou nebol.“

„Možno si to rozmyslela.“

„Možno. Ale aj tak si myslím, že tu mu bude najlepšie.“

„Asi áno.“

„Mimochodom, boli na niečo dobré tie odtlačky zubov, čo mu prišiel urobiť váš technik? Museli ho uspať a je z toho doteraz akýsi popletený.“

„To sa ešte uvidí. Zatiaľ nemáme podozrivého. Môžem sa vás ešte čosi spýtať? Nespomínate si, že by ste tu niekde videli bejzbalovú pátku?“

„Počkajte... vlastne áno. Takú veľkú drevenú pátku? Tuším ju mával opretú o stenu v chodbe. Prečo?“

„Tou pátkou ho možno zavraždili.“

„Preboha!“

Nechápe, že keď povie, ako bola obeť zavražde-

ná, stále to dokáže ľudí šokovať, aj keď už vedia, že je mŕtvy. Úder do hlavy nie je zase až taká strašná smrť. Mohol dopadnúť aj oveľa horšie.

„Dobre teda. Majte sa.“

Na prahu dverí sa potkne, pretože pre škatuľu si nevidí pod nohy. Veci z nej sa mu rozletia po zemi, Bill ich hneď naháňa a berie do papule. Kým ich pozbiera, sú všetky zaslintané. Navrch napokon uloží fotku s jasnými tvármi mladíkov a Lichého s nechutným výrazom samolúbej hrdosti. Nechápe to. Vôbec im nedochádzalo, že keby Hitlerovi jeho boj vyšiel, pravdepodobne by všetci, na čele s Lichým, skončili v plynovej komore alebo ako otroci tretej ríše. Je mu ľúto, že zomrel, ale bol to kretén!

9.

TEPLOMER UKAZUJE 38,5 STUPŇA. Je mu nahovno. Ruka v jednom ohni, čudné ticho navôkol, takmer mŕtvy muž vedľa neho a prepotené tričko lepiace sa mu na telo, to nie je nič, čo by chcel zažívať v sobotu popoludní. To nechce zažívať nikdy. Je vôbec ešte sobota? Pozrie sa na mobil: 14.30, sobota. Kde, dofrasa, trčí otec? Kde je hocikto? Stlačí gombík na privolanie sestričky. O niekoľko sekúnd je pri ňom, iná ako naposledy. A vyzerá ešte prísnejšie.

„Prosím vás, čo mi vlastne je? Cítim sa hrozne.“

„Tak sa cíti väčšina ľudí v nemocnici, pán Jablonský.“

Tú iróniu si mohla odpustiť. Mrcha! Prial by jej, aby to zažila sama.

„Ruka ma strašne páli.“

„Príde sa na vás pozrieť lekár. Potom sa uvidí, či tetovanie bude musieť ísť preč.“

Nemusí byť génius, aby zistil, že keď mu po tvári stekajú kropaje potu, ruka ho bolí napriek ‚oblbovákom‘, ktoré mu dali, a vyzerá ako zombík, tetovanie bude musieť ísť preč. Na kolese života klesá nadol závratnou rýchlosťou.

Sestra si odpíše číslo z teplomeru a zase zmizne. Svojím odmeraným postojom mu dáva najavo, že je ešte menej ako chemická látka, ktorá doňho pomaly kvapká. Možno je práve ona človek, akého teraz potrebuje. Už si uvedomil, že vo svojom živote robí samé hlúposti a zaoberá sa nepodstatnými vecami, ako napríklad tetovaním tela, ale asi by sa mu zišlo doraziť ho úplne. Dať mu najavo, že on sám je nepodstatný. Už sa tak pomaly začína cítiť, začína si pripadať ako nepodstatný fľak, čosi ešte menej ako mokvajúci obrázok na jeho ruke, ešte menej ako pramienok dažďa na skle okna, ktorý sa čochvíľa vyparí. Už je teda na dobrej ceste, aby jeho ego kleslo na samé dno, a aby sa mohol opäť odraziť, pretože *poníženým je daná nádej vysokých cieľov*.

Napije sa vody, takmer mu zabehne, keď mu zazvoní telefón. Milan.

„Čau.“

„Tak som sa popýtal.“

Milanovi sa väčšinou nechce robiť nič, väčšinou je dosť mimo, ale musí uznať, že keď sa do niečoho pustí, tak to niekedy stojí za to. A prekvapilo ho, že bol kvôli nemu schopný niečo zisťovať.

„Predpokladám, že na Lichého.“

„Hej. Vraj sa ten, koho zabil, volal Boris Breza a jeho brat je Roman Breza.“

„Kde býva?“

„Netuším. To by si chcel už priveľa.“

To je pravda. Chcel by od neho priveľa. Je to však otázka, ktorú by hneď položil aj jeho otec. Teda aspoň tak si to vždy predstavoval.

„Doriti... To iba tak? Ako je to vôbec možné?“

„Čo?“

„Niekoho zabil, všetci o tom vedia, a nič sa mu nestalo? Teda až doteraz.“

„Asi hej. Počuj, ešte si u otca?“

„Som v nemocnici.“

„Čo tam robíš?“

„To tetovanie nebol dobrý nápad. Mám z neho infekciu.“

„Preto si v nemocnici?“

„Hej.“

„A kedy prídeš?“

Zrejme mu nedochádza, že nejde iba o zapálenú

pokožku. Milan asi nikdy v nemocnici nebol, ak sa sem raz dostane, už odtiaľto živý nevyjde.

„Neviem. Neviem, či ma dajú dozajtra do poriadku.“

„Hm...“ stíchne. Zase má pocit, akoby zaspal.

„Milan? Si tam?!“

Nič. Akoby žil iba v určitých intervaloch, preberal sa, vyriešil, čo potrebuje (aj čo nepotrebuje), a upadol opäť do čohosi ako spánok. Nekompatovateľne. Nečakane. Smiešne. No napriek tomu, že je troska, vie toho pomerne veľa vybaviť. Ako teraz. Možno práve získal dôležitú informáciu, ktorú by sa otec inak asi nedozvedel. Musí mu hneď zavolať. Vonku stále popfcha, ale oblaky sú už redšie. Vlastne, neprekážalo by mu, keby pršalo stále. Dážď má rád a nemá rád slnko. Len to nikdy nikomu nepovedal.

V hlave mu duní, všetko sa začína točiť, dýcha ťažko. Rukou mu šklbe, už chápe zvieratá, ktoré sa chytia do pasce a radšej si odhryznú končatinu, akoby dúfali v zázrak. Keby tu mal takto ležať ešte niekoľko dní, možno by sa naozaj prehrýzol na slobodu týmto spôsobom. Jeho odovzdanosť osudu a klesajúce ego strieda našťvanosť na celý svet. Zrak sa mu začína zahmlievať. Kde je, doriti, lekár?!

10.

TAMARA STOJÍ NAD MŔTVOLOU dvadsaťjedenročnej ženy. Jej brat je presne o desať rokov starší. Vraj sa narodili v rovnaký deň. Našiel ju tak práve on. Peter akosi tuší, že to tak vrah chcel. Zastreľil ju odzadu do hlavy, takže zomrela rýchlo a bezbolestne. Spočiatku by to nik nespájal s jeho prípadmi, pretože zase ide o rozdielny spôsob, ale pod rukou jej našli pikovú sedmu. Hlásenie, že ak sa pri zločine nájde piková sedma, majú to ihneď ohlásiť, dostali všetky policajné oddelenia na Slovensku. Zavolať im to priamo okresný riaditeľ policajného zboru. A prípad prideliť im.

„Myslíš, že to, že vraždí rozdielne, má nejaký význam?“ pýta sa Tamara, držiac pikovú sedmu v plastovom vrecku.

„Možno.“

Zdá sa mu, že je to o vzťahoch. Vrah nechcel, aby dievča trpelo, jej smrť bola ľahká, rodičia Liepu tiež nemali veľmi trpieť, aj keď by to pri všetkej tej krvi človek nepovedal. Páchateľ zasiahol ich hlavné tepny, žena však, na počudovanie, žila o čosi dlhšie. A Lichý? Myslí si, že jeho vražda tou pálkou bola symbolická. Kto tým vlastne trpí? Príbuzní. Lichý nijakých nemal, preto to schytil sám. Vrah chce, aby trpeli príbuzní. A kto sú príbuzní? Chlapci z Lichého partie.

Uvedomil si, že práve čiastočne vyriešil prípad. Keď už má motív, bude ľahšie nájsť aj vraha. V ohrození sú zrejme príbuzní všetkých na fotografiách z Lichého škatule.

Pozrie sa von, kde zničený brat (hneď ho spoznal na jednej z fotografií, ktoré zobral so sebou) sedí v sanitke spolu s rodičmi zavraždenej. Tí sa vrátili z nákupu a práve sa dozvedeli, že ich dcéra je mŕtva. Prežívajú to najhoršie, čo sa človeku môže stať. Keby sa to stalo jemu...! Doriti! Peťo! Mal by byť pri ňom!

„Tamara?“

Pozrie naňho s výrazom, aký máva, keď sa jej niečo nepáči.

„Ideme na ten gypel.“

„Čo?! Ešte sme nevypočuli brata.“

„Ten nám nič nepovie. Iba budeme strácať čas. Musíme kontaktovať všetkých chlapcov a ich príbuzných z tých fotiek. Ešte tam hádam budú učitelia, ktorí si ich budú pamätať. Dajú nám mená a adresy.“

* * *

Cestou chcel zavolať Peťovi práve vo chvíli, keď mu zavolať on.

„Ako ti je?“

„Zle.“

„Čo povedal lekár?“

„Ešte nič.“

„Prídem za tebou.“

„To je zbytočné. Počuj, oci, mám meno študenta, ktorému vraj Lichý zabil brata.“

„Zabil?!“

„Hovorí sa, že zabil Borisa a jeho brata Romana Brezu vraj šikanovali...“

„Ako ho zabil?“

„To neviem. Ani neviem, či je to pravda.“

„Dobre, preverím to.“

„Okej.“

„A... Peťo?“

„Čo?“

„Ďakujem.“

Jeho chorý syn mu možno práve pomohol rozriešiť prípad. Ten chlapec by sa mohol chcieť pomstiť za smrť svojho brata. Akosi tuší, že je to pravda, že do toho bola zapletená aj tá Lichého partia. Preto zabíja ich príbuzných. Chce, aby trpeli, ako trpel on. Zapadá to do seba.

„Tamara?“

Tamara, sediac v aute vedľa neho, vytiahne nos z papierov. Musí jej to všetko vysvetliť.

„Myslím, že viem, kto je vrah.“

* * *

V škole to vyzeralo presne tak, ako si pamätá ešte zo svojich čias. Vrava a krik tínedžerov, trochu hrozivé ozveny, smrad z banánových šupiek z obeda, skupinky dievčat a chlapcov, na chodbách sem-tam smeť a učitelia nesúci si svoje poznámky a knihy. V riaditeľni to tiež vyzeralo ako v každej inej. On v nej vtedy trávil dosť času, pretože vždy niečo vyviedol. Vlastne bol zlé dieťa, chodil poza školu a na strednej takmer prepadol z matematiky. Tá mu nikdy veľmi nešla. Jeho bývalá ani jeho syn o tom nevedia. Keby našli jeho vysvedčenia s prevažne zlými známami, asi by boli prekvapení. Hlavný policajný inšpektor predsa nemohol mať zlé známky! Mohol.

Riaditeľ si zavola pedagógov, ktorí v tých rokoch učili na škole a ktorí ešte neodišli domov. Do riaditeľne prišiel učiteľ geografie a matematikárka. Obaja nad päťdesiat a obaja mali veľké hrubé okuliare. Našťastie, obom veľmi dobre slúži pamäť, pretože sa hneď rozepamätali na mená detí na fotkách. Vypustili zo seba všetky tie reči, ktoré sa od nich očakávali – že im je ľúto, čo sa stalo Lichému, že to je hrozné, čo sa stalo ich študentom... ale potom si neodpustili – najmä keď videli tie fotky – že s Lichým boli vždy problémy, a vlastne sa ani nečudujú, že tak dopadol. Vraj mal čudné reči a uprednostňoval istých žiakov pred ostatnými. Volal ich vraj „moji chlapci.“ Spýtal sa aj na bratov Brezovcov. Tiež mu potvrdili, ako sa povrávalo, že mal niečo s Borisovou smrťou. Ale vraj tomu neveria. A neveria ani tomu, že Roman znásilnil tú študentku. Síce ho obvinili, ale nikdy mu to nedokázali. Nevedeli, kde Brezovci bývali. Adresu zistili rovnako ako adresy všetkých ostatných. V starých záznamoch.

Teraz kľučkuje pomedzi malé ošarpané domy v okrajovej časti mesta, navigácia ukazuje čosi neurčité. Ulica Pod víškom 3 by mala byť v okolí pol kilometra. Všetko je tu akési sivé, neútulné, nehostinné, popraskané fasády starých, jednoduchých

domov zmáča čoraz hustejší dážď. Z okna jedného domu vykukne akási hlava. Cez dažďovú clonu len ťažko rozoznáva, či ide o ženu, alebo muža. Rozhodne sa, že vystúpi a spýta sa na adresu. Zastane, uteká k oknu, nakoniec vysvitne, že je to dieťa.

„Ahoj, prosím ťa, nevieš, kde je dom s adresou Pod vĺškom 3?“

Asi desaťročné dievča mu povie: „Týmto smerom. Posledný dom v ulici. Ale nik tam nebýva.“

To sa mu hádam zdá! Vlastne nie, uňho je normálne, že má takú smolu. „Určite tam nik nebýva? A odkedy?“

„Neviem. Už dávno je prázdny.“

„A nevieš prečo?“

„Lebo tam straší,“ povie dievča, aj keď samo tomu neverí.

Vidí, že naozaj nevie, čo sa stalo. Jej rodičia by však mohli. „Nemáš doma rodičov?“

„Nie.“

„A kde sú?“

„Neviem.“

Doriti! Čo je to za svet, že deti žijú v takýchto podmienkach?! Vie si predstaviť, že prídu domov neskoro večer naliati ako dogy.

„Tak teda ďakujem,“ povie s nevôľou, že tu nič nezmože, a sadne si celý mokrý k Tamare do auta.

„Vraj tam už dlho nik nebýva.“ povie a vysuší si tvár vreckovkou.

„Aj tak tam poďme.“

Prídu na koniec ulice, naskytne sa im pohľad na ten najošarpanejší dom s vybitými oknami a dierou namiesto dverí. Aj tak vojdú dnu, nie je tam nič, iba holá dlážka. Ak tu niečo zostalo, susedia to za tie roky stihli kompletne vybrakovať. V streche je diera, prší cez ňu, dážd' rokmi vytvoril v dlážke priehlbínu na malé jazierko.

Keď tu tak stojí v dome, kde kedysi býval Roman s bratom, je mu ho ľúto. Ktovie, či ešte žije. Ktovie, či sa nemýli a nevraždí ktosi iný. Skúsia sa ešte naňho spýtať susedov, ak nejakých nájdú, a dá po ňom vyhlásiť pátranie.

Chcel sa ešte vrátiť na miesto činu, ale uvedomil si, že tam už nič nezmôžu, navyše mal zvláštnu predtuchu, že treba ísť za Peťom. „Ideme späť,“ povie a na najbližšej odbočke zmení smer cesty.

11.

LIETADLO PRISTÁLO PRI ZÁPADE SLNKA. Oranžové tóny na obzore prechádzali až do krvavočervených, akoby ho aj slnko utvrdzovalo v tom, čo chce urobiť. Na letiskových toaletách si takmer vykašľal pľúca, zobral si taxík do prvého hotela a objednal si večeru na izbu. Ješť mu veľmi nechutilo, ľahol si na posteľ, sťažka dýchal a rozmýšľal, čo urobí ako prvé. Zajtra si prenajme auto. Zistí adresy ľudí, ktorých poctí svojou nečakanou návštevou. Je zlý človek? Asi áno, keď sa chystá spáchať také ohavné činy. Je to spravodlivé? Kedysi platilo a aj celkom dobre fungovalo „oko za oko, zub za zub“. Prečo by to nemohlo byť spravodlivé aj teraz? V temnom zákutí duše to vždy chcel, tešila ho myšlienka na to, dokonca si pomstu uložil na akýsi piedestál, ktorý bol čoraz menej dosiahnuteľný. Až doteraz. Priam sa môže dotknúť

živej predstavy, prežívať pocit uspokojenia, satisfakcie, spravodlivej odplaty... vie si predstaviť pocit, ktorý bude mať po tom všetkom. Vie však aj pochopiť ľudí, ktorí ho za jeho činy odsúdia. Zomrú predsa nevinní ľudia. Keby žil dlhšie, akýkoľvek trest by prijal. Keby však žil dlhšie, nikdy by na to nenabral odvahy.

Cíti sa sám. Sám nebol iba vtedy, keď žil jeho brat. Potom už bol napriek spoločnosti, napriek tomu, že sa našli ľudia, ktorí ho mali radi, vždy iba sám. Vznášal sa v čirej, temnej samote, uzavretý vo vlastnom tele, uzavretý v cele zvanej život.

Vstane, podíde k oknu, pouličné lampy sú už zapálené, vrhajú žlté svetlá na chodníky, na hemžiacich sa ľuďoch, autách, budovy, v ktorých za oknami svietia ďalšie svetlá. Je unavený. Nechce sa mu rozmýšľať nad tým, čo je, a čo nie je spravodlivé. Nechce sa mu rozmýšľať vôbec. Nechce sa mu ani dýchať, ani existovať. Jediné, čo ho ešte motivuje k životu, je pomsta. Nezáleží mu na tom, čo bude potom. Či ho chytia, či zomrie rýchlo alebo pomaly. Najradšej by potom zmizol, no nie iba odišiel na iné miesto, ale zmizol úplne, skrátka sa vyparil do zabudnutia, rozprášil ako popol, bez toho, aby si niekto uchovával naňho spomienku, bez toho, aby niekto čo i len tušil, že niekedy existoval. Zanechal

by tu po sebe iba náznak vysvetlenia svojich činov, objasnenie, prečo zomreli tí ľudia, jednoduchý symbol odplaty, trestu... zmyslu toho, pre čo teraz žije. Čiernobielu kartu.

Zapíjajte tabletky proti bolesti a na lepšie vykašľovanie. Už dávno prekročil dávkovanie, má pocit, že mu nezaberajú. Riešia iba prejavy, ale príčina zostáva. Keby ľudia riešili korene problémov, možno by to tu vyzeralo inak. Aj ľudstvo by vyzeralo úplne inak, prípadne by už vôbec neexistovalo. Načo sme vlastne tu? Rozmnožovací pud nás priviedol až do tohto storočia, kde stále dookola robíme tie isté chyby. Rodíme sa, zomierame, zomierajú aj deti našich detí. Vytvárame si falošné ilúzie, ideály, sebaklamy. Možno by sa ľudstvo malo konečne dobrovoľne rozhodnúť prestať sa množiť. Celkom dobrý zmysel existencie vidí v rozhodnutí prestať existovať.

Dá si ešte jednu tabletku na spanie, nie preto, že by chcel spať, ale preto, že už nechce rozmýšľať. Napokon to, čo chce urobiť, nebude preto, že myslí, ale preto, že cíti. Keby jeho srdce mohlo myslieť, už dávno by prestalo biť.

12.

LEKÁR MU PRÁVE POVEDAL, že kožu s tetovaním mu musia odstrániť a nahradiť kožným štepom. Má mimoriadny zápal, z ktorého môže vzniknúť sepsa, vraj sa s niečím takým ešte nestretol. No fajn, aspoň v niečom je mimoriadny. Celé to vníma ako cez clonu, tak trochu má pocit, akoby sa ho to netýkalo. Akoby sa pozeral na nejaký film. Je čudné, že teraz, keď je to najhoršie, ruka ho už vôbec nebolí. Asi je taký nadopovaný, že mu ju môžu rovno aj odrezat', a necítil by to. Vlastne si ju už takmer necíti.

„Užívate nejaké drogy?“ Spýta sa ho sestrička. Čo je to, doriti, za otázka?! Je to predsa jeho vec!
„Nie!“

Až o chvíľu mu dôjde, že keby mal zvyšky nejakých drog v tele, mohlo by to robiť problémy pri anestézii.

„Fajčíte?“

„Iba občas.“ Fajčí dost veľa.

„Iba občas... čiže fajčíte?“ Povie sestra opäť tým uštipačným spôsobom a niečo si zapíše.

„Áno.“

„Koľko vážite?“

A to má, doriti, vedieť odkiaľ?! „Neviem.“

„Ani približne?“

Výzerá vari ako debil, ktorý sa každé ráno postaví na váhu?! „Nie.“

„Dobre, o chvíľu vás prevezieme na operačnú sálu.“

Doteraz o kožných štepoch počul iba v televízii. Ktovie, akú kožu mu tam vlastne chcú našiť? Možno teraz niekde leží mŕtvola človeka, ktorého derú z kože, aby ju mohli nacapiť jemu. A možno dostane kožu z prasaťa.

„Prosím vás, akú kožu mi chcete transplantovať?“

„Dostanete umelý kožný štep.“

„Aha...“ ulaví sa mu.

„Nebojte sa. Nie je to náročný zákrok. Dopadne to dobre,“ povie sestra, prvý raz sa snaží tváriť milo, dokonca sa jej na tvári objaví čosi ako úsmev, a zmizne za dverami.

Niekomu by mal povedať, že ho idú operovať. Že mu idú dať akýsi umelý kožný štep. Možno by to

nakoniec nebol až taký zlý nápad, keby to vedela aj mama. Aj tak sa to dozvie. A bude hysterická. Už mu je jasné, že zajtra ho z nemocnice nepustia. Nie, teraz nemá náladu na jej hystériu. Vytočí otcovo číslo.

„Ako ti je?“

„Bolo mi aj lepšie. To tetovanie vraj musí preč, idú mi dať nejaký kožný štep. O chvíľu ma odvezú na operačku.“

„Idem tam,“ povie a zloží.

Cíti sa sám. Aj keď už okolo neho opäť pobehujú sestry, aj keď mu čosi hovoria. To, že nie sme sami, je len ilúzia. Celý život sme sami, aj zomierame sami. Čo ak zomrie? Čo ak sa stane niečo nepredvídateľné, a on zomrie na operačnom stole pre debilné tetovanie? Je to vôbec možné? Pri všetkých tých drogách, ktoré v živote do seba pchal, pritom ako kašle na zdravú životosprávu... Stať sa môže všeličo. Opäť sa ponára do temného močiara a má strach, že sa už nevynorí.

O chvíľu prídu dve sestry a odvezú ho na chodbu. Až teraz si uvedomí, že posteľ je na kolieskach. Jedna zo sestier hovorí, že v Tesco majú päťdesiat-percentnú zľavu na záhradný nábytok. Druhá povie, že tam nakupovať nechodí. On naposledy v Tesco nakupoval vodku a čipsy. Zaplatil pri pokladni ako

slušný človek, zatiaľ čo Milan za chrbtom ukradol tri balenia žuvačiek. Ani si to nevšimol, povedal mu to až vonku. Niekomu skrátka niet pomoci. Odrazu si spomenie na štvrtkovú skúšku, aj keď tá ho teraz trápi najmenej. Stihne ju vôbec?

Sestry tlačia jeho posteľ do veľkého výtahu a ďalej hovoria čosi od veci. Možno je to ich taktika – rozprávať sa o obyčajných veciach, aby mal pacient dojem, že sa nedeje nič vážne. Ale najskôr nie.

Zídu výtahom nižšie, tam ho preložia na iné lôžko a na hlavu mu natiahnu smiešnu plastovú čiapku. Stále má pocit, že sa stráca, akoby plával v nepriehľadnej tekutine, akoby sa ho to, čo s ním budú robiť, už netýkalo. Prevezú ho na operačnú sálu, tam naňho čaká chirurg s pekne natiahnutými rukavicami, s rúškom cez ústa a s rovnakou debilnou čiapkou, akú má aj on. Zdraví sa mu, vidieť mu iba oči, ktorými sa usmieva. Poobzerá sa dookola, hlavou sa mu hýbe ťažko, tak iba zagúľa očami. Naľavo je stolík s nástrojmi. Napravo tiež čosi také. Vyzerá to tu podobne ako u jeho známeho, ktorý je preparátor. Vypcháva zvieratá, ale nielen to. Vymýšľa nové živočíšne druhy. Vlastne nie tak celkom nové, iba poskladané z rôznych zvieracích častí. Už od malička ho vraj bavilo kresliť rôzne skombinované zvieratá. Teraz ich vyrába a ľudia mu dokonca

za to platia celkom slušné sumy. Zajacom prirába krídla či líščie chvosty, psom a mačkám parohy mladých jeleňov, kozám a ovciam hlavy psov... Možno tak dopadne aj on. Vypchajú ho tu a namiesto ruky mu prišijú nejaké kopyto. Tá predstava ho celkom pobavila. Je mu do smiechu. Je mu fajn. Ten kokteil, čo mu tečie do žily, by si najradšej vypýtal aj domov.

Lekár mu hovorí, že pôjde o lokálnu anestéziu. Ruku si už necíti, tak môžu začať. Pustili nejakú debilnú hudbu, aby nebolo počuť nástroje. *Strapping Young Lad* by asi počúvať nechceli. No čo... Hádam to nejako prežije.

13.

PETER JABLONSKÝ NECHCEL BYŤ POLICAJTMOM. Vždy si predstavoval, že skončí v nejakej firme, kde bude celý deň v kancelárii, že bude mať ženu a dve deti, dom a psa, ktorý bude pobehovať po záhrade. To chce možno väčšina ľudí, pretože im to natľka do hlavy rokmi zafixovaný spoločenský model. Od kiaľ to vôbec nabrali? Pri svojej práci sa s takou rodinou stretne iba zriedka. On tiež dopadol úplne inak. Ženu nemá, má jedného syna a býva sám v panelákovom byte. Napriek všetkému sa nedá povedať, že by so svojím životom nebol ani trochu spokojný. Človek v živote nemusí byť šťastný, šťastie má už len v tom, ak je aspoň trochu spokojný. Pri ňom by sa to dalo čakať najmenej, pri všetkých mŕtvolách, pri ľudskom nešťastí a zlobe, s ktorými sa dennodenne stretáva, by sa dalo pred-

pokladať, že bude trpieť depresiami. Ale práve preto si uvedomuje, ako zle sa majú ostatní, a tak sú jeho problémy v porovnaní s ich problémami iba maličké. Ale ako sa sem vlastne dostal? Matiku neznášal, zlé známky mu neumožnili študovať ekonómiu alebo niečo také... no neboli až také zlé, aby sa nedostal na policajnú akadémiu, a potom to už išlo.

Takmer prestalo pršať, vypne stierače a pozrie sa na čoraz jasnejšie nebo. Oblaky sa vypršali naspäť k ľuďom, na mokrých cestách bude zase plno nehôd. Z úvah a z mizivého vnímania blábotu hlásatelky správ v rádiu ho vytrhne zvonenie telefónu s predvoleným, hlúpym tónom. Peťo.

„Ako ti je?“

„Bolo mi aj lepšie. To tetovanie vraj musí preč, idú mi dať nejaký kožený štep. O chvíľu ma odvezú na operačku.“

Doriti! Doriti! Doriti! Nemyslel si, že je to až také zlé. Keď je už v nemocnici, predpokladal, že to nebude horšie, ale iba lepšie. Mal zostať pri ňom. „Idem tam,“ povie, na nič iné sa nezmôže. Tamara zbadala, že znervóznel.

„To bol tvoj syn?“

„Hej, bol to Peťo.“

„Čo s ním je?“

„Má infekciu z tetovania na ruke. Idú mu transplantovať nejaký štep.“

„On je v nemocnici?“

„Hej.“

„Tak prečo nie si s ním?“

„Veď tam práve idem.“

„Otec roka!“

Sám má výčitky svedomia, nemusí mu ešte prikladať. Je zvedavý, čo bude robiť ona, keď bude mať deti. Aj keď, vôbec si nevie predstaviť, že by Tamara robila niečo iné ako obhliadala miesta činu a hrabala sa v policajných spisoch. Aby namiesto kávy držala fľašku s cumľom a namiesto policajných správ plienky.

„A ty?“

„Čo... ja?“

„Neuvažuješ o dieťati?“

„Kedysi som uvažovala.“

„A teraz už nie?“

„Čo...? Chceš sa ma zbaviť? Chceš, aby som išla na materskú?“

„To je posledné, čo by som chcel. Dobre vieš, že tebe sa nik nevyrovná. Iba sa pýtam, lebo si mi o tom nikdy nehovorila.“ Už mal na jazyku: „Lebo vlastne neviem, ako žiješ,“ ale radšej si doň zahryzol.

„Kedysi som potratila v piatom mesiaci. Odvtedy nemôžem mať deti.“

Trochu ho šokovala. Vedel, že za jej neprístupnou maskou a chladnou racionalitou sa čosi skrýva, ale nečakal toto. „Prepáč, Tamara, netušil som to.“

„To je v poriadku. Mala som ti to povedať už dávno. Vtedy to bolo dosť zlé, trpela som depreziou, priateľ ma opustil... Ale postupne som sa z toho spamätala.“

Nevie, aké to je pre ženu, ktorá príde o dieťa. Zvlášť vo vysokom stupni tehotenstva, a keď jej potom povedia, že už nebude môcť mať deti. Ani vlastne nevie, čo jej na to povedať. Bojí sa, že vytresne nejakú hlúposť.

„To je dobre,“ povie napokon asi to najhoršie, čo mohol povedať.

„Čo?“

„Je dobre, že si sa spamätala, pretože inak by si tu so mnou asi nesesedela.“

„Máš pravdu.“

Cestou už nepovedia ani slovo.

* * *

Keď Tamaru vysadil na policajnej stanici, utekal do nemocnice. Kým tam prišiel, syn bol už z operačky

späť na izbe. Uvedomil si, že celý pobyt v nemocnici zatajil svojej mame, pretože inak by tu už bola. Pravdepodobne nevie ani o tom tetovaní. Peťo je už vlastne dospelý, a ak je to za jeho peniaze, môže si robiť čo chce, ale niekedy sa správa naozaj nezodpovedne. Chyby však robia aj dospelí.

Stojí nad ním pri posteli, má obviazanú celú ruku, trochu nepríčetný pohľad a úsmev na tvári.

„No vidíš... ani to nebolelo!“ povie ironicky, ale asi ho to naozaj nebolelo, lebo vyzerá šťastný ako blcha.

„Koľko je hodín?“

Zvláštne, už niekoľko ráz bol pri človeku, ktorý práve precitol (aj keď Peťo nebol v narkóze, len je dosť omámený na to, aby sa to dalo nazvať precitnutím), a vždy tých ľudí ako prvé zaujímalo, koľko je hodín.

„Pol šiestej. Nechceš sa napiť?“

Neodpovie, no aj tak mu podá pohár vody.

„Tipujem, že mame si o tom nepovedať.“

Pokrúti hlavou, stále sa usmievajúc v akomsi pološere vedomia.

„Najlepšie by bolo, keby som jej zavolať. Do zajtra ťa asi aj tak nepustia.“

„Už si hovoril s lekárom?“

„Ešte nie. Išiel som rovno za tebou.“

„Ja neviem... vieš, aká je. Príde sem, začne robiť cirkus, bude otravovať lekárov aj sestričky, no hlavne mňa.“

„Keď si prežil operáciu, prežiješ aj to.“

„Ja jej neskôr zavolám,“ povie, zatvári sa kyslo, ktovie či z tých liekov, alebo z predstavy vlastnej mamy. Nepovedal by, že jeho ex je panovačná alebo hysterická, je iba príliš starostlivá, možno trochu úzkostlivá, napokon veď bola na Peťa prakticky vždy sama, ale chápe, že mu to musí ísť na nervy.

„Môžem sa spoľahnúť?“

„Ehm...“

„Dobre, ja sa idem teraz porozprávať s lekárom, ak zase neoperuje, a uvidíme, ako to s tebou vlastne je.“

Vyjde z nemocničnej izby, podráždený bielou farbou postelí, posteľných obliečok, nemá nič proti bielej farbe, ale tam mu to vyslovene prekáža. Sú totiž biele účelovo. V presklenej miestnosti na konci chodby nájde dve sestry.

„Dobrý deň, mohol by som hovoriť s lekárom, ktorý operoval môjho syna?“

„Vy ste pán Jablonský?“

„Pán doktor teraz operuje.“

„Ako dlho to bude trvať?“

„To sa nikdy nevie.“

„Nemám čas čakať, prosím vás, neviete náhodou, kedy budete môcť pustiť môjho syna domov?“

„Mohlo by to trvať trebárs tri dni. Podľa toho, či sa štep uchyťí. Predsa len... je to cudzie tkanivo.“

„Počkajte... cudzie? Dostal som informáciu, že dostane nejaký umelý štep, aj keď neviem, čo to vlastne znamená.“

„Nie. Dostal tkanivo od darcu. V jeho prípade sa ukázalo, že ide o také poškodenie všetkých vrstiev kože, že bol vhodnejší štep od darcu.“

Peťo teda nebude nadšený! „Aha...“ Vlastne už vie, čo potrebuje, na lekára už aj tak čakať nemusí. „Ďakujem.“ Otočí sa smerom k izbe. Vtom sa rozsvietia svetlá na chodbe, a on si uvedomí, že sa už stmieva. Musí ešte zájsť na policajnú stanicu a podať hlásenie. Vojde do Peťovej izby, pán vedľa neho je na tom stále rovnako, nehybne leží a vyzerá ako mŕtvy. Peťo si dal slúchadlá, určite zase počúva tie svoje rachotiace skladby, čo znamená, že sa už cíti lepšie. Že má kus kože od akéhosi darcu, mu teraz radšej nepovie.

„Nie je to s tebou až také zlé.“

„Nie?“

„Ja teraz musím ísť. Prídem zajtra ráno. Keby niečo, tak mi zavolaj. A zavolaj aj mame.“

„Dobre.“

Pohladá ho po vlasoch, ako keď bol malý. Keď tu tak leží, vydaný napospas svetu, pripadá mu stále ako dieťa. Vyjde z nemocnice, kde ho opäť víta zapadajúce slnko, a uvedomí si, že vlastne celý deň nič nejedol.

* * *

Najprv si kúpil bagetu v rýchлом občerstvení a cestou na oddelenie ju zjedol v aute. Vždy si pritom zašpiní nohavice od majonézy alebo šunky, či uhorky, ktoré pri každom zahryznutí vypadnú. Teraz je mu z nej trochu zle, pretože ju napchal do seba narýchlo, ale žalúdok po litri kávy, ktorú dnes vypil, nemal v dobrom stave ani predtým. V kanceláriách sa už začína zhasínať, jediní, o ktorých si bol istý, že ich tu nájde, by mali byť vrátnik, Tamara a kolegovia, nastupujúci na nočnú zmenu. Nemýlil sa.

„Čo nové?“ spýta sa Tamary.

Odvráti hlavu od fotiek, v pohľade má ešte zaschnutú krv mŕtvoly, skepticky ju otočí späť, a tak svojím výrazom naznačí, že zvyšok pokojného večera je v nenávratne.

„Ako prebieha pátranie po Romanovi Brezovi?“

„Keby bolo niečo nové, tak ti to hneď zavolám.“

Neónové svetlo zabliká, nalietať naň nočný mo-

týl. Ani nevie, kedy si na nočné motýle a iný hmyz zvykol. Vždy sa ich snažil vyhnat', ale aj tak prilietavali každý deň, aj večer. Teraz by mu tu mohol lietat' hoci aj netopier, a bolo by mu to jedno.

„Boli kontaktovaní všetci študenti z fotiek?“

„Všetci.“

„Ich príbuzní by mali dostať policajnú ochranu, ale to v tomto štáte asi nikdy nebude možné,“ vzdychne si. Keby to mal robiť sám, musel by sa rozdeliť aspoň na dvadsať kusov. Študentov na fotkách napočítali päť. Odpočítali Liepu a Kopnického, ktorému dnes zabil sestru. Je predpoklad, že tých už nechá na pokoji. Ostatných ešte nepotrestal. Každý z nich má rodičov, súrodencov, dvaja aj manželky, deti... Sledovať všetkých sa aj tak nedá. Teda dá, ale nie sú na to peniaze.

„Hm...“

„Dobre, spíšem iba to, čo vieme, a nechám to na zajtra.“

„Ako sa má Peťo?“ spýta sa odrazu Tamara a odchlipne si z kávy. Načo pije kávu tak neskoro? Tá hádam nikdy nespí!

„Dobre, dostal transplantát od darcu.“

„Ľudský?“

„Akože... ľudský? Jasné, že od človeka!“

„Mohol dostať aj kožu z prasata.“

„Čo?! Ako to, že o tom toľko vieš?“

„Môj bývalý je tetovač. Nejaké tetovania mám aj ja.“

„Ty máš tetovania?“ Už mal na jazyku: „Kde?“, ale zdalo sa mu to nevhodné. Tamara ho zrejme ešte neraz prekvapí.

„Mám,“ odpovie sucho a ďalej pozerá na fotky.

Svetlo zase zabliká a jemu stále vrta v hlave, kde má Tamara tie tetovania. Na ramenách, ani predlaktiach ich mať nemôže, pretože ju videl v tielku. Najskôr asi na chrbte, možno na nohách, alebo... A čo si vlastne mohol dať vytetovať na telo človek ako ona?

„Tamara... nechceš ísť domov?“

„Nie.“ Dostane typickú, suchú a rozhodnú odpoveď.

Zapne počítač, otvorí súbor s dnešnými fotkami, otvorí dokument, kde sa všetko chystá spísať tak, aby to sedelo. Bod po bode. Fakt za faktom. Keď to rozriešia, keď chytia Brezu a potvrdí sa, že vraždil on, bude to možno najväčší prípad jeho kariéry. A keď to konečne odovzdá prokurátorovi, odľahne mu.

14.

ZISTIŤ, KDE BÝVAJÚ, NEBOLO VÔBEC ŤAŽKÉ. Pomocou internetu a zlatých stránok človek zistí takmer všetko. Zohnať si zbraň bolo ešte ľahšie. Stačilo vytiahnuť tučný zväzok bankoviek na správnom mieste, a teraz má v kufri auta, v peknom, čistom puzdre, akýsi revolver aj s tlmičom. Na druhý deň si prenajal auto a vybral sa do mesta, kde nebol už roky. Čím viac sa k nemu približoval, tým ťaživejší mal pocit z atmosféry, na ktorú si pamätal, ale zároveň v ňom narastala energia, že spravodlivosť si konečne nájde svoju cestu.

Zapol rádio, išli tam tie isté správy čo vždy – od prepadov babičiek cez opilecké bitky po havárie na cestách. Onedlho už budú všetky správy hovoriť o vraždách, ktoré spácha on. O pikovej sedme. O pomste.

Dvakrát dostal cestou záchvat kašľa, raz nemal

kde zastaviť, musel to nejako pretrpieť, druhý raz zastal pri ceste a čakal, kým kašeľ prejde. Hrala mu pritom Beyoncé, Kanye West, a bohvie kto by nasledoval, keby nevypol rádio. Akoby sa z toho rozkašľal ešte viac. Nechcel už nijakú hudbu, nijaké zvuky, nič. Zakrvavené vreckovky nahádzal do priehradky na smeti a pokračoval v jazde. Po ďalšej polhodine zistil, že je dosť hladný, lebo ráno nič nejedol, dal si iba kávu v hotelovej kaviarni. Zastavil pri prvej reštaurácii, ktorej tabuľu zbadal od cesty. Typický motel, takmer ako všade inde. Jediné, v čom sa trochu odlišoval, boli kroje pri vchode a obrusy aj prestieradlá v rovnakých farbách. Akože ľudový štýl, alebo čo. Mali tam aj typické slovenské špeciality, ktoré by jeho žalúdok, oslabený liekmi a chorobou, nezniesol. Dal si iba ľahké zeleninové rizoto, opäť kávu a pozoroval hostí. Boli tam iba piati, matka s dieťaťom a pri ďalšom stole sedeli dve ženy a jeden muž. Ženy sa na seba veľmi podobali, asi boli sestry, no netrúfal si odhadnúť, v akom vzťahu k nim je muž sediaci oproti. Všetci jedli, vyzerali spokojne, akoby nedbali zostať tam navždy. Ani netušili, že v aute má zbraň a niekoľko pikových sediem z nových škatuliek, s ktorými sa zahrá iba raz. Uvedomil si, že zničí životy možno práve takto vyzerajúcich ľudí. Spokojnosť, pokoj, rutina,

vôňa jedla, plné žalúdky... všetko sa razom vyparí a zostane len to, čo pred rokmi zostalo aj jemu. Bolesť, zúfalstvo, hnev.

Dopil kávu a pobral sa ďalej. Prvého si nájde Lichého. Nemá príbuzných, čo aj predpokladal, teda aspoň nie takých, o ktorých by vedel, že by mu na nich záležalo. Rýchlo zistil, že sa presťahoval. Žije v akejsi riedko obývanej dedine, v okolí les, čo mu iba vyhovuje. Tam hádam nebude problém objaviť sa a zmiznúť bez povšimnutia a stôp.

Jesenné slnko to zobralo zostra, nasadil si slnečné okuliare a znova zapol rádio.

15.

UVAŽOVAL, ŽE ZAVOLÁ RITE, ale pripadalo mu bezcharakterné, že by si išiel užívať, keď jeho syn leží v nemocnici. Hneď na to radšej zabudol. Keď skončil s písaním, išiel domov, poumýval riad a zaspal s pivom v ruke pred televízorom, v ktorom zase dávali nejaký kriminálny seriál. Nadránom ho nezo-
budil budík, ale Tamarin telefonát.

„Čo zase?!“

„Piata obeť. Matka ďalšieho z tých študentov.“

„Kde?“

„Blízko gymplu, kde sme boli včera. Nechal jej pri tele pikovú sedmu.“

„Doriti!“ To je jediné, na čo sa zmohol. Zrazu ho prepadli strašné výčítky, pretože sa to dalo predpokladať. No čo s tým mohol spraviť?! Predsa tých ľudí upozornili, aby sa radšej načas odsťahovali

kamsi inam, najlepšie do iného mesta, najlepšie čo najďalej. Buď sa tá žena na to vykašľala, alebo nemala kam ísť. Doriti! Je hladný, mal by niečo zjesť, ale doma ani tak nič nemá a nebude sa napchávať, keď musí ísť na ďalšie miesto činu. Rýchlo sa osprchoval, jazyk si oparil horúcou kávou a vyrazil. Cestou vo výťahu zistil, že viac ako jedlo by si dal cigaretu. Kúpil si balíček v stánku s novinami plnými správ o vraždách. Nikde nič o pikovej sedme. Novinári to ešte nevedia. Čuduje sa, že pri klebetnom a úplatnom policajnom zbore to ešte nik nevykrákal. Tamara hovorila, že kartu našli tentoraz pri tele. Nie ukrytú pod rukou alebo kdesi inde, ale na prvý pohľad viditeľnom mieste. Možno si vrah myslí, že neprišli na to, že vraždy majú spojitosť. Myslí si, že sú takí sprostí?!

Zapálil si na parkovisku, zhlboka potiahol a balansovanie medzi tým, či má ísť ešte za Peťom alebo rovno po Tamaru a na miesto činu, sa ešte zrýchlilo. Zavolať synovi, zvonilo to dlhšie, asi ho zobudil.

Ozve sa ospalé: „Nóóóó?“

„Si v poriadku?“

„Som.“

„Prídem trochu neskôr. Máme ďalšiu vraždu.“

„Ďalšiu, čo súvisí s Lichým?“

„Presne tak. Mame si už zavolať?“

„Ešte nie.“

„Tak to rýchlo naprav. Zastavím sa neskôr,“ zloží, ohorok zahasí podrážkou a nasadne do auta.

* * *

Keď dorazia na miesto činu, príde mu akosi nevoľno. Ani vlastne nevie prečo, nejde o masaker, ani obzvlášť hroznú vraždu. Asi je toho naňho v posledných dňoch priveľa. Strelil obeť priamo do čela, tentoraz spredu, keď sedela v kresle, a možno spala. Okuliare sa jej zosunuli až na špičku nosa, v lone má bulvárny časopis a na stolíku pred sebou šálku čaju, z ktorej ešte trčí vrecúško. Pomočila sa. Keď má človek pred smrťou niečo v mechúre, tak sa to skrátka stane. Jej syn je na fotkách rozvešaných po stene, za sklom vo vitríne, na polici nad televízorom, skrátka takmer všade. Nikde nie je jeho otec, zdá sa mu, že sú rozvedení a vychovala ho sama. To zistila Tamara ešte predtým, ako ju zavraždili. Všade sa usmieva, odmala až po dospelosť, na niektorých fotkách drží malé dieťa, na iných sa po jeho boku usmieva aj jeho žena. Teraz sa neusmievajú, ale obaja plačú vedľa sanitky, zabalení v deke. Našiel ju syn, keď ju prišiel skontrolovať. Je zbytočné pýtať sa na jeho minulosť.

Všetkým je jasné, že bol v Lichého partii, a Petrovi je už jasné aj to, kto a prečo vraždí. Staví sa, že zase nenechal žiadne odtlačky, nič, čo by ho mohlo usvedčiť.

Tamara sledí svojim orlím zrakom po obývačke, pomaly prechádza medzi technikmi zaisťujúcimi stopy. On radšej vyjde do záhrady k ríbezľovým kríkom. Je taký hladný, že by najradšej zjedol všetky ríbezle. Záhrada je malá, ohraničená živým plotom, pozdĺž neho je zvonka natiahnutá policajná páska. Živý plot nie je porušený, tadiaľ páchatel' nešiel, predné aj zadné dvere boli zamknuté, vošiel teda pravdepodobne oknom. Vraj bolo otvorené. Možno ani nevošiel a stačilo sa mu iba načiahnúť. Uľahčila by mu to ešte viac už iba keby nechala otvorené dvere a čakala ho s koláčmi. Čo sú to, doriti, za ľudia, že keď im polícia zavolá, aby sa spakovali, ľahostajne zostanú doma, a ešte zaspia pri otvorenom okne?! Je to, akoby si veľkými písmenami napísali na dom NECH SA PÁČI, ZABITE MA! Nervy má na kadečo, ale na takúto hlúposť naozaj nie. Rozhorčene sa poberie naspäť, usúdi, že je tu zbytočný, tak si pripadá čoraz častejšie. Keď už nič iné, aspoň sa im zúžil okruh ohrozených ľudí. Liepu, Kopnického a Tibora Vávru, ktorý je práve v šoku niekoľko metrov od neho, už môže vyškrtnúť zo zoznamu.

Nemyslí si, že by im ešte niečo hrozilo. Už sú potrestaní dosť. Pozrie sa do notesu, kde si ich mená zapísal ešte v školskej riaditeľni. Andrej Kmet' a Jakub Žitný. Kmet' má dve dcéry, manželku, oboch rodičov a brata, Žitný žije stále u rodičov a má staršiu sestru, žijúcu v zahraničí. Tipuje, že bude chcieť zabiť Kmet'ovho brata a Žitného rodičov. Musí presvedčiť svojho šéfa, aj šéfa tunajšieho zboru, aby dali chrániť všetkých, alebo aby ich na náklady polície poslali niekam preč. Hádam mu vyhovejú, ak nie, niekoho z nich bude musieť sledovať sám.

Spýta sa Tamary, či ide s ním, vraj tu ešte zostane, späť pôjde s kolegami. Potom sa poberie naspäť na oddelenie, vlastne najskôr do nemocnice za Peťom. Cestou sa mu trochu točí hlava, asi to bude z hladu, z nedostatku spánku, z večne pracujúcej, nepokojnej mysle, z obáv, stresu, tlaku... Ktovie. Dorazí však v poriadku, v nemocnici opäť zaplatí parkovné, čo mu pripadá dosť čudné, vyjde výťahom na poschodie, kde leží Peťo... zase sa mu zatočí hlava, zatmie zrak, necíti si nohy, padá.

16.

KEĎ SA PREBERIE, JE TAM MAMA. Má tričko s bodkami. Zdá sa, že aj tie bodky sa naňho dívajú ako veľké zdesené oči. Vie, že jej volal, lebo to sľúbil otcovi, potom zrejme zaspal. A teraz je tu. Na počudovanie, na jej tvári badať náznak úsmevu, nemá vyplakané oči, ani hystericky nekričí.

„Ahoj, zlatko.“

Neznáša, keď ho volá „zlatko“. A dokonca na verejnosti, aj keď tu verejnosť tvorí iba stále nehybný muž vedľa neho.

„Ahoj. Prepáč, že som ti zavolať iba dnes.“

„Hlavne, že budeš v poriadku. Rozprávala som sa s lekárom. Vraj je to dobré a zajtra by ťa mohli pustiť.“

„Už zajtra?“

„Čo... nechce sa ti odtiaľto?“

„Jasné, že chce.“

„Čo si si to vlastne dal vytetovať?“

„Koleso života z babkinej karty.“

„A načo, preboha?!“ Mama tiež nikdy neverila tým veciam okolo tarotu.

„Páči sa mi ten obrázok.“

Vzdychne si, vidieť, že si radšej zahryzla do jazyka a zo všetkých síl sa k nemu snaží byť milá.

„A kde je otec? Bol tu dnes vôbec?“

„Ešte nie, má sa zastaviť neskôr.“

„To je celý on! Syn mu leží v nemocnici, a on zase iba pracuje!“ povie nahnevane a prehrabne si vlasy. Vždy mala ryšavé vlasy, len s rôznym stupňom červenej. Má ich ryšavé aj prirodzene, ale iba trochu, to, čo má teraz na hlave, je sýtočervená farba zakrývajúca šediny. Vidieť, že si ich ani nenatočila, padajú jej voľne po pleciah, ani sa nenamalovala, rovno utekala za ním. Vyzerá dosť nedbalo, ale príjemne. Vlastne je rád, že ju vidí.

„Zabili môjho učiteľa zo strednej. Ten istý páchatel' zabil aj ďalších ľudí, a on to teraz rieši.“

„To bol tvoj učiteľ?! Jeho meno sa mi zdalo povedomé. Videla som to v novinách.“

„Učil ma informatiku. Ale iba krátko.“

„Kto ho zabil? A prečo?“

„Hovorím, že otec to teraz rieši.“

„Aha...“ Doniesla mu tašku plnú vecí, ktoré nepotrebuje, pretože ich tu už má, od uteráka až po penu na holenie. Vytiahne odtiaľ papierové vrecúško. „Doniesla som ti tvoj obľúbený sendvič,“ podá mu tuniakovú bagetu s vajcom, vrečko je už zospodu presiaknuté olejom a trochu páchne.

„Nie som hladný.“

„A čo si jedol?“

„Preboha, mami, veď som sa iba teraz prebral!“ Taký bol rád, že ju vidí, ale rovnako rád by ju už poslal preč. Vlastne, asi by mal niečo zjesť. Naposledy večeral u otca špagety. Odvtedy mu jesť nechutí. O chvíľu prišla do izby sestrička s raňajkami. Uvedomil si, že je ešte iba ráno a že čas tu plynie akosi inak. Sestrička položí podnos s dvoma rožkami, malým téglikom džemu a rovnako malým maslom na stolík vedľa neho a pýta sa: „Chcete čaj alebo kakao?“

Nechce nič. „Čaj,“ povie iba preto, lebo čaká pripravená nalievať.

Sestra odleje do hrnčeka čaj s veľkej kanvice a poberie sa s vozíkom ďalej. Pacienta vedľa si ani nevšimne. Ten je odrovnaný natoľko, že mu iba kvapká umelá výživa priamo do žily. Nik tu za ním zatiaľ nebol. Ktovie, kto to je. On sám o sebe celkom presne nevie, kto je. Celý život iba zisťuje, kto

nie je. A kto nie je? Nie je človek, ktorý by rád odpovedal na otázku, kto je. Asi mu to tu už začína liezť na mozog, aj keď je tu iba krátko.

„Počuj, kedy pôjdeš naspäť?“

„Vtedy, keď ťa pustia.“

„Zobrala si si kvôli mne voľno? To si nemusela.“

„Niekto sa o teba musí postarať.“

„Veď vidíš, že to so mnou nie je také zlé. A kde budeš spať?“

„Zoberiem si izbu v nejakom hoteli.“

„Prosím ťa, vôbec tu nemusíš byť. Ale keď si nedáš povedať, tak choď radšej k otcovi. Tu sú kľúče,“ načiahne sa k taške po kľúče od otcovho bytu.

„Ani nápad! Som presvedčená, že posledné čo chce, je, aby tam našiel svoju bývalú.“

„Myslím si, že je mu to jedno, aj tak tam skoro nikdy nie je.“

Mama chvíľu rozmýšľa, nakoniec si kľúče vezme.

„A ako sa otec vlastne má? Nemá nejakú známosť?“

„Čo ja viem... Aspoň nie vážnu. O nikom neviem.“

„Pri tej jeho práci sa ani nečudujem.“

Zistí, že má celkom chuť na ten sendvič. Zahryzne sa doň, potom opäť, olej mu steká po brade a je mu to jedno. Zapije ho čajom a konečne sa cíti dobre.

„Mal by si sa oholiť.“

Leží na nemocničnej posteli a ju trápi, že má dvojďňové strnisko. Pamätá si, že vždy to vyčítala aj otcovi. Veľakrát sa ráno nestihol ani oholiť, a večer, keď prišiel domov unavený, to bolo posledné, na čo by mal náladu. Tak teda nosí mierne strnisko skoro celý život. Mama asi iba nechce, aby bol ako on.

„Čo máš proti strnisku? Mimochodom, teraz je to moderné.“

„Mne sa to nepáči.“

Vlastne okrem toho, že je to nepohodlné, nepáči sa to ani jemu, ale napriek tomu jej povie: „Je to moja brada.“ Vie si prestaviť, že najradšej by ho oholila sama, a z tej predstavy sa mu trochu skrúti žalúdok.

„Dobre, dobre... veď sa nečerti.“

„Mami... ako sa vlastne máš?“

„Čo je to za otázku?“ Pozrie naňho prekvapene ako všetky bodky na jej tričku.

„Doma ťa skoro nevidím, v podstate sa iba míňame. Nevieš, ako sa máš.“

„Mám sa fajn.“ Zase si prehrabe vlasy, tak ako to robí, keď chce prejsť na inú tému. „A čo škola? Ani neviem, či tam chodíš.“

„Vo štvrtok mám prvú skúšku v semestri.“

„Dovtedy budeš určite fit.“

Nebol by proti, keby ju zmeškal. Aj tak nič nevie. Aj tak mu tá škola bude zrejme na nič. Mal by začať niekde pracovať na plný úväzok už teraz. Robí iba brigádnicky, aj to iba občas, pretože, pravdupovediac, niekedy je po záťahu s Milanom tak mimo, že si nedokáže ani zaviazať šnúrky na topánkach. Sem-tam robí na stavbách, občas naprogramuje nejaký softvér pre rôzne firmy... Už dávno prestal kraďnúť a prepadať ľuďmi, tak ako to všetci z jeho partie robia doteraz. Vždy podvedome smeroval k tomu, aby tieto činy odsudzoval, ale nikdy im to nepovedal. Od ich konania si však už drží odstup, a pre nich je zase čudný on.

„Bolí ťa to?“

„Nie.“ Ruka ho už naozaj nebolí. Cíti tam iba jemné svrbenie. To naznačuje hojenie.

„Transplantát sa vraj ujme rýchlo.“

„Aký transplantát? Mal som dostať umelú kožu!“

„Lekár mi povedal, že si dostal ľudský transplantát veľký šesť krát desať centimetrov.“

„No super! Mám na ruke cudziu kožu!“

„Buď rád, že žiješ!“

„Chcem to vidieť.“

Zvláštne, keď si myslel, že tam má akúsi umelú

kožu, nemal potrebu vidieť to, ale keď vie, že tam má kožu iného človeka, chce sa na to pozrieť. Po pravde, hnuší sa mu to.

„Uvidíš to, keď ťa budú preväzovať.“

„Nepovedali kedy?“

„To nechaj na lekára. Myslím si, že vie, čo robí.“

„Je to čudné.“

„Čo?“

„Že mám na ruke cudziu kožu.“ Odrazu ho začala svrbieť o čosi viac.

„Niektorí ľudia majú cudzie aj celé orgány. Srdce, obličky, pľúca, pečeň...“

„Ja viem...“

„Ja len, že môžeš dopadnúť aj oveľa horšie.“

Keby tá vedela, ako mohol už stokrát dopadnúť! Nikdy ho nevidela sfetovaného pod obraz boží, čo je vlastne dosť čudné vzhľadom na to, že s ňou býva. Asi to bude tým, že sa naozaj iba míňajú. A navyše, nikdy netreba podceňovať silu sebaklamu a slepú dôveru vo vlastné dieťa.

„Mami, pokojne už môžeš ísť. Budeš tu sedieť zbytočne.“

„Už sa ma chceš zbaviť, však?“

„Nie, ale asi si sadla do auta, len čo som ti zavolať...“

Mama pochopila, zdvihla sa, pobožkala ho na

čelo, ako keď bol malý, a odišla. Čudná predstava, že sa stretne s otcom. Tých dvoch spolu nevidel, už sa ani nepamätá. Predstaví si, aké by to bolo, keby sa zase dali dokopy. Nevie, či by to chcel. Už si zvykol, že žijú oddelene, ako dva oddelené svety, ktoré spája iba on. Na druhej strane by nebolo zlé, keby neboli sami, keby mali v živote aj niekoho iného ako syna. Žeby sa koleso života otočilo o tristošesťdesiat stupňov a opäť k sebe našli cestu? Myslí si, že v ich prípade to nehrozí. V ich prípade sa zaseklo kdesi v strede a zhrdzavelo na večnosť.

17.

ZAPARKOVAL NEĎALEKO LESA. Vedel, že jeho dom je vzdialený asi tristo metrov. Neuveriteľné, čo všetko teraz dokáže Google. Keď zadal do vyhľadávača adresu, okrem mapy mu v počítači naskočili dve fotky najbližších domov. Bolo ich tam asi sedem, presné čísla nebolo vidieť, nevie teda, ktorý patrí jemu. To zistí, keď tam príde. Má v pláne pozorovať ich z väčšej vzdialenosti, neďaleko je les, ukryje sa tam, kým nezistí, ktorý dom je Lichého, či je doma, a či je tam sám. Dal si plastové rukavice, vystúpil z auta, z kufra vybral zbraň, ďalekohľad a jednu kartu v plastovom vrecku. Išiel popri lese, už tam sa plížil ako vlk, zrastený s prírodou a pripravený dostať svoju korisť. Ustavične sa obzeral, či ho niekto nevidí. Nikde nik. Prišiel na vyvýšené miesto, na mierny kopec, odkiaľ bolo vidieť všetky

domy. Z dvoch komínov stúpал dym, možno tam už kúrili, pretože rána a večery už bývajú studené, alebo iba pálili polená v kozube na vytvorenie atmosféry. Čupol si do trávy, zaostril ďalekohľad a pozoroval. Nijaký pohyb. Asi desať minút nevyšla von ani noha. Asi je ešte skoro, aj keď na dedine nikdy nebýva priskoro na ranné práce. Toto však nie je dedina, iba niekoľko domov v okrajovej časti mesta. Aj on býval na okraji mesta, ale ten jeho okraj sa nedá s týmto ani porovnať. Tu je to malebné a útulné, zatiaľ čo tam, kde vyrástol, to bolo ako nočná mora. Cez záclony v oknách videl rozmazane, ale po desiatich minútach sa v jednom z domov objavili dve tváre, vyzeralo to, že sedia pri stole a jedia. Nejaké deti. Tam určite nebýva Lichý. Mohol teda už vylúčiť tri domy, pretože dvom z nich dovidel na čísla, a v treťom práve uvidel tie deti. Lichý býva v dome číslo 238. Zostávajú ešte štyri, ktoré by to mohli byť. Keď si všimol, ako čísla postupujú, mal by byť vyššie. Asi to bude ten posledný, čo mu vyhovuje. Sústredil sa iba naň. O ďalšiu štvrt'hodinu sa naozaj v okne na niekoľko sekúnd objavila povedomá tvár. Je to on! Aj keď sa za tie roky veľmi zmenil. Aj na diaľku videl, že už nie je taký sebavedomý, ani plný pomýleného odhodlania ako kedysi. Nikdy však za svoje činy nezaplatil. Karta sa

obrátila – teraz je plný odhodlania on! Počkal desať minút, nezdalo sa, že by bol v dome niekto ďalší, nabral odvahu a zozadu sa priblížil. Nijaké zvuky, iba zaštekание psa. Doriti! Ktovie, aký je veľký. Možno ho bude musieť zabiť ako prvého. To by urobil nerád. Týranie a zabíjanie zvierat sa mu vždy zdalo horšie ako zabíjanie ľudí. Ľudia predsa len majú rozum, s ktorým môžu narábať, pomocou neho sa brániť, prípadne pomstiť. Človek je pri zvieratách nadradený, a on neznáša, keď si ľudia svoju nadradenosť dokazujú na slabších. Nechce ho zabiť, ale keď bude musieť, urobí to, pretože presne to isté urobil jeho pán.

Priblížil sa k zadnému oknu, nik zo susedov tam nemal výhľad, načúval, nijaká vrava, iba štekot psa. Pravdepodobne reaguje naňho, ak áno, tak akosi chabo, ak nie a šteká iba tak ako vždy, tak je rovnako sprostý ako jeho pán. Srdce sa mu rozbúchalo, takmer sa prezradil a zakašľal, ale premohol to. Vlastne nezakašľal, odkedy začal pozorovať domy. Asi to bude adrenalínom. Nadýchne sa, takmer môže cítiť pomstu ako vzácny parfum šíriaci sa v ovzduší. Teraz!

Prišlo mu na um, že v takomto zapadákové je dosť možné, že dvere nebudú zamknuté, tak klopať ani neskúšal. Obyčajné dvere na kľučku zvonka sa

otvorili ako brána do vendety. Vošiel nečujne do pološera chodby a hneď si všimol bejzbalovú pátku, ktorej tvrdosť raz ucítil na vlastnej koži. Raz ho cestou zo školy s jeho podarenou partiou chytili a zbili tak, že týždeň nechodil do školy. To je však to najmenej, čo mu urobili. Inštinktívne ju chytil, vošiel do obývačky, kde pes pokojne ležal, naňho teda absolútne nereagoval, a cez ňu do kuchyne, kde ten hajzel srkal čaj. Nič nepočul. Chvíľu rozmýšľal, ako ho prekvapí. Chcel, aby na niekoľko sekúnd spoznal, čo je to satisfakcia, čo je to skutočný strach. Poklepal ho rukou po pleci, strhol sa, šálka s čajom mu spadla na zem a rozbila sa, čo privolalo psa, ktorý sa už nezdal taký mierumilovný.

„Vieš, kto som?!“

„Roman...?!“

To mu stačilo. V jeho tvári sa zračilo všetko, čo chcel vidieť. Prekvapenie, strach, hrôza, spomienky, poníženie. Konečne sa naňho pozerali oči obeť. Vedel, že sa tomu nevyhne, ani sa nesnažil čokoľvek povedať. Odrazu sa otočil, akoby chcel niečo vytiahnuť z kuchynských dvierok, a vtom ho z celej sily udrel jeho vlastnou pátkou do lebky. Spadol ako vreca zemiakov. Jeho pes štekal a šteká, ale keď jeho pán spadol, trochu sa mu zahryzol

do ruky, v ktorej držal pátku. Zahnal sa naňho a pes sa stiahol. Mohol nerušene vyjsť. Ani nevedel prečo, pátku si zobral so sebou. Asi ako trofej, pretože to, čo spravil, je jeho osobné čiastočné víťazstvo. Možno bude dokonanie celého plánu ľahšie, ako si myslel.

18.

JE AŽ SMIEŠNE, AKÝ JE ČLOVEK BEZMOCNÝ, keď mu príde zle. Vydaný napospas svetu a vlastnému telu. Odrazu telo neposlúcha, všetko sa točí, nastáva tma – a bum! Akoby sa zatiahla opona v divadle. Ešteže skolaboval v nemocnici, lebo keby sa mu to stalo doma, možno by sa už neprebral. Stratil vedomie iba na chvíľu, a prebral sa, keď mu lekár meral pulz. Previezli ho na lôžko a napichli doňho infúziu. Vraj má vysoký krvný tlak, zlú životosprávu a pravdepodobne omdlel z vyčerpania či nedostatku spánku. Mal by si zobrať voľno, mal by si dať na nejaký čas pokoj. Uznáva, že má zlú životosprávu, ani si nespomína, že by ju mal niekedy dobrú, aj že málo spí a je vyčerpaný. Ale najprv musí dostať Brezu a zabrániť ďalším vraždám.

Leží na posteli, pozerá, ako doňho pomaly kvap-

ká akási tekutina, trochu ho bolí hlava a lakeť od pádu, ale už je mu lepšie, vlastne je mu tak dobre ako už dávno nie. Pociťuje zvláštny pokoj, taký, aký človek cíti po dlhom plači. Keby takto mohol zostať aspoň jeden deň, bol by rád. Nemôže. Musí čo najskôr presvedčiť šéfa, aby dal ochranu Žitného a Kmetovej rodine. Ak to nepôjde, vyberie si aspoň jedného človeka a bude ho strážiť sám. Tamare to už povedal, ale tá sotva niečo zmôže. On vlastne tiež, keď tu leží ako odrovnaná bábka. Jeho syn teraz rovnako leží na inom poschodí, na inom oddelení. Zavolá mu.

„Čau.“

„Ahoj, Peťo, som v nemocnici niekde pod tebou.“

„A čo tam robíš?“

„Ležím. Išiel som za tebou, prišlo mi zle a odpadol som.“

„Čo?!“

„Mám niečo s tlakom a asi som prepracovaný.“

„Niet divu!“

„Hovoríš ako mama.“

„Pred chvíľou tu bola. Poslal som ju k tebe domov. Dúfam, že nevadí.“

Sám sa začuduje, že mu až tak neprekáža, že jeho bývalá sa uňho ubytuje. Len vlastne nevie, čo si s ňou povie, keď ju tam nájde. Asi si s ňou nepovie

nič a pôjde rovno spať. Presne tak, ako povedal leká-
r. Musí veľa odpočívať.

„Jasné, že nevadí. Išiel by som za tebou, ale bo-
jím sa, že sa mi zatočí hlava a zase spadnem.“

„Ja prídem za tebou. Kde vlastne si?“

„Myslím, že druhé poschodie, číslo dverí sedem-
desiatšest.“

„Okej, prídem.“

Nakoniec to bude naopak. Jeho syn príde za ním
a bude sa skláňať nad jeho lôžkom. Dúfal, že toho
sa tak skoro nedožije. Prezrie si zmeškané hovory –
Tamara – určite chcela vedieť, kde je, nadriadený –
chcel naňho zatlačiť so správou o vývoji vyšetrova-
nia, dokonca mu volala jeho bývalá – určite mu
chcela iba oznámiť, že ide k nemu, alebo vynadať,
že jej nepovedal, čo je s ich synom. Zavolá iba Ta-
mare, čo ak sa zase niečo udialo?!

„Kde si?“ Ozve sa sucho na druhom konci.

„V nemocnici.“

„So synom?“

„Hej. Deje sa niečo?“

„Nič, iba ťa budeme potrebovať pri zoraďovaní
dôkazov.“

„Čo povedal šéf na tú policajnú ochranu pre ro-
diny?“

„Hádaj!“

Jasné, že to zamietol. Alebo maximálne zavolať policajnému riaditeľovi, ktorého okrsku sa to týka (aj keď prípad je vlastne ich). A ten to určite zamietol tiež.

„Skúsím to ešte ja.“

„Príď čo najskôr. Bez teba je tu ešte väčší zmätok.“

„Ja viem... prídem, hneď ako budem môcť,“ zloží. Kedy vlastne bude môcť? Cíti sa už celkom dobre... Pokúsi sa posadiť. Ide to celkom ľahko, len je akýsi slabý. Mal by tu počkať, aspoň kým mu dokvapká infúzia. Posteľ vedľa neho je prázdna, čaká na podobného zúfalca, ako je on. Vonku opäť svieti slnko, ideálne počasie pre hubárov. Po daždi huby rastú ostošest'. Kedysi, keď mali dom, občas chodil na huby do neďalekého lesa. Mal rád ten pokoj lesa, takmer odlúčený od civilizácie, kde počuť iba vlastné kroky a sem-tam spev vtákov. Skoro už zabudol na tú radosť, keď nájde spod lístia vykúkať hlavičky, ktorých vôňa sa ešte dlho drží v nose. Teraz by si už ani nebol istý v rozoznávaní jedlých húb od jedovatých.

Vo dverách sa objaví Peťo. Červené kruhy pod očami sú už menšie, a až na to strnisko a obväz na ruke vyzerá celkom k svetu. Aj keď je v tričku, rozgajdaných pyžamových nohaviciach, papučiach a rukou tlačí stojan s infúziou, rovnaký, ako má on.

„Ty teda vyzeráš!“

„Čo... len si počkaj, ako budeš vyzerat' ty v mojom veku.“

Sadne si mu k nohám a zadíva sa do zeme.

„To sme ale dopadli, čo?!“

„Hm...“

„Otec a syn s infúziami na nemocničnej posteli!“

„Chcelo by to urobiť fotku.“

„To radšej nie.“

„Pomohla ti informácia o Brezovcoch?“

„Pomohla. Boli sme preveriť, kde bývali, ale dom je už dávno prázdny.“

„Myslíš, že je v tom zapletený?“

„Myslím, že áno.“

„Zabil Lichého?“

„To zatiaľ neviem povedať, ale je to možné. Nikomu však o tom ani slovo.“

„Jasné.“

„Dal som po ňom vyhlásiť pátranie.“

„Hm... prepáč, že som dal mame kľúče od tvojho bytu. Pobrala sa sem hneď, len čo som jej zavolať. Chcela ísť do hotela, ale...“

„To je v poriadku, urobil si dobre. Hádám mi veľmi nevynadá za ten neporiadok.“

„Chce tu počkať, kým ma nepustia.“

„Ako sa cítiš?“

„Dobre. Vraj mi dali transplantát z nejakého človeka. To je odporný pocit.“

„Ja viem.“

„Ty si to vedel?“

„Nechcel som ťa tým znervózňovať. Viem si predstaviť, že to nie je dobrý pocit.“

„Čo už narobím...“

„Počuj, mohol by si ku mne chodiť častejšie.“

„Aby to bolo tak ako doteraz? Keby som nebol v nemocnici, bol by si v práci.“

„To je iba teraz. Prípád sériového vraha sme ešte nemali. Keď to doriešim, cez víkendy si spravím voľno.“

„A čo ak začne vyčítať ďalší sériový vrah?“

„Toľko ich hádam nie je,“ povie, aj keď vie, že Peťo má pravdu. Jeho povolanie skrátka nie je vhodné pre rodinne založeného človeka. To si však mal uvedomiť, skôr ako mal syna. Teraz by mu rád aspoň trochu vynahradil čas, ktorý s ním netrúvil, keď bol dieťa.

Príde sestrička zmerať mu tlak. „A vy tu čo robíte? Mali by ste ísť na izbu,“ povie Peťovi podráždene.

„Ozvi sa, keď odtiaľto pôjdeš.“ Zdvihne sa z postele a odíde, tlačiac stojan na vŕzgajúcich kolieskach.

„Kedy ma pustíte?“ spýta sa sestry, ktorá mu už meria tlak v priškrtenej ruke.

Chvíľu je ticho, pozerá na čísla tlakomera, ten postupne vypúšťa vzduch, takže fučí ako prasknutá nafukovačka. „Váš tlak sa už približuje k normálu, ale mali by ste tu ešte chvíľu zostať. Môžete však podpísať reverz a odísť na vlastnú zodpovednosť.“

„To by som rád.“

„Dobre, počkajte ešte chvíľu, donesiem vám papiere.“

„Ďakujem.“

Odísť na vlastnú zodpovednosť... V živote je iba málo vecí, ktoré nerobí na vlastnú zodpovednosť. Pomaly sa pozbiera z postele, oblečie si čiernu bundu, ktorú mu ktosi zavesil na vešiak, napije sa vody a čaká na sestru.

19.

MATÚŠ LIEPA. Vždy ho, aj jeho brata, šikanoval najviac zo všetkých tých hajzlov. Posmešky, ná dávky, kopance, vyhrážky, pľuvance... Jeho divé pokriky z tej hroznej noci sa mu v duši ozývajú do teraz. Nemá súrodencov. Má však rodičov. Nie je možné, aby nevedeli, aký je ich syn a čo robí po nociach. Nie je možné, aby aspoň trochu neboli zodpovední za jeho výchovu.

Vyspal sa v moteli pri ceste. Nevšimol si jeho názov. Hneď ako sa ubytoval, išiel sa osprchovať. Nechal na seba stekať prúd vody tak dlho ako ešte nikdy, akoby chcel zo seba zmyť zvyšky zlého svedomia. Keď vyšiel z toho domu s bejzbalovou pálkou, zaliala ho vlna spokojnosti. Pomsta síce prevýšila jeho očakávania, ale popri spokojnosti sa v ňom objavil nepríjemný pocit zabitia, z mŕtveho

tela... Náraz pátky o lebku a štekot psa mu rezonovali v ušiach. Predsa len... zabil živého človeka, aj keď si to zaslúžil. Ošetril si pohryznutie na predlaktí, dal si na to náplasť, no stále ho to trochu bolelo. Zrejme si to zaslúži.

Kým v telke na nočnom stolíku išla večer kriminálka, on rozmýšľal, ako to zajtra môže dopadnúť. Panelák je predsa len niečo iné ako dom so susedmi, ktorých môže spočítat' na prstoch. Ktovie. V každom prípade, hlavný bod jeho pomsty má už za sebou. Aj keby mu tie ostatné nevyšli, môže zomrieť spokojný. Za oknom začul čosi ako sovie zahúkanie, možno to bol kuvik. Potom opäť... áno, je to kuvik. Také čosi nepočul už dávno. V blízkosti je les, zopár ihličnanov je aj pri moteli, keby sa poriadne vyklonil z okna, možno by sa mohol dotknúť vetvy. Vypol televízor aj lampu a započúval sa do húkania kuvika. Ani nevedel, kedy zaspal v kresle.

* * *

Zobudil sa nadránom, zmeravený zo spánku v sede. Vošiel do kúpeľne, prekonal ranný záchvat kašľa, opäť sa osprchoval, aby sa prebral, prelepil si ranu po pohryznutí, obliekol si čisté šaty a zišiel dole

niečo zjesť. Praženicu mu doniesla mladá príjemná servírka, nechal jej vyššie sprejpitné ako účet.

Vedel presne, kam má ísť, tentoraz však nemá ako zistiť, či u manželov Liepovcov niekto nie je. Syn už s nimi nebýva, bývajú teda sami, ale človek nikdy nevie, či nemajú nejakú návštevu. Sám nevie, ako by sa zachoval. Návštevu by zrejme nechal žiť, aj keby videla jeho tvár.

Z rádia sa ozýva všetko iné, len nie správa o Lichého smrti. Buď naozaj žije samotársky a nik nevie, že je mŕtvy, alebo to nevedia iba novinári. Za tým ide Justin Bieber alebo niekto podobný, preladiť na Nicky Minaj a zrazu si spomenie, že tie isté sračky hrávali aj v Amerike. Znechutene vypne rádio a dostane záchvat kašľa, sotva udrží volant, vyprskne krv na čelné sklo. Musí zastaviť na najbližšom parkovisku pri pumpe. Vreckovkami si poutiera hlieny a krv z úst a brady, poutiera predné sklo. Cíti sa nahovno. Odrazu nevládze ani šoférovať. Oprie sa hlavou o sedadlo, čaká, kým sa bude môcť ako-tak nadýchnuť bez toho, aby sa zadúšal od kašľa. Dokelu! Tabletky si predsa dal! Pomáhajú čoraz menej. Musí si nájsť nejaký hotel a trochu si odpočinúť, aj keď je iba ráno.

20.

BABIE LETO MU ZAS POSLALO SVOJU VIZITKU. Zošúchal si pavučinu z tváre, kýchol a nasadol do auta. Ešte nie je ani desať hodín. Zavolať Peťovi, že musí ísť do práce. Potom naštartoval, leukoplast nalepený tam, kde bola infúzia, ho trochu zaštipal. Zapol rádio, naladil na správy. Mŕtvy Lichý, mŕtvi Liepovci... mŕtvi všetci. Keď hlásateľka vymenovala všetky vraždy, ktorých objasnenie zostáva na ňom, nasledovali správy o samovražedných útokoch a o zavraždených novinároch v mene Alaha. Radšej to vypol, pohol sa z miesta.

Cestou rozmýšľal o Romanovi. Zvláštne, že necíti k nemu nenávisť, napriek tomu, že videl, čo urobil. Videl mŕtve telá, krv, strelné rany, mŕtve vypúlené oči, nešťastie príbuzných... napriek tomu k nemu necíti odpor. Vie, čo mu Lichý a jeho partia

urobili, vie o šikane, aj o smrti jeho brata. Čo by na jeho mieste robil on? Ktovie. Vyrastal v harmonickej rodine, jeho rodičia doteraz žijú, má mladšiu sestru, ktorú mal vždy rád. Škoda, že žije v Nemecku a vidí ju tak zriedka. Nevie si predstaviť, že by o nich prišiel, navyše v takom mladom veku a takým spôsobom. Určite by nechcel, aby krivdy zostali nepotrestané, ale určite by to neriešil takýmto spôsobom. To si však hovorí teraz, ako vyšetrovateľ za volantom služobného auta, po rokoch kariéry, po živote, akým žil. Keby vyrastal v prostredí ako Breza a prišiel by o brata, ktorého zrejme miloval nadovšetko, jeho život by asi nabral úplne iný smer.

Hneď ako prišiel na policajnú stanicu, išiel za riaditeľom. Nikdy si nenecháva otvorené dvere, zaklopal a rovno vošiel. V malej miestnosti, ešte pred riaditeľovou, naňho hľadí jeho kolegyňa, ktorá mu robí niečo ako sekretárku, aj keď jej oficiálna pracovná náplň je úplne iná.

„Je tam?“ Spýta sa kolegyne, ktorá prevráti očami a pohybovom hlavy naznačí, že áno.

„Idem mu povedať, že si prišiel,“ povie, zdvihne sa zo stoličky a ide oznámiť návštevu, akoby išlo o audienciu u pápeža. Jeho šéf si skrátka potrpí na zbytočné pátosy a umelú nadradenosť, čo je mu

akurát smiešne. Občas sa mu zdá zbytočný a smiešny aj on sám.

„Môžeš,“ povie kolegyňa Šulajová a nechá otvorené dvere.

To by sa pozrel, aby nemohol!

Vstúpil do malej miestnosti plnej papierov na stole a zložiek v policiach, ktorú je až smiešne nazývať riaditeľňou. Jeho šéf naňho pozerá, okuliare má zosunuté na špičke nosa, čo mu pripomenulo poslednú vraždu.

„Rodina Jakuba Žitného a Andreja Kmeťa potrebuje policajnú ochranu!“ začne zostra a na rovinu.

„To neprichádza do úvahy. Stopy nie sú dostatočné na to, aby sa dalo predpokladať, že sú v nebezpečenstve.“

„Nie sú dostatočné?! A čo sú potom tie karty?! A zoskupenie okolo Lichého? Zomreli už štyria príbuzní chlapcov z tých fotiek a piata obeť, Lichý, bol mŕtvy ako prvý. Tak o čom, dokelu, hovoríš?!“

Jeho tvár zmeravela, útočným pohľadom mu naznačil, že sa s ním nemá tak rozprávať, aj keď si dobre pamätá, že kedysi boli na jednej lodi. Nastúpil na toto oddelenie iba rok pred ním, boli nováčikovia, nikdy nebol ktovieaký vyšetrovateľ, a potom záhadným spôsobom obsadil stoličku riaditeľa. Jemu je to jedno, on by riaditeľom byť nechcel, ale

vie si na jeho mieste predstaviť šikovnejších ľudí. Vyžíva sa vo svojej pozícii nadriadeného, v právomoci, v umelom rešpekte, presne tak, ako to majú radi slabosi. Vie, čo si o ňom myslí, aj keď mu to nikdy nepovedal. A štvie ho to.

„To nestačí.“

„A čo by stačilo? Ďalšia vražda?! Tá sa aj čoskoro udeje, ak nedostanú ochranu. Máme tu sériového vraha, ak ti to nedochádza!“

„Ešte som od teba nedostal správu.“

„Správa ešte nie je hotová. Myslím, že aj tvojou vinou budú nasledovať ďalšie vraždy, ktoré ju rozšíria.“

„Ale...“

„Vyser sa na správu! Počúvaj, čo ti hovorím!“

„Museli by sme nasadiť okolo štyridsať ľudí. Toľko nemáme.“

„To je tvoja práca, aby si ich zohnal. Už dávno si mal na tejto úrovni spolupracovať s tým druhým okrskom!“

„Neprichádza to do úvahy. Teraz toľko ľudí nezženiem.“

„Tak pošli aspoň tých, ktorých máme. Tipujem, že pôjde po Kmeťovom bratovi a Žitného rodičoch. Nikam neodišli, takže musia mať ochranu.“

„To všetko mi povedala už aj Tamara. Keď chce-

te, choďte tam sami. Pošlem jedno auto Kmeťovej rodine.“

„Prečo práve jeho rodine?“

„Pretože má deti.“

„To nie je dôležité. Ty ma vôbec nepočúvaš? Pôjde po jeho bratovi!“

„Ako to vieš?“

„To mi nemôžeš aspoň trochu dôverovať? Vrah sa mstí spôsobom „oko za oko“. Brezovi zabili brata, to už predsa vieš. Preto je pravdepodobné, že ak majú muži z fotiek súrodencov, pôjde najskôr po nich. Žitný má síce sestru, ale tá je v zahraničí, tak predpokladám, že vrah by sa tam neunúval.“

„To sú iba tvoje nepodložené výmysly.“

„Som zvedavý, aká nepodložená bude ďalšia vražda!“

„Skončil som,“ povie a pozrie sa do papierov, akoby ho vyrušil od niečoho strašne naliehavého.

„Ak sa niečo stane, budeš za to zodpovedný ty!“

Tresne dverami, ukáže smerom k nim vztýčený prostredník a mávne kolegyni, ktorá prítomnosť toho idiota musí znášať stále. Veľa toho teda nevybavil. Má pocit, že mu to ten kretén robí naschvál. Nezmyselne a na úkor obetí mu hádže polená pod nohy. Nevie, či to bude jeho neschopnosťou, slabo-

myselnosťou, alebo sa jeho samozvaný šéf už úplne pomiatol.

Príde do svojej kancelárie oblepenej fotkami, zrejme sa tu už v ničom nepohne, jediné, čo môže urobiť, je ísť strážiť Kmeťovho brata. Príde za Tamarou, ani jej nemusí nič hovoriť, vie, že myslí na to isté. Vyzerá síce ako zombie, ale vezme ju so sebou.

Kmeťov brat, Stanislav Kmeť, býva v akejsi dedine, kde v živote nebol. Odtiaľto je vzdialená iba zo päťdesiat kilometrov, patrí do ich okrsku, teda mohol mať policajnú ochranu už dávno. Vraj žije s priateľkou a majú jedno dieťa. Nechápe, prečo neodišli. Vraj už mali naplánovanú cestu, ale niečo im do toho prišlo. Keby jemu polícia povedala, že ho pravdepodobne chce zabiť sériový vrah, utekal by s rodinou kadeľahšie. Neznáša tvrdohlavých ľudí!

„Spala si vôbec?“ Spýta sa Tamary vedľa neho, ktorá má ešte drsnejší pohľad ako inokedy.

„Zopár hodín. A ty? Ako ti je?“

„Je mi fajn, o mňa sa neboj.“

„Vieš...“ začne po chvíli, „občas mám pocit, že naša práca nemá zmysel.“

„Tak načo ju potom robíme?“ spýta sa, aj keď vie, čo tým myslí. Zo všetkých síl sa snažia zabrániť zlému, a aj tak sa to stane znova a znova, odhalia páchatel'ov, ktorí sa dostanú na slobodu a vyko-

návajú trestné činy znova a znova. Občas spravodlivosť nie je ani na dosah, zákony sú krátke, nezlučujú sa so spravodlivosťou, nikdy nezabránia zločinu, a bohvie koľkokrát sa ešte budú pozerat' na neriešiteľné ľudské nešťastie.

„Lebo sme za to platení?“

Tamara vyprskne od smiechu, pretože ich platy sú dosť mizerné. Smiat' sa ju asi ešte nevidel. Chce zapnúť rádio, keď vtom dostanú hlásenie. Ďalšia obeť. Stanislav Kmeť. Dedina, rodinný dom. Zastrelený v garáži. Chvíľu nereagoval, ozývalo sa mu to v ušiach, ako keby mu to niekto kričal cez vodu. Odrazu sa mu v hlave spustila lavína výčitiek. Mal tam ísť skôr! Mal ho ochrániť! Čo vlastne čakal?! Doriti! Musí zastaviť, aj keď sú na diaľnici, a predýchať to. Zastane pri krajnici, Tamara naňho bez slova zazerá. Pripadá si, že nedrží volant on, ale že volant drží jeho, ruky mu zoslabnú, klesnú vedľa tela, hoci je slabý, rastie v ňom nepokoj, zúrivosť, nie na vraha, na seba, pripadá si ako debil. Stlačí klaksón a zreve: „Kurva!“

Utíšil ho iba skeptický Tamarin pohľad. „Mali by sme ísť za rodičmi Žitného. A to čo najskôr. Ja budem šoférovať.“

Poslušne vystúpi z auta a vymení si s ňou miesto.

21.

Z MALÉHO ODPOČINKU BOLI ODRAZU DVA DNI. Ani nevyšiel z hotelovej izby, iba ležal, zadúšal sa kašľom, takmer nejedol, a pozeral televízor, kde nedávali nijaké správy o Lichom. Až mu to bolo čudné. Potom, večer, ani nevedel ako, odrazu sa mu uľavilo, pripadal si celkom svieži a fit, ako už dávno nie. Akoby sa prebrala pani Pomsta a dodala mu novú energiu. Jeho telo sa reštartovalo a on môže dokončiť svoj plán. Chcel to urobiť hneď večer, ale rozmyslel si to a rozhodol sa, že v pláne bude pokračovať až o niekoľko hodín, nadržanom, keď budú všetci spať. V hotelovej izbe však už nevydržal, cítil sa, akoby bolo ráno, pozbieral si všetky veci, zišiel na recepciu a odhlásil sa. Nasadol do auta a len tak krúžil po okolí. Nočné mesto má inú atmosféru ako cez deň, zvlášť v piatok, keď skupinky ľudí vychá-

dzajú von baviť sa po celotýždennej drine. On to nikdy nerobil. Nemal rodičov, ktorí by sponzorovali jeho alkoholické záťahy, a ani po tom netúžil. Mal vyšší cieľ, ktorý sa mu napokon podarilo dosiahnuť. No načo to všetko? Aj tak mal v hlave ešte jeden cieľ, a to oveľa vyšší ako všetky ostatné. Len škoda, že mu trvalo tak dlho, kým si to naplno uvedomil.

Obišiel obchodné domy, rýchle občerstvenia, McDonald, ktorý je už asi v každom zapadákové a ponúka ľuďom okrem masového spôsobu stravovania aj upchaté cievy a pneumatiky na bruchu. Jemu to však už môže byť jedno, tak zastavil práve tam, lebo zistil, že je hladný. Dnu to bolo plné prevažne mladých ľudí, ktorí tadiaľ prechádzali po záťahu, alebo ešte iba pôjdu niekam na neskorý žúr. Objednal si syrový hamburger, hranolčeky a kávu, zaplatil a išiel to zjesť do auta.

Ako tak sleduje skupinky ľudí chodiace okolo, smejúce sa na nezmysloch, bažiace po mizivom uspokojení, pod pazuchou sa držiace kamarátky na život a na smrť, ktoré si o niekoľko rokov už možno ani nezavolajú, skupinky chlapcov, ktorých chlapské priateľstvá ochabnú s prvou ženou a ktorých podoba bude o desať rokov s tou terajšou neporovnateľná, na cyklus, ktorý sa nezastaviteľne a nezmyselne opakuje bez toho, aby si ľudia pri-

pustili, že celý ich život je nezmysel, zistí, že ho ľudia už dávno prestali baviť.

Trikrát si odhryzol z hamburgera, ktorý ani zďaleka nie je taký ako na vysvietenom obrázku, a skoro ho naplo. Súčasné ľudské chute už musia byť načisto otupené, aby takéto niečo považovali za chutné. Zjedol hranolčeky a zapil ich kávou.

Pozrel sa na nebo, kde uvidel iba zopár hviezd. Zo školy si pamätá, že niekde je aj súhvezdie Šíp, ktorým Herkules zabil orla, lebo dennodenne trýznil Prometea. Prometheus stvoril človeka a naučil ho starať sa o seba. Najvyššiemu bohovi, Zeusovi, sa však nepáčilo, že od ľudí nedostával obety, a tak prikázal Prometeovi, nech mu obetuje za nich. Prometheus zabil býka, na jednu kopy do kože zabil mäso, navrch dal žalúdok, a na druhú kopy dal kosti obalené tukom, takže ich nebolo vidieť. Zeus si mal sám vybrať, čo mu ľudia majú obetovať, vybral si teda väčšiu a krajšiu vyzerajúcu časť obety – kosti obalené v tuku. Prometheus odhrnul tuk, kde sa ukázali iba kosti, odhrnul aj kožu, kde sa ukázalo čerstvé mäso. Odvtedy ľudia mali zo zvierat kožu a mäso, a kosti a tuk obetovali bohom. Zeus sa však nahneval, že ho Prometheus dobehol, a zobral ľuďom oheň so slovami, že ak majú mäso, nech ho jedia surové. Bez ohňa sa žiť nedalo, a keďže mal Pro-

meteus ľudí rád, oheň ukradol zo Zeusovho paláca. Za trest ho dal Zeus prikovať reťazami na pohorie Kaukaz, kde mu dennodenne orol ujedal z pečene, ktorá mu v noci dorastala. A to až dovtedy, kým ho nevyslobodil Herakles – orla zastrelil šípom. Prometheus však musel nosiť prsteň s kúskom kaukazskej skaly, aby sa neporušil Zeusov trest – pripútanie ku skale. Podľa povesti je to dôvod, prečo existujú prstene s kameňmi.

Nespravodlivosť, zvlášť tá zhora, existovala vždy. Už len to je toho dôkazom, že ľudia vytvorili túto báj, tento blud, ktorý sa traduje už tisíce rokov. Nič však ľuďom nebráni, aby ju zobrali do vlastných rúk, aj za cenu nespravodlivých trestov. Tak ako on.

Hamburger na sedadle spolujazdca mu začal smrdieť. Zobral ho a pobral sa ho vyhodit' do najbližšieho koša ako slušný občan. Pri jednej z lúč mu cez cestu prešla čierna mačka. Kuvik, čierna mačka... Keby bol poverčivý, myslel by si, že čoskoro niekto zomrie. Nemusí byť poverčivý, vie, že čoskoro sa tak stane. Nadýchol sa chladného nočného vzduchu konečne takmer z plných pľúc, nasadol do auta a opäť naštartoval.

Túlal sa po sídliskách, stál na parkoviskách, kde pozoroval ľudí a ich tiene pod svetlom nočných

lámpe, nočné motýle poletujúce okolo lámpe, priťahované žiarou svetla a spaľované zaživa. Túlal sa po cestách, až zastavil pri rieke. Na úzkom chodníku pri nej bola lavička, vyšiel z auta, sadol si a pozeral sa, ako sa rieka – dlhý čierny lesklý had, línie kamsi, kde sa on v živote nedostane. Niektoré kvapky, niektoré molekuly vody sa možno vyparia a skončia opäť v oblakoch, z ktorých zase spadnú na zem. Ustavičný kolobeh je všade. Najradšej by to už celé zastavil. Ani si neuvedomil ako, nočné mesto odrazu ovládol čudný pokoj, taký, aký býva, keď sa noc končí a sotva viditeľné lúče slnka sa dostávajú nad obzor. V korunách stromov začali spievať vtáci a on sa vybral tam, kam mal naplánované.

Zaparkoval pred panelákom, nikde nik. Natiahol si rukavice, zobral zbraň, baterku, pikovú sedmu, ďalej páčidlo, kreditnú kartu a kľúč, a vyšiel hore schodíkmi ku vchodu. Zazvonil na dva zvončeky s inou menovkou, ozval sa mu nejaký hlas, povedal, že je Peter a že si zabudol kľúče, a tak mu ten hlupák otvoril dvere. Na schránkach vo vnútri bolo pri menách napísané poschodie. Viac by mu to uľahčili už iba vtedy, keby nechali otvorené dvere. Vylamovanie dverí bola jedna z prvých vecí, ktoré sa v Las Vegas naučil. Chlapík v športovom oblečení s tromi zlatými reťazami na krku a s náušnicami

v oboch ušiach ho to naučil za päťsto dolárov tak, že by mohol otvoriť asi hocijaké dvere. Teda, okrem trezorov a ťažkých, dobre zabezpečených pancierových dverí, kde už pomôže iba baranidlo. Vyviezol sa výtahom na piate poschodie, išiel by aj schodmi, ale nechcel, aby sa rozštekali psy, ak tam nejaké žijú. Naľavo boli iné menovky, napravo, na konci chodby bola tá, ktorú hľadal. Dvere otvoril ľahko a potichu. Nijaký pes. Vošiel do ticha. Dvere do obývačky a do kuchyne boli otvorené, nikde nik, jediný pohyb zaznamenal na polici, kde plávali rybky v osvetlenom akváriu. Otvoril dvere do izby, kde tiež nebol nik. Asi to bola izba Matúša Liepu, keď býval u rodičov. Zostávala už len jedna izba. Najprv si myslel, že dvere sú zatvorené, ale keď podišiel bližšie, zistil, že sú pootvorené. Boli tam. Spali. Muž trochu chrápal. Skontroloval, či je dobre pripevnený tlmič. Namieril, stlačil spúšť, ale nič. Skúsil to znova, zase nič. Doriti! To sa mu vari iba zdá. Urýchlene musí vymyslieť iné riešenie. Nôž by nebol zlý. V kuchyni našiel poriadne dlhý a masívny. Bude to musieť urobiť rýchlo a bezbolestne.

22.

OBVÄZ ODKRYJE OBDĽŽNIK KOŽE, asi šesť krát desať centimetrov, ohraničený stehmi. Dotkne sa ho a takmer nič necíti. Akoby sa dotýkal niekoho cudzieho. Akoby sa ten kúsok kože stal mŕtvym bodom v jeho živote. Pochoval jeho predošlý život, všetky šialené žúry, drogy a alkohol. Netvrdí, že odteraz bude žiť ako mních, ale rozhodne to už s ničím nebude preháňať. Lekár hovorí, že sa to časom zlepší, že citlivosť sa obnoví. Ale možno už nebude taká ako predtým.

„Vystrite ruku!“ Sestrička mu vyberie teplomer spod pazuchy a chystá sa mu ruku previazať. Uvedomí si, že pozerá na svoje predlaktie, akoby sa pozeral na hodinky.

„Ak sa niečo nezmení, ak nebudete mať teplotu alebo infekciu, zajtra by ste mohli ísť domov.“

„To je super!“

Šikovne mu previazala ruku a odišla. Keď má na tom mieste biely obväz, cíti sa lepšie, ako keď vidí ten cudzí obdĺžnik hnedý od jódu. Možno by to tak mohol nosiť stále. Obviazanú ruku až do smrti. Bolo by to celkom cool. Dá si slúchadlá, v zozname albumov ale nenájde nič, čo by ho bavilo počúvať, pretože to počúva stále dookola. Natrafí na akýsi mix, ktorý si stiahol omylom. Pustí si ho a je prekvapený, že sa mu páči. Martin Garrix a jeho *Animals*. Tento elektronický mix je teraz presne to, čo potrebuje.

Napije sa vody, zistí, že mu treba na záchod, a keď sa posadí, zavolá mu Milan.

„S tebou je čo, ty kokot?!“

„Čo by malo?“ Nepamätá si, že by mu niekedy zavolať iba tak, čo s ním je.

„Ešte si v nemocnici?“

„Hej.“

„Je to zlé?“

„Nie, zajtra ma už pustia. Tetovanie je preč. Dali mi transplantát.“

„Čože ti dali?“

„Cudziu kožu.“

„Fuj!“

Niekoľko to konečne označil presne.

„Načo mi voláš?“

„Len tak.“

Že by si oňho Milan robil starosti?! To je to posledné, čo by od neho čakal. Vlastne ani nečakal, že si Milan zapamätá, že je v nemocnici. Väčšinou to, čo mu hovorí, zabudne už o päť minút. A teraz mu volá v nedeľu doobeda a stará sa, čo s ním je! Zrejme to už tak bude. Nech je aký chce, asi mu na ňom záleží, a to sa cení.

„Aha. Tak dák.“

„V piatok bude žúr u Kristíny.“

„Okej.“ Povedal síce okej, ale dopredu vie, že tam nepôjde. So žúrmi si dá načas pokoj, aspoň dotedy, kým ho neprejde precitnutie spôsobené novou kožou a týmto prostredím. A možno ho neprejde už nikdy.

„Tak teda v piatok.“

Zloží, chvíľu sedí na posteli, zavrie oči pred všetkou tou bielou, postaví sa, že ide konečne na záchod, keď vtom zozadu počuje akýsi sipot. Muž na lôžku vedľa neho sa, na počudovanie, začína preberať. Oči pootvorené, hýbe perami, pohne rukou, akoby chcel čosi povedať. Podíde k nemu, počuje však iba sipenie a chrchlanie. Pohľad má dosť neprítomný, pozerá sa síce jeho smerom, ale akoby cez neho.

„Dobrý deň, ja som Peter Jablonský.“ Čo iné by mal povedať?

Muž mu rukou naznačí, že má ísť bližšie. Skloní sa teda nad neho, stále artikuluje slabo, netuší, čo chce povedať.

„Zavolám vám sestru?“ Jasné, že ju zavolá tak či tak.

Vidieť, že sa star  pán sna i zo všetkých síl nie- čo povedať, nakloní sa teda ešte bližšie a medzi sipotom a chrapotom nakoniec rozozná otázku: „Koľko je hodín?“

To je tá posledn  veta, ktor  by  kal. „Pol dvanástej,“ povie a ide sa konečne vy  ať.

23.

NEBOLO TO AŽ TAKÉ LAHKÉ ako s Lichým. Tí ľudia mu priamo neurobili nič, len vychovali syna, ktorý si zaslúži trpieť. Urobil to rýchlo, najprv bodol muža do krku a srdca, ani nestihol vykriknúť, slabo vykrikla iba žena, ale to už jej striekala krv z hrudníka. Nechal tam pikovú sedmu a rýchlo odišiel, ostriekaný krvou. V aute sa prezliekol, dokonca si vymenil aj tenisky, ktoré strieda, aby nezanechal tie isté stopy. Ubytoval sa v hoteli, osprchoval a vyzvracal z celého toho výjavu, ktorého nie a nie sa zbaviť. Cíti uspokojenie, to áno, a stále chce naplniť svoje predsavzatie, ale všetka tá krv mu nerobí dobre. Prečo, dofrasa, nefungoval revolver?! Vyberie ho z tašky, skontroluje náboje a strelí do matraca. Odrazu funguje. Cez matrac, až do kostry postele, sa zaryl pekný, lesklý náboj.

Osušil sa, sadol si na posteľ a uvedomil si, že musí vo svojom diele čo najskôr pokračovať. Kopnický už u rodičov nebýva. Býva tam však jeho sestra. A neďaleko odtiaľto. Oko za oko. Vykašle trochu krvi, napije sa vody, v hotelovej jedálni si dá hrianky s džemom a vyrazí.

* * *

Ďalej to už bolo ľahšie, ako si myslel. Sedel v aute na parkovisku, z rádia sa ozývala predpoveď počasia, vraj bude pršať. Jemu je to v podstate jedno. Zopár kvapiek už spadlo na čelné sklo, mračná zatiahli oblohu, dúfa, že keď ju odkryjú, bude po všetkom. Počkal, kým Kopnického rodičia odídu na sobotný nákup. Či sú doma, zistil tak, že zazvonil pri vchode a ozval sa otec. Keby neodišli, mali by smolu všetci. Potom si nehlučne otvoril, sestru našiel sedieť v kresle s notebookom na kolenách a slúchadlami na ušiach. Strelil ju odzadu do hlavy.

Neskôr mu prišlo zase zle, záchvaty kašľa ho sužovali do večera a z hotela sa ani nepohol. Až nad ránom sa cítil sviežejší, a tak pokračoval. Vávrova mama spala pri otvorenom okne. Viac mu to uľahčiť nemohla. Ani nemusel vojsť dnu, iba sa poriad-

ne načiahol a vypálil jej guľku priamo do čela. Aj to mu uľahčila, pretože ako spala so sklonenou hlavou, mala ho natočené priamo k nemu. Dnu vhodil kartu a odišiel.

Zostávali už iba dvaja.

24.

STANISLAVA KMEŤA DOHONILA MINULOSŤ jeho brata. Jeho žena robila nedeľné palacinky, a keď sa jej zdalo, že je už v garáži pridlho, išla sa pozrieť za ním. Našla ho tam ležať s prestrelenou hlavou, s pikovou sedmou a s bejzbalovou pálkou z prvej vraždy, ktoré boli položené vedľa tela ako odkaz. Presne tak, ako ho teraz vidia ich kolegovia, ktorí im to nahlásili, a zlostne sa pýtajú, kde je hlavný vyšetrovateľ. Vraj typická poloha mŕtveho tela, pri hlave mláka krvi. Vraj kde, dofrasa, trčí! Ťažko im vysvetlí, prečo ide sledovať nejakých ľudí, keď má byť na mieste činu, keď nevysvetlil vlastnému šéfovi naliehavosť posíl. Ten kretén mu teraz asi konečne dá za pravdu!

Navigácia ukázala adresu Žitného rodičov na dvadsať metrov, tak zastavili. Číslo domu zhodné

s ich adresou mal iba obrovský starý dom na rohu ulice. Pokojná štvrť, skoro samé nové domy, tento je tu však určite dlhšie. Možno aj niekoľko storočí. Vystúpili, zazvonili, a otvorila im milá bielovlasá dáma.

„Dobrý deň, polícia,“ vyťahne odznak.

„Dobrý deň, čo si prajete?“

„Prišli sme sa uistiť, či ste v poriadku. Upozornenie, aby ste sa nezdržiavali doma, ste dostali.“

„Áno... ale kam by sme išli?“

„Môžeme to tu prehládať? Iba sa ubezpečíme, či je to tu v poriadku.“

„Samozrejme.“ Pustí ich dnu.

Presne tak, ako dom vyzerá zvonka, vyzerá aj zvnútra. Zašlá honosnosť v ruinách. Popraskaná, ošarpaná fasáda zvonka, starý nábytok a zodraté, výzgajúce parkety zvnútra. Vo veľkej obývačke s krištáľovým lustrom sedí manžel s novinami v rukách, prívetиво ich pozdraví a ďalej ich nevníma. Kuchyňa – staré spotrebiče a vôňa sušenok, kúpeľňa – béžové kachličky a trochu plesne, izby – staré obrazy v robustných zlatistých rámochoch, biele záclony a hrubé, veľké vankúše, chodby plné vitrín so sklom a porcelánom, knižnica plná kníh s rebríkom opretým o jednu z políc, vysokých asi tri metre... Nikde nik. Skontrolovali ešte tri izby pre hostí, jed-

na zrejme patrila ich synovi, pretože má pomerne moderné prvky. Nikde nič podozrivé. Pozreli sa aj na povalu, do špajzy, aj do pivnice, do záhrady, aj do kôlne plnej harabúrd, no nič tam nenašli. Nakoniec sa odporúčali a išli znovu do auta.

Tamara vyberie z tašky čokoládové tyčinky a jednu mu podá. „Si si istý, že pôjde po nich? Má predsa sestru. Aj keď je v zahraničí... Ak je taký zanietený, mohol by ísť za ňou.“

„Nie som si istý, ale dá sa to predpokladať. Doteraz to všetko do seba zapadá.“

„Hm...“

„Ak sa niečo stane jeho sestre, je to jej problém. Aj ona dostala upozornenie, nech sa nezdržiava v mieste svojho bydliska.“

Zahryzne sa do tyčinky, je celkom dobrá. Je to vlastne prvé jedlo, odkedy odišiel z nemocnice. Dnes vlastne ešte nejedol vôbec.

„Takého ako dnes som ťa ešte nevidela. Vždy si zachovávaš chladnú hlavu.“

„Nikdy som ešte neriešil podobný prípad.“

Dojedol tyčinku, oprel si hlavu o sedadlo a pocítil únavu.

„Pokojne si pospi, ja budem dávať pozor.“

„Neuraz sa, Tamara, ale ty tiež vyzeráš, že by sa ti zišiel spánok.“

„Cítim sa dobre.“

„To hovor vieš komu! Na nohách ťa drží iba adrenalín.“

„Možno.“

Obaly z tyčíniek napchali do priehradky medzi papiere, perá a cigarety, ktoré si ráno kúpil.

„Ty fajčíš?“

„Nie, ale ráno som po rokoch dostal chuť.“

„Ja by som si dala.“

„Pokojne si zapáľ, mne je to jedno.“

Tamara si pripáli jednu cigaretu a zhlboka potiahne.

„Fajčíš aj doma?“ To je dosť hlúpa otázka vzhľadom na to, že doma skoro nebýva.

„Nie.“

Už sa jej chystal spýtať na jej tetovanie, na ktoré si opäť spomenul, keď vtom dostanú hlásenie od kolegyne, že vypátrali, odkiaľ mal Lichý toľko peňazí. Predával nacistické predmety ľuďom, medzi akých kedysi patrila aj on. Väčšinou porcelán z tretej ríše, dýky, prstene a dokonca uniformu. Peniaze na ne nabral asi programovaním vo firmách. Zbavoval sa svojej zbierky, možno si uvedomil, že to celé bol omyl. A minulosť ho dobehla asi práve vtedy, keď si už myslel, že sa jej zbavil.

„Veríš v osud?“ Spýta sa Tamary.

„Ja verím iba vo fakty. A tým vlastne netreba veriť. Fakty sú fakty.“

„To je pravda. Ak by bol osud a človek by mal dopredu určenú cestu, nik by potom za svoje činy nemohol byť súdený.“

Tamara vyfúkne dym von oknom, uhasí ohorok v popolníku a zvláštne sa naňho pozrie.

* * *

Sedeli tak do večera. Iba raz boli na toailete v dome, ktorý strážili. Ani nevedeli, na čo vlastne čakajú. Keby vrah dom odkiaľsi sledoval, dovŕpil by sa, že je strážený, aj keď ich auto vyzerá civilne. Ktovie. Možno si ich nevšimne.

Stmieva sa už čoraz skôr. Hnusná tma. Neznáša ju.

„Bojím sa tmy,“ povie odrazu Tamare. Ani nevie prečo to vyhrkol.

„Fakt?“

„Už odmalička.“

„Vraj za tým býva zlá skúsenosť. Trauma z minulosti. Z detstva.“

„Tak mám teda traumy z detstva.“ Viac jej už nepovie. Pred ňou sa s tým ešte nikomu nezdôveril. Je rád, že to vie aspoň niekto.

„Ja sa zas bojím motýľov.“

„Čo?“

„Sú čudné. Pod peknými krídlami ukývajú škaredé telo, ktorým dosadajú, kde chcú. Videl si niekedy motýľa zospodu?“

„Myslím, že videl.“

„Ľudia sú očarení vonkajškom, nadchýňajú sa krídlami, pokojne si ich nechajú sadat' na ruky, ale neďívajú sa pod povrch.“

„Tamara...“ chcel jej niečo povedať, vlastne si ani nebol istý čo, keď vtom zbadal za domom akýsi pohyb. Nebola to mačka, ani nič menšie. Bolo to čosi väčšie. Bol to človek v tmavom oblečení.

„Za domom!“ Povie rázne. „Kry ma!“

Rýchlo vybehli popri plote za dom. Nikde nik. Do kôlne. Nik. Práve tento dom je osvetlený veľmi slabo, lebo pouličná lampa je poriadne ďaleko. V duchu zanádal a vybehol po schodoch k dverám. Zazvonil, otvorila mu Žitného matka, prstom naznačil, že má byť ticho. V obývačke, kde sa svietilo, manžel nebol, našli ho až v kuchyni spokojne večerať. Naznačil im, že majú zostať obaja v kuchyni, kde je iba jeden vchod z chodby. Tamara zostala pri nich. V obývačke zhasol svetlo, aj televízor, dom sa, okrem kuchyne, ponoril do tmy a on načúval. Nič asi desať minút. Potom náhle, akoby bez rozmýšľania, akoby mu bolo jedno, že riskuje

vlastný život, vrah vybehol spoza schodiska a vystrelil naňho. Trafil vedľa do steny, na čo vystrelil aj Peter, hoci v tej tme toho veľa nevidel, ale zdalo sa, že ho zasiahol. Vystrelil znova a asi minul. Spoza dverí vyšla Tamara s namierenou zbraňou a z tmy to dostala do ramena. Skrútila sa od bolesti, no zbraň z rúk nepustila. Peter strieľal ďalej do tmy.

* * *

Keď sa to celé skončilo, mal pocit, akoby sa zobudil zo zlého sna. Romana Brezu zasiahol troma výstrelmi. Do krku, do pľúc a do ruky. Ani nemusela prebehnúť pitva, a dopredu vedel, že pohryznutie na ruke má od Billa. To ho usvedčuje aj z ostatných vražd. Zobudil sa síce zo zlého sna, ale pocit z neho stále pretrváva. Necíti úľavu.

Príde k Tamare, sediacej v sanitke, ktorej práve previazali rameno. Je to iba škrabnutie. Keď sa približuje, všimne si na jej chrbte tetovanie. Myslel si, že ho má práve tam. Čím je bližšie, tým je prekvapenejší. Ten obrázok už predsa videl! To hádam nie! Keď zastane pri nej, Tamara si práve cez koleso života prevlečie tričko.

„Môj syn mal také isté tetovanie!“

„Koleso života?“

„Presne to isté.“

Znova sa naňho zadíva tým zvláštnym pohľadom, ktorý nevie bližšie určiť.

„Prepáč, že som ho nedostal hneď.“

„Nemôžeš za to. Spravil si všetko tak, ako si mal.“

„Sme dobrý tím, nie?“

Usmeje sa.

25.

KEĎ PETER JABLONSKÝ PRIŠIEL DOMOV, bol rád, že vidí exmanželku. Zjedol večeru, ktorú pripravila – sviečkovú na smotane, tú mal vždy rád. Dali si spolu víno, porozprávali sa ako dvaja ľudia, ktorí si majú čo povedať, a každý zaspal na inom mieste. On na pohovke, ona v jeho spálni. Na druhý deň vyzdvihli Peťa a odviezla ho domov. Jeho ruka vyzerá hrozne, ale aspoň je už v poriadku.

Išiel rovno do práce, kde spísal zápisnicu, všetko do najmenších podrobností, a k tomu pripojil oprávnenú sťažnosť na svojho šéfa. Je mu jedno, ako to kto vezme, aj ako sa to celé skončí.

Našiel tam Tamaru. Keď ju zbadal, odrazu ju vnímal v trochu inom svetle. Alebo ju tak podvedome videl už dávno? Ten jej pohľad... že by to cítila rov-

Alica Bartková

nako? Tamara, vždy chladná, racionálna, priam robotická?! Ktovie. Možno sa jeho koleso života dostalo do bodu, odkiaľ má možnosť nových začiatkov.